

ஸ்ரீ

கம்பநாட்டாழ்வார் இயற்றியருளிய

ச ர சு வ து ய ந் த ர து

6651
—
(8093)

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியரும்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரும்

இயற்றிய உரையுடன்

MAHAMAHOPADHYAYA
U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR - 1 MADRAS 4.

சென்னை:

கணேச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஆனந்தம் 1971

விலை அண்ணா

செய்யுள்முதற்குறையகவியுத.

செய்யுள்.

பக்கம்



அடிவேதநாறுஞ்	உரு
அடையாளநாண்மலர்	உரு
அருக்கோதயத்தினுஞ்	கரு
ஆயகலைகள்	ரு
இயலானதுகொண்டு	கரு
இலங்குந்திரு	உரு
இனிநானுணர்வ	கரு
உரைப்பாருரைக்கும்	கரு
ஒருத்தியை	கரு
கமலந்தளி	உரு
கரியாரளகமும்	உரு
கருந்தாமரை	கரு
காரணன்பாகமுஞ்	உரு
சுமோருகமே	கரு
சீர்தந்த	ரு
சேதிக்கலாந	உரு
தனக்கேதுண	கரு
தேவருந்தெய்வப்	கரு
தொழுவார்வலம்	உரு
நாயகமான	கரு
படிகநிறமும்	கரு
பாதாம்புயத்திற	கரு
பாவுந்தொடையும்	கரு
புத்தியிற்கூரிருள்	கரு
புரிகின்றசிந்தையி	கரு
பெருந்திருவுஞ்	உரு
பொருளாலிரண்டும்	உரு
மயிலேமடப்படியே	கரு
வணங்குஞ்சிலை	அரு
வேதமும்வேதத்தி	கரு
வேறிலையென்று	உரு
வைக்கும்பொருளும்	உரு



கம்பர் வரலாறு.

இவர், சோழநாட்டிலே திருவழந்தூரில் நான்காம்வருணத்தீர் பிறந்தவர்.

இவரது சமயம், வைஷ்ணவமே.

இவர், இளமையிலேயே தந்தை இறந்ததனால், போஷகரில்லாமல் தாயுடனே திருவெண்ணையநல்லூரில் சடையப்பரென்னும் வள்ளலிடம் போய்ச் சேர்ந்த, அவரால் ஆசரிக்கப்பெற்று, அவர்வீட்டுப்பிள்ளைகளுக்குப் பாடசாலைக்குப்புத்தகமெடுத்துக்கொண்டுபோகின்றவராய் அவர்களுடன் படித்துவந்தனர். இவர்க்குச் சரசுவதீகடாக்ஷமும், கம்பரென்னும்பெயரும் உண்டானதைப்பற்றி ஒரு கதை உண்டு இவர் அங்ஙனம் பள்ளியிற் படித்து வருகாளில், அங்வுபாத்தியாயர், தமக்கு வைரபுரமென்னும் கிராமத்திலுள்ள சம்பங்கொல்லை திணைக்கொல்லைகளைக் காப்பதற்காகத் தம்மிடத்திற் படிக்கும் பிள்ளைகளைத் தினம் ஒவ்வொருவராக அனுப்பும் முறைப்படி ஒருநாள் இப்பிள்ளையை அனுப்ப, இவரும் அன்று காலைவொடங்கிக் கொல்லையிற் காத்துவந்து நல்லவெயிலில் நித்திரை வந்ததனால், அக்கொல்லையினருகிலிருந்த காசிகோயிலிற் போய்ப் படித்துத் தூங்கினார். தூங்குகையில் கொல்லையில் ஒருகுதிரை வந்து மேய்வதாகக் கூனக்கண்டு எழுந்து பார்த்த, கனலிற் கண்டபடியே பயிரை அங்வுரானவொருகிய காளிங்கராய எது குதிரை மேயக் கண்டு, அதனைத் தரத்தியும் அது போகாமையால் அஞ்சி நடுங்கிக் காளிகோயிலுக்கெதிரேபோய் நின்று புலம்பினார். அதுகண்டு காளி கருணை கூட்டுது பிரசன்னையாகி, 'பிள்ளாய்! அழாதே; உன் நாவை நீட்டு' என்றான். இவர் அங்ஙனமே நீட்ட, தேவி அதிற் ப்ஜாக்ஷத்தை எழுதி அங்கிருகித் தனன். பின்பு இவர் திரும்பிச் சென்று கொல்லையிற் போப்பார்க்க, அப்பொழுதும் குதிரை அப்புறம்போகாது அங்கேயே மேய்த்துகொண்டிருந்தது. அப்பொழுது காளிகாதேவியின் அனுக்கிரகத்தாற் சரசுவதீகடாக்ஷம் பெற்ற இவரது வாக்கினின்றும், அதுகண்ட கோபத்தால், தற்செயலாக, 'வாய்தத வயிரபுரமாகாளியம்மே கேள், காய்த்ததினைப்புனத்துக் காலைவைத்துச்—சாய்த்துக, குதிரை மானத்தின்ற காளிகராயன், குதிரை மானக் கொண்டுபோ' என்று ஒருகவி உண்டாயிற்று. அங்ஙனம் இவர் பாடியவுடனே அக்குதிரை கீழே விழுந்து இறந்தது. அதனைக் கேட்டறிந்த உபாத்திபாடர் ஓடிவந்துபார்த்தது, அதிகாரியின் கோபத்திற்கு ஆளாவோமேயென்று கலக்கமுற, இவர், முன்பு பாடிய வெண்பாவின் நான்காம்அடியை "குதிரை நீளக் கொண்டுவா" என்று திருப்பிப்பாட, மாண்டகுதிரை மீண்டெழுந்தது. காளிகராயன் இதுனைக் கேள்வியுற்று அக்காலத்தில் அரசசெலுத்தி வந்த துலோத்துங்க என்னுஞ் சோழனுக்கு அறிவிக்க, அவன் அசசிறுவனைத் தான்பார்க்கவேண்டுமென்று வருவித்தனன். அங்ஙனமே இவர் கோலவகையுமாய்ப் போய்ச் சிற்ச, அவன், * 'இக்கம்பளு அங்ஙனஞ் செய்தவன்?'

* கம்பன் - கம்புடையவன் ; கம்பு=சகாம்பு : உலகவழக்கு.

என்றான். இதனாலும், கம்பங்கொல்லையைக் காத்ததனாலும், இவர்க்குக் கம்பர் என்று பெயராயிற்று; இதற்கு வேறு சில காரணமும் கூறுவர். இவர் பின்பு சோழராஜனது ஸம்ஸ்தாந வித்துவான்களுக்குத் தலைவராகி இராச சபைக்கு நாள்தோறும் சென்று சமயோசிதமாகவும் சாதாரியமாகவும் பல சுவிகள் பாடிப் பிரசங்கிக்கத் தலைப்பட்டு “புவிச்சக்ரவர்த்திகள் போற்றிப் பழிச்சங், கவிச்சக்ரவர்த்தியாக் கம்பர்” என்பது போன்ற பலவிருதுகூறப் புலமை செலுத்திவந்தனர். இவர்க்கு அம்பிகாபதி யென்று ஒருமகன் பிறந்து, அவனும் சிறந்த வித்துவானாகி இவரோடு ராஜசபைக்கு நாடோறும் போய்ப் பெருமைபெற்றுவந்தான்.

கம்பர் இராமாயணம் பாடியது, சடையப்பவள்ளினது பெருமுயற்சியால். எவ்வனமெனின்,—அவர் மகாகவியாகிய கம்பரது புலமைத்திறம் விளங்குமாறு இவரை ஏதாவது ஒரு பிரபந்தம் பாடும்படி செய்யவேண்டுமென்று சோழராசனுக்கு அறிவிக்க, அவன் தனியே ஒருவரைப் பாடச் செய்தலினும் இருவரை ஒருசேரப் பாடும்படி செய்தாற் புலமைத்திறம் நன்றாக விளங்கு மென நினைத்து, கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் இருவரையும் ‘ஹிராம சரித்திரத்தைத் தமிழ்ப்பாவினாற் பாடி முடிக்கவேண்டும்’ எனக் கட்டளை யிட்டான். கட்டளையிட்டபின்பும் கம்பர் பலநாள் பாடாமலேயிருந்து, ஒட்டக்கூத்தர் சுந்தரகாண்டம் வரையிற் பாடி முடித்து யுத்தகாண்டம் பாடிக்கொண்டிருக்கையில், மறுபடி அரசனாள் எவப்பட்டு, இவ்விராமாயணம் பாடினார். பாடுகையிற் பிரதிதினம் இராப்பொழுதெல்லாம் வடமொழிப்புலவர்களை வைத்துக்கொண்டு வால்மீகம் ஆத்யாத்மம் போதாயநம் முதலிய ராமாயணங்களையும், பலபுராணங்களையும் ஆராய்ச்சி செய்து, பகற்பொழுதிலே நாளொன்றுக்கு எழுதாறு பாடல் விழுக்காடு யுத்தகாண்டம் வரையில் ஆறு காண்டமும் பதினாயிரத்துச் சில்லறை பாடல்களாற் பதினைந்து நாளிற் பாடி முடித்தனர். அங்கனம் மிருக்கையில் ஒருநாள், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர் வீட்டி வாயிலின் வழியே போகையில், அவர், தாம்செய்த இராமாயணம் கம்பராமாயணத்திற்கு முன் தலையெடாதென அறிந்து அதனைக் கிழித்தெறித்துகொண்டிருக்க, கண்டு, அவ்விடஞ் சென்று, அதற்குள் யுத்தகாண்டம் வரையிற் கிழிபட்டுப் போகவே, மிச்சமான உத்தரகாண்டத்தை அப்படியே கிழியாது வைத்திருக்க வேண்டிக்கொண்டார்; அதவே கம்பராமாயணத்திற்கு ஏழாவது காண்டமாக வழங்கலாயிற்று. கம்பர் அம்பிகாபதிக்கு விவாகம் நடத்தியபோது சடையப்பவள்ளல் சிறிதுகாலந்தாழ்த்துவந்ததனால் இருக்க இடம் பெருது சலதாரையோரத்தில் ஒதுங்கி நீண்டதைப் பார்த்து வருந்திய தம்மனைவியை நோக்கி ‘இவரை நாம் வைக்கவேண்டிய இடத்தில் மேலாகவைப்போம்’ எனக்கூறியிருந்தபடி, தம்மை ஆதரித்த அச்சடையப்பப்பிரபுவை நன்றிமறவாமை யால் இராமாயணத்தில் அங்கங்கே சிறப்பித்துச்சொல்லியிருக்கிறார். பின்னர் இராமாயணம், திருவரங்கம்பெரியகோயிலில் மோட்டழகியசிக் கிரக்கம்பஞ் செய்யுமாறு நாடமுனிகள் திருவோலக்கத்தில் அரங்கேற்றப் பட்டது. அந்தக் காலம் முதலியவற்றை,

“ எண்ணிய * சகாத்த மெண்ணூற் றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு
 நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்பநாடன்
 பண்ணிய விராம காதை பங்குனி யத்த நாளிற்
 கண்ணிய வரங்கர் முன்னே கவியரங் கேற்றினானே” எனக் காண்க.

இவர் சரசுவதியந்தாதி பாடியதைப்பற்றி வழக்குவதொரு வரலாறு:—
 கம்பர் ஒருகால் சோழராசனோடுமனஸ்தாபப்பட்டுச்சோழநாட்டைவிட்டுச்
 சேரநாடுசேர்ந்து கம்பரிடத்தில் அடைப்பைக்காரனா யிருந்தவ னென்று
 தம்மைச் சொல்லிச் சேரராசனிடத்தில் அடைப்பைக்காரனா யமர்ந்து அக்
 குத் தமதுகல்வித்திறத்தைக் காட்டி அரசனுடைய அன்பையும் மதிப்பையும்
 பெற்றுச் சிறந்து வாழ, அதுகண்ட அந்தச் சேரசம்ஸ்தான வித்துவான்கள்
 பொறுமைகொண்டு ஓர் அம்பட்டனுக்குப் பொருள்கொடுத்து அவனைக்
 கொண்டு அடைப்பைக்காரனாயிருந்த கம்பரைத் தனது தமையனென்று
 சொல்லிச் சாதித்து அவமானப்படுத்த முயன்றார்கள். அப்பொழுது கம்பர்
 சரசுவதியைத் தியானித்து ‘தாயே! இந்த ஆபத்துக்காலத்தில் அடியேனைப்
 பாதுகாக்கும் பொருட்டுத் திருவுள்ள மிரங்கி உனது இடக்காற் சிலம்பை
 என்னிடம் கொடுத்தருளவேண்டும்’ என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே நாமகன்
 அனுகூலித்ததனால், அவளுடைய வச்சிரச்சிலம் பொன்று உடனே கம்பர்
 கையிற் கிடைத்தது; அதனை அவர், அரசனுக்குக்காணிக்கையாகக்கொடுத்து
 ‘இதன் இனமான மற்றொன்று என் தம்பியான இந்த அம்பட்டனிடத்தில்
 இருக்கிறது; அதனையும் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்’ என்று வேண்டினார்.
 காண்பவர் கண்டசுமப்படி சொல்கின்ற அவ்வொற்றைச்சிலம்பைக் கையில்
 வாங்கிப் பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்ட அரசன் அந்த அம்பட்டனை நோக்கி
 ‘உன்பங்கிலுள்ள மற்றொரு சிலம்பைக் கொண்டுவா’ என்று சொல்ல,
 அவன் பிக அஞ்சி ‘இல்லை’ என்றான். கம்பர் அதனைப் பொய்ச்சாதனை யெ
 ன்று வற்புறுத்திக் கூற, அரசன்கட்டளைப்படியே ஏவலாளர் அம்பட்டனைக்
 கட்டியடிக்கலாளுர்கள். அடிபொறுக்கமாட்டாமல் அவன் ‘இந்த அடைப்
 பைக்காரருக்கும் எனக்கும் யாதொருசம்பந்தமுமில்லை, இந்தச்சம்ஸ்தான
 வித்துவான்கள் என்னைக்கொண்டு இப்படி யெல்லாம் செய்வித்தார்கள்’
 என்று உண்மையைச் சொல்லி நீலேரிறுத்தினான். பின்பு அரசன் கம்பரை
 நோக்கி ‘இந்த அர்ப்புதச்சிலம்பு உனக்கு ஏது?’ என, கம்பர் ‘இது சரசு
 வதியினது’ என்று சொல்லி அதனை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டுச் சரசுவதி
 யைத் தியானித்துச் சராகவதியந்தாதி யென்னும் இந்நூலைப் பாடித் தோத்
 திரித்தவளவிலே, அக்கலைமகள் ஒற்றைக்காற்சிலம்புஒலிக்க நடனஞ்செய்து
 கொண்டு பிரதியக்ஷமாகத் தோன்றி ‘எங்கே சிலம்பு?’ என்று கம்பரைக்
 கேட்க, இவர் அரசன்கையி லிருந்த சிலம்பை வாங்கி அத்தேவியின் இடத்
 திருவடிக்கு நேரே நீட்ட, அது அத்திருவடியிற் போய் ஏறினமாத்நிரத்தில்,

* சகாத்தம்-சாலிவாகநசகாப்தம். இப்பொழுது நடப்பது, கருக; ஆக
 வே, கம்பர்காலம் இப்பொழுதைக்கு ஆயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்பு என்க.
 சொசாசு-பிரிசோதகர், முதலாவது குலோத்துங்கசோழன் பிறந்த காலம்
 அஃ0 - வருடங்களுக்கு முன்பு என்பர். கஃ0 - வருடம் வித்தியாசப்படும்.

சிலைவாணி அந்தர்த்தானமாய்விட்டாள். அதுகண்டு வியத்த சேரன் கம்பரை நன்குவிசாரித்து அவர் இன்னொரென்ற உண்மையை அறிந்துகொண்டான்.

இவர்கெய்த வேறுநூல்கள் - ஆழ்வார்நூற்றந்தாதியென வழங்குகின்ற கடகோபரந்தாதி, ஏரோடிபது, சிலையேடிபது, திருக்கங்காடிக் கம்முதலியன.

இவர்காலத்து இருந்த வித்துவான்கள் - புத்தேடித்திப்புலவர், ஒட்டக்கூத்தர், ஓளவை முதலியோர்.

இவர் சரித்திரவிவரத்தை வினோதராமச்சரிப்புலவாபுரணம் முதலிய நூல்களில் காணலாம்.

“வெண்பாவிற்புத்தேடி பரணிக்கோர் சயங்கொண்டான் விருந்தமெல்லு மொன்பாவி லுயர்கிப்பன் கோவையுலா வந்தாதிக்கொட்டாகுத்தன் கண்பாய கலம்பகத்திற் கிடட்டையர்கள் வசைபாடக் காளமேகம் பண்பாகப் பசர்சத்தம் படிக்காசலா தொருவர் புகரொனாதே”

என்பதனால், இவர், விருத்தம்பாடுதலில் மிச்சிரந்தவரென விளங்கும்.

‘கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிசொல்லும்’ (கல்வியிற்பெரியவன் கம்பன்) என்ற பழமொழிகள் இவரது கல்வித்திறத்தை மெச்சி வழங்கியன.

ஸ்ரீ சரசுவதி யந்தாதி.

சரசுவதியினது அந்தாதி என விரியும்; சரசுவதியின் விஷயமாக அந்தாதிதொடையார் பாடப்பட்டதொரு பிரபந்த மென்பது பொருள். இத்தொடர்மொழியில் சொக்குடின்ற ஆறும்மேற்றுமையுருபின் பொருளாகிய உம்பத்தம், விஷயமாக உடைமை; விஷ்ணுபுராணம், விராயசரசுவல என்பவற்றிற் போல ஸரஸ்வதி என்ற உடசொல்-(எங்கும்) வியாபித்தலையுடையவளென்று காரணப்பொருள்படும். இவள் - பிரமன்மனைவி, கல்விக்குஉரிய தெய்வம். அந்தாதி - அந்தத்தை ஆரியாக உடையது; மேற்றுமைத்தொடைப்புதரதுப் பிரபந்த அன்மொழித்தொடை; உடமொழித் தொடர்: சோக்கசுதனி அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதிவாயது-ஒருசெய்யுளின் எற்றிலுள்ள எழுத்தாய்வும அசைபாய்வும வாயினும் அடியாய்வும அடுக்த செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது. இங்ஙனம் பாடும் நூலின் நற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற் செய்யுளின் ஆரியாக அமைதல், மண்டலித்த லெனப்படுக. இது. தொண்ட நூறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். இச்சுணைச் சிறுபாப்பியத்தில் மடக்குவர் ஒருசாரார்.

இந்தால் - முசுவிற் காப்புச்செய்யுளாகவுள்ள இரண்டு வெண்பா நீங்கலாக முப்பது கட்டளைக்கலிக்குறைகளால் அமைத்தது.

காப்பு.

காப்பு - காத்தல்; 'பு' விருதி பெற்ற தொழிற்பெயர்: அது - இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின்விஷயமான வணக்கத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். ஆகவே, கவி தமக்கு ஈடுபட்டதக்க இடையுறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தையுட்கவல்லதோர் பொருளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்தது.

இக்காப்பு இந்நூலாசிரியர்க்கு இவ்விடதேவதையும் இந்நூலுக்குத் தலைவியுமான சரசுவதியின் விஷயமான தாதலால். இதனை, வற்புடிகடவுள் வணக்கத்தோடு ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமுமாகுமென்று கொள்ளலாம். 'வழிபடுகடவுள் - தம்மாற் பூசிக்கப்படும் தெய்வம். ஏற்புடைக் கடவுள் - காம் பாடத்தொடர்க்கிய நூலுக்கு ஏற்ற தெய்வம்.)

ஆப கலைக ளறுபாத்து நான்னையு

மேய வுணர்விற்கு மென்னம்மை--நாய

வுருப்பளிங்கு போல்லாளென் னுள்ளத்தி னுள்ளே

யிருப்பளிங்கு வாரா திடர்.

(இதன்பொருள்.) ஆய - பொருந்திய, கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் - அறுபத்தாருவகைக் கல்விக்களையும், எய - தகுதியாக [உரியபடி], உணர்விற்கும் - (தனக்கு அடிமைப்பட்ட என்போலியர்க்குத்)தெரியச் செய்தருளுகின்ற, என் அம்மை - எனது தாய் போன்றவளும், நாய உருபளிங்கு

போல்வாள் - பரிசுத்தமான திருமேனி ஸ்படிகம்போல வெண்ணிறமாக இருக்கப்பெற்றவளும் ஆகிய சரசுவதீதேவி, என் உள்ளத்தினுள்ளே இருப்பள் - எனது மனத்திலே (எப்பொழுதும்) எழுந்தருளியிருக்கிறாள்; (ஆதலால்), இங்கு இடர் வாராது - இவ்விடத்தில் துன்பமொன்றும் வரமாட்டாது; (என்றவாறு.)

கலைகளெல்லாவற்றிற்குந் தலைவியும், அவற்றையெல்லாம் தனது அடியார்க்கு அருள்பவளும், சத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் மூன்று வகைக் குணங்களுள் சத்துவகுணத்தையே யுடையனென்பது தோன்ற வெண்ணிறமாய் விளங்குபவளும், தன் அடியாரது புலமைத்திறத்துக்கு இடையூறு கேரிடாதபடி பரிபாலப்பவளும், ஒருகால் இடையூறு நேர்ந்தாலும் அதனை உடனே ஒழிக்கவல்லவளு மான சரசுவதியை யான் வழிபடுகுவனாகக் கொண்டு அன்போடு தியானிக்கின்றேனாதலால், அடிவன் யான் நினைத்த வண்ணமாய் எனது உள்ளக்கமலத்தில் வந்து எழுந்தருளியிருக்கிறாள். ஆதலால், யான் இயற்றத்தொடங்கிய இப்பரபந்தத்துக்கும, மற்றும் யான் விரும்பும் நற்பேறுகளுக்கும் இடையூறென்றும் வரமாட்டா தென்று துணிந்து கூறியவாரும்.

ஆய - ஆகிய, இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்: ய் - காலங்காட்டும் இடைநிலை. கலா, அம்பா, ரூபம், ஸ்படிகம் என்றவடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. கலைஞானம் அறுபத்து நான்கு - ஈருதி. ஸ்மிருதி, இதிகாசம். புராணம், தர்க்கம், வியாகரணம், சோதிஷம் வைத்தியம், சிப்பம், கணிதம், சங்கீதம், நாட்டியம் முதலியன; அகராதியிற் காண்க. உம்மை - முற்றுப்பொருளது. ஏய-செயவெனெச்சம்; ஏய்-பகுதி. மிக்க அன்புடைமையும், நன்குமதிக்கப்படுதலும்பற்றி, 'அம்மை' என்றார். இருப்பள் என்பதில், பகரவிடைநிலை. எதிர்கால முணர்த்தாது தன்மைமாத்திரத்தை உணர்த்திற்று. 'இங்கு' என்பது - மூவிடங்களுள் தன்மையிடத்தை உணர்த்தும்; என்னிடத்து என்றபடி. வாராது என்ற எதிர்மறைமுற்றில், ர் - விரித்தல்விகாரம்.

படிக நிறமும் பவளச்செல் வாயும்

கடிகமழ்பூந் தாமரைபோற் கையுந்—துடியிடையு

மல்லும் பகலு மனவரத முந்துதித்தாற்

கல்லுஞ்சொல் லாதோ கவி.

(இ - ன்.) (சரசுவதீதேவியினுடைய), படிகம் நிறமும் - ஸ்படிகம் போன்ற வெண்ணிறத்தையும், பவளம் செல் வாயும்-பவழம்போலச் சிவந்த வாயையும், கடிகமழ் தாமரை பூ போல் கையும் - வாசனாவீசுகிற (செந்) தாமரைமலர் போலச் சிவந்த திருக்கைகளையும், தடி இடையும் - உடுக்கை போன்ற இடையையும், அல்லும்பகலும் அனவாதமும் ததிகதால்-இரவும் பகலுமாகிய எப்பொழுதும் (இடைவிடாது) சோத்திரஞ்செய்தால், கல்லும் கவி சொல்லாதோ - (அசேதனமாகிய) கல்லும் கவிபாடமாட்டாதோ? [தவறாது பாடு மென்றபடி]; (எ - று.)

எவ்வளவு அறிவீனர்களும் சரசுவதியைத் தோத்திரித்தால் அவளருள் பெற்றுக் கவிபாடக் கூடுமென்று அவளுடையமகிமையை உணர்த்தியவாறு, வாழ்த்து, வணக்கம், தலைமைப்பொருளுரைத்தல் என்ற மூன்றுவகை மங்களங்களுள், முத்தின செய்யுள்-தியானமென்னும் மனவணக்கத்தை யுணர்த்தியது: இச்செய்யுள் - தலைமைப்பொருளுரைத்தது.

படிக்கிறதும், பவளச்செவ்வாய், தாமரைபோற்கை என்பன-வினை பயன் மெய் உரு என்ற நால்வகையுடமைகளில் உருவுவமை; (உ-ரு-நிறம்.) தடியிடை - மெய்யுவமை; (மெய் - வடிவு.) உடுக்கைபோல மேலும் கீழும் அகன்று நடுச்சிறுத்திருக்கும் இடை பெண்க. ஸ்படிகம், ப்ரவாளம், தாமரஸம், அநவரதம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. கவி - தற்சமவடசொல். பாடுவோனை யுணர்த்துவதாகிய இச்சொல்-அவனாற் பாடப்பட்ட செய்யுளை யுணர்த்தும்போது அருத்தாவாகுபெயராம். கடி - உரிச்சொல். கல்லும், உம்-இழிவுசிறப்பு. அநவரதமும், உம்மை - முற்றுப்பொருளது. மற்றை உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளான. சொல்லாதோ என்பதில், இரண்டு எதிர்மறை - உடன்பாட்டுப்பொருளோ யுணர்த்தித் தேற்றக்கருத்தை விளக்கும்.

----- 6651
நூல்.

சு. சீர்தந்தவெள்ளிதழ்ப்பூங்கமலாசனத்தேவிசெஞ்சொற்றூர்தந்தவென்மனத்தாமரையாட்டிசரோருகமேற்பார்தந்தநாதனிசைத்தவாரணப்பங்கயத்தாள்வார்தந்தசோதியம்போருகத்தானைவணங்குதுமே.

(இ - ள்.) சீர் தந்த - சிறப்பு அமைந்த, வெள் இதழ் பூ கமலம் - வெண்ணிறமான இதழ்களையுடைய அழகிய தாமரையை [வெண்டாமரைமலரை], ஆசனம்-இருக்குரிடமாகக்கொண்டு அதில் வீற்றிருக்கிற, தேவி - தலைவியும், —செம்சொல் தார் தந்த-செவ்வியசொற்களின்வரிசையை உண்டாக்கிக்கொடுத்த [கல்வித்தெய்வமான என்றபடி], என் மனம் தாமரை ஆட்டி - எனது மனமாகிய தாமரைமலரில் வீற்றிருந்து அதனை யாள்பவளும்,—சரோருகம் மேல் - (திருமாவின் திருநாபித்) தாமரைமலரின் மேல் (தோன்றி), பார் தந்த - உலகங்களைப் படைத்த, நாதன் -தலைவனான பிரம தேவன், இசை தந்த-ஸ்வரங்களோடு வெளியிட்ட, ஆரணம் - வேதமாகிய, பங்கயத்தாள் - தாமரைமலரில் வீற்றிருப்பவளுமான சரசுவதியினுடைய, வார் தந்த சோதி - மிகுதியாக வெளிவீசுகிற ஒளியையுடைய, அம்போருகம் தானை - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை, வணங்குதும் - வணங்குவோம், (யாம்); (எ - று.)—எ - ஈற்றசை.

ஆதியில் திருமால் தனதுநாபியில் தோன்றிய பிரமனுக்கு வேதங்களை உபதேசிக்க, அவன் பின்பு அவற்றை உலகத்தில் வெளியிட்டன னாதலால், 'சரோருகமேற்பார்தந்தநாதனிசைத்த ஆரணம்' எனப்பட்டது: "தன்னாபி வலயத்துப் பேரொளியேர், மன்னிய தாமரை மாமலர் பூத்து அம்மலர்

மேல், முன்னர் திசைமுகனைத்தான்படைக்க மற்றவனும், முன்னம்படைத் தனன் நான்மறைகள்” எனத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்ததையுங் காண்க. படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முதலொழிந்தும் உரிய முதற்கடவுளான திரிமூர்த்திகளில் ஒருவனாகலால், ‘நாதன்’ என்றார். மனத்தாமரை - இருதயகமலம். அன்பால் நிறைவாவது உள்ளக்கமலத்தில் வந்துவீற்றிருத்தல்பற்றி, ‘என்மனத்தாமரையாட்டி’ என்றார். தார்-மாலே. ‘செஞ்சொல் தார் தந்த’ என்றது, தாமரையாட்டிக்கு அடைமொழி. செவ்விய பாமாலையைப் பாடிய என்று பொருள்கொண்டு, ‘என்’ என்பதற்கு அடைமொழியாக்குதலும் ஒன்று. ஆட்டி - ஆளான் என்பதன் பெண்பால்; ஆள் - பகுதி, இ - பெண்பால்வகுதி, ட் - எழுத்துப்பிறு, ளகரமடகரமானது - சந்தி.

வேதத்துக்கு உரிய ஸ்வரம் உதாத்தம் அநுதாத்தம் ஸ்வரிதம் ப்ரசயம் என நான்காம். வேதம் சரசுவதி வாழ்த்து இளிய உறைவிடமாகலால், ‘பங்கயம்’ எனப்பட்டது. மூன்றாம் அடியினால், ‘நாமகள்’ என்னும்படி பிரமணது வேதமோதும் வாக்கில் வசிப்பவனென்பதும் தோன்றும். ‘வார்த்த’ என்றதில், வார் என்ற வினைப்பகுதியின்மேல், தா-துணைவினை. வார்த்தல்-மிகுதல். வணங்குதல் என்ற தன்மைப்பன்மையைக் கவிகளுக்கு உரிய இயல்புபற்றி வந்த தென்றாவது, தன்னைப் போன்ற அடியார்களையும் உளப்படுத்திய தென்றாவது கொள்க. கமலாஸகம், தேவீ, மநஸ், தாமரஸம், ஸரோருஹம், நாதன், பங்கஜம், ஜ்யோதி, அம்போருஹம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. கமலாஸகம் - தீர்க்கச்சந்தி பெற்ற தொடர்மொழி. ஸரோருஹம் என்பது - குளத்தில் முளைப்ப தென்றும் (ஸரஸ் - நீர்நிலை), பங்கஜம் என்பது - சேற்றில் முளைப்ப தென்றும் (பங்கம் - சேறு), அம்போருஹம் என்பது - நீரில்முளைப்பதென்றும் (அம்பஸ்-ஜலம்) காரணப் பொருள்படும். இவை - இங்ஙனம் தோன்றும் பிறவற்றுக்கெல்லாம் காரணக்குறி யாகாத தாமரை யொன்றற்கே பெயராய் வழங்குதல் காரணவிகுறி. சீர் - ஸ்ரீ என்ற வடசொல்லின் சிதைவென்பர். ஆரணம் - தற்சமவடசொல்.

இச்செய்யுளில், ஒருபொருளையே குறிக்கிற கமலம், தாமரை, சரோருகம், பங்கயம், அம்போருகம் என்ற பலசொற்கள் வந்தது, பொருட்பின்வருநிலையணி.

(க)

உ. வணங்குஞ்சிலைதுதலுங்கழைத்தோளார்வனமுலைமேற்
சுணங்கும்புதியநிலவெழுமேனியுந்தோட்டுடனே
பிணங்குங்கருந்தடங்கண்களுநோக்கப்பிரமணன்பா
லுணங்குந்திருமுன்றிலாய்மறைநான்குமுரைப்பவளே.

(இ - ள்.) மறை நான்கும் உரைப்பவளே - வேதங்கள் நான்கையும் உரைக்கின்ற தன்மையுடையவளே! - (உனது), வணங்கும் சிலை துதலும் - வளைந்த வில்லைப்போன்ற நெற்றியையும், கழை தோளும் - இளமல்கிலைப்போன்ற தோள்களையும், வணம் முலைமேல் சுணங்கும் - அழகிய தனங்களின்

மீது பரவிய தேமலையும், புதிய நிலவு எழும் மேனியுதி இளமையானதே. திரகாந்தி வீசுகின்ற [மிகவும்வெண்மையான] திருமேனிநிறத்தையும், தோட்டிடனே பிணங்கும் கரு தட கண்களும் - காதணியோடு போர்செய்கின்ற [காதளவுமீண்ட] கரிய விசாலமான கண்களையும், பிரமன் - (உனதுகணவனான) பிரமதேவன், நோக்கி - பார்த்து, அன்பால் - அன்பினால், உணங்கும் - வாடிக்கிடக்கும்படியான, திரு முன்றிலாய் - அழகிய முற்றத்தினையுடையாய், (ரீ) ; (எ - று.)

ரீ உனதுதலைவனான பிரமதேவனிடத்து ஊடல்கொண்டபோது அவ்வுடலைத் தணித்துக் கூடப்பெறாமல் அப்பிரமதேவன் உனது நெற்றி முதலிய அவயவங்களின் செவ்வியை நோக்கி வருந்திக்கிடக்கும் முற்றத்தினையுடையாய் ரீ யென்று அவளது மிக்கபெருமையை எடுத்துப் பாராட்டிக் கூறியவாறு. “ஊடுதல்காமத்திற்கின்ப மதற்கின்பங், கூடிமுயங்கப்பெறின்” என்னுந் திருக்குறளின்படி ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பந்தருவதாயினும், அவ்வுடலைத்தணித்துக் கூடி முயங்கப்பெறாமையால், பிரமதேவன் வாடிநிற்பனென்க.

மகளிர்தோள்களுக்கு இளமுகில், திரண்டெருண்டுமீண்ட வடிவிலும் நெய்ப்பிலும் உவமையாம். சுணங்கு - காமவிகாரத்தா லுண்டாகும் நிறவேறுபாடு; பசுலை, தேமல் எனப்படும். தோட்டிடனே பிணங்குத் கருந்தடங்கண்கள் - காதணியோடு போர்செய்யும்படியான [அதாவது - காதுவரையில் மீண்ட] கறுத்த விழுகளையுடைய பெரிய கண்களென்றவாறு. ‘மறைநான்கு முறைப்பவள்’ என்றது, வேதத்திற்கு அதிதேவதை யென்றபடி; வேதங்களை எப்போதும் ஒதுகின்ற பிரமதேவனது மனைவி யென்றுமாம். முன்றில் - வீட்டின் முன்னிடம்; இல் முன் என்பன முன்றில் என்று புணர்வது, இலக்கணப்போலி. (உ)

ங. உரைப்பாருரைக்குங்கலைகளெல்லாமெண்ணி லுன்னையன்றித் தரைப்பாலொருவர்தரவலரோதண்டரளமுலை வரைப்பாலமுதுதந்திங்கலைவாழ்வித்தமாமயிலே விரைப்பாசடைமலர்வெண்டாமரைப்பதிமெல்லியலே.

(இ - ள்.) தண் தரளம் வரை முலை பால் அமுது தந்து-குளிர்ச்சியான முத்தமால்களை யணிந்த மலைபோன்ற (உனது) தனங்களின் பாலாகிய அமிருதத்தைக் கொடுத்து, இங்கு - இவ்வுலகில், எனை - என்னை, வாழ்வித்த - நன்றாகப் பெருமையோடு வாழச்செய்த, மா மயிலே - (சாயலாற்) பெருமையையுடைய மயில்போன்றவளே!—விரை - நறுமணத்தையுடைய, பாசு அடை - பசியூல்களோடுகூடிய, வெள் தாமரை மலர் பதி - வெண்டாமரைமலராகிய ஆசனத்தில் வாழ்கின்ற, மெல் இயலே-மெல்லியதன்மையுடையவளே!—எண்ணில் - ஆலோசித்துப் பார்த்தால், உரைப்பார் உரைக்கும் கலைகள் எல்லாம் - இவ்வுலகத்திலுள்ளார் சிறப்பித்துக்கூறுகின்ற எல்லாச்சாஸ்திரங்களையும், தரைப்பால்-இவ்வுலகத்தில், உன்னை அன்றி ஒருவர் - உன்னையல்லாமற் பிறரொருவர், தர வலரோ - கொடுக்குந்தன்மையுடைய ராவரோ? [ஆகார் என்றபடி.] ; (எ - று.)

சீயோருத்தியே எல்லாக்கலைகளையும் அடியார்கட்குக் கொடுக்குந் தன் மையுடையாய் என்பதாம். 'தண்டாளமுலை.....மாமயிலே' என்றது, அடியேனுக்கு ஞானப்பாலுட்டினைதனால் யாதொன்றையும் அறியாத அடியேனை இவனையன்றி உலகத்தில் வேறுஎவருமில்லை யென்னுமாறு வாழ்ச்செய்த வளே யென்ற குறிப்பு. பசுமை + அடை = பாசடை; பண்புப்பெயர் ஈறு போய் ஆதி நீண்டது. பதி - வாசஸ்தானம். (௬)

சு. இயலானதுகொண்டுநின்றிருநாமங்களேத்துதற்கு
முயலாமையாற்றிமொறுகின்றேனிர்தமூவுலகுஞ்
செயலாலமைத்தகலைமகளேநின்றிருவருளுக்
கயலாவிடாமலடியேனையுமுலவந்தாண்டருளே.

(இ - ள்.) இயலானது கொண்டு - கல்வியைக் கொண்டு, நின் திருநாமங்கள் எத்துதற்கு முயலாமையால் - உனது திருப்பெயர்களைத் துதித்தற்கு முயலாததனால், தமொறுகின்றேன் - நிலைகலங்குகிறேன்; இந்த மூலமும் செயலால் அமைத்த கலை மகளே - இந்த மூன்றுவகையுலகங்களையும் தன்செயலாற்படைத்தருளிய சரசுவதியே! நின் திருஅருளுக்கு அயல் ஆவிடாமல் - உனது சிறந்த கருணைக்குப் புறம்பாக விட்டிடாமல், அடியேனையும் உவந்து ஆண்டுஅருள் - (உனக்கு) அடிமைப்பட்டவனாகிய என்னையும் (மற்றையடியார்களைப்போலவே) அன்புகொண்டு பாதுகாத்தருள்வாய்.

இந்த மூவுலகு - மேல் கீழ் நடு என்பன. சகலலோகங்களையும்படைத்த கடவுளான பிரமனது தொழிலை உபசாரமாக அவன்மனைவியின்மேலேற்றி 'இந்த மூவுலகுஞ் செயலாலமைத்த கலைமகளே' என்றார். அன்றியும், பிரமனது சத்திசொருபமான இவள் அவனது படைப்புத் தொழிற்கு உதவியாதலுங் காண்க. இனி, உலகத்தவ ரெல்லோரையும் தனது கிகழ்ச்சியால் நடைபெறச்செய்த என்றுகூறலும் ஒன்று. கலைமகள் - கல்விக்கு உரிய மகள். இயலானதுகொண்டு என்பதற்கு - இயற்றமிழ்ப்பாடல்களினால் என்றும் பொருளுரைக்கலாம். இதில், 'ஆனது' என்றது - பகுதிப்பொருள்விகுதி; கொண்டு - மூன்றும் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. முயலாமை - எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர். முயலுதல்-பிரயத்தனப்படுதல். அயலானன்பதில், 'ஆ' என்பது - ஆக என்பதன் விகாரம். அயல் - வெளிவிலக்கு. அடியேன் - அடிமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த தன்மையொருமைக்குறிப்புவினையாலணையம்பெயர்; உம்மை - எச்சப்பொருளோடு இழிவுசிறப்பு. நாமம் - வடசொல்.

ரு. அருக்கோதயத்தி னுஞ்சந்திரோதபமொத்தழகெறிக்குந்
திருக்கோலநாயகிசெந்தமிழ்ப்பாவைதிசைமுகத்தா
லிருக்கோதுநாதனுந்தானுமெப்போதுமினிதிருக்கு
மருக்கோலநான்மலராளென்னையாளுமடமயிலே.

(இ - ள்.) அருக்க உதயத்தினும் சந்திர உதயம் ஒத்து அழகு எறிக்கும் - சூரியோதயத்தைக்காட்டிலும் மிகுதியாக விளங்குவதொரு சந்திரோதயத்தைப் போன்று அழகியஒளியை வீசுகிற, திரு கோலம்-திருமேனி

யையுடைய, நாயகி - தலைவியும், செம் தமிழ் பாவை - செவ்விய தமிழுக்கு உரிய தேவதையும், திசை முகத்தால் இருக்கு ஒதம் நாதனும் தானும் எப்போதும் இனிது இருக்கும் - நான்குதிக்கையும் நோக்கிய நான்குமுகங்களால் (நான்கு) வேதங்களையும் ஒதிக்கொண்டிருக்கிற தன்கணவனுன பிரம தேவனும் தானுமாக எப்பொழுதும் கூடி இனிமையாக வீற்றிருக்கின்ற, மரு கோலம் நான் மலரான்-வாசனையுள்ள அழகிய அன்றமலர்ந்த தாமரைப்பூவில் வாழ்பவளுமான சரசுவதி, என்னை ஆளும் மட மயில் - என்னை அடிமை கொண்டி பாதுகாக்குத் தேவதையாவன்; (எ - று.)

மடமயில் - மடப்பமுள்ள மயில்; மடப்பம் - இளமைக்குணம். மயில் போன்ற சாயலுடையவளை 'மயில்' என்றது, உபசாரவழக்கு; உவமையாகு பெயர். சரசுவதியினது அழகிய திருமேனி வெண்ணிறமாய்ச் சூரியனொளியினும் மேலாகப் பிரகாசித்தல்பற்றி, 'அருக்கோதயத்தினுஞ் சந்திரோதயமொத்து அழகெறிக்குச் திருக்கோலம்' எனப்பட்டது. அருக்கோதயத்தின் என்றதில், ஐந்தனுருபு-எல்லைப்பொருளது; உம்-உயர்வுசிறப்பு. அர்க்கோதயம், சந்திரோதயம் - குணசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்கள்; 'அ ஆமுன் உண வரின் இரண்டும்கெட ஓர் ஓகாரம் தோன்றும்.' அருக்கனது உதயம், சந்திரனது உதயம் என ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை. நாயகி - நாயகனைப் பதன் பெண்பால். செந்தமிழ் - சுத்தமான தமிழ், கலப்பில்லாத தமிழ். இதற்கு மாறானது, கொடுத்தமிழ் எனப்படும். இருக்கு - ருக் என்ற வட சொல்லின் விகாரம்; இது, நான்குவேதங்களில் ஒன்றற்குச் சிறப்புப்பெயராவதோடு எல்லாவேதங்கட்கும் பொதுப்பெயராகவும் நிற்கும். நான்மலர் - புதிய மலர். (இ)

சு. மயிலேமடப்பியேகொடியேயினமான் பிணையே
குயிலேபசுக்கிளியேயன்னமேமனக்கூரிருட்கோர்
வெயிலேநிலவெழுமேனிமின்னேயினிவேறுதவம்
பயிலேன்மகிழ்ந்துபணிவேனுனதுபொற்பாதங்களே.

(இ-ள்.) மயிலே - (சாயலில்) மயில் போன்றவளே! மடம் பியே - (நடையழகில்) இளமையான பெண்யானே போன்றவளே! கொடியே - (மெல்லியவடிவங்கொண்டு ஒல்கிஒசியுந்திறத்தில்) பூக்கொடிபோன்றவளே! இள மான் பிணையே - (பார்வையழகில்) இளமையான பெண்மான் போன்றவளே! குயிலே - (இனியசூரலில்) குயில்போன்றவளே! பசு கிளியே - (இனிமையாகக் கொஞ்சிப் பேசுதலில்) பச்சைக்கிளி போன்றவளே! அன்னமே - (நடையழகில்) அன்னப்பறவை போன்றவளே! மனம் கூர் இருட்கு ஓர் வெயிலே - (ஜனங்களுடைய) மனத்தின் மிக்க அஞ்ஞாநமாகிய இருளைப் போக்குதற்கு ஒப்பற்றதொரு சூரியகாந்திபோன்றவளே! நிலவு எழுமேனி - சந்திரகாந்திபோன்ற வெள்ளொளி வீளக்குகின்ற திருமேனியையுடைய, மின்னே - மின்னல்போலப் பிரகாசிப்பவளே! இனி வேறு தவம் பயிலேன் - இனி வேறு தவமெதனையும் செய்யமாட்டேன் : மகிழ்ந்து உனது பொன்பாதங்களே பணிவேன் - மகிழ்ச்சிகொண்டு உனது திருவடிகளையே வணங்குவேன்; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - பிரிநிலை; மற்றவை - விளியுருபு.

மயில் முதலியன - உவமையாகுபெயர், பிடி - யானையின் பெண்மைப் பெயர்; இதன் ஆண்பால்-களிறு. பிணை-மானின் பெண்மைப்பெயர்; இதன் ஆண்பால் - கலை, கூர் - உரிச்சொல், புறவிருளை நீக்குகின்ற வெயிலினும் அகவிருளைநீக்குகின்றஇதற்கு உள்ள சிறப்பு விளங்க 'ஒர்வெயில்' என்றார். நிலவு-நிலா என்பதன் விகாரம். பொன் - அழகு. பொற்பாதம் - பொன் போலச் சிறந்த பாதமுமாம்; பொண்ணியணிந்த பாதமெனினுமாம்; இப் பொருளில், பொன் - கருவியாகுபெயர், மயில் - மயூரம், அன்னம் - ஹம்ஸம் ; வடசொற் சிதைவுகள். (சு)

எ. பாதாம்புயத்திற்பணிவார்தமக்குப்பலகலையும்
வேதாந்தமுத்தியுந்தந்தருள்பாரதிவெள்ளிதழ்ப்பூஞ்
சீதாம்புயத்திலிருப்பாளிருப்பவென்சிந்தையுள்ளே
பேதாம்புயியிற்பெறலரிதாவதெனக்கனியே.

(இ - ள்.) பாத அம்புயத்தில் பணிவார்தமக்கு - (தனது) திருவடித் தாமரைகளில் விழுந்து வணங்குபவர்களுக்கு, பல கலையும் - பலவகைச்சாஸ் திரங்களையும், வேதாந்த முத்தியும் - வேதாந்தத்திற்கு கூறப்படுகிற மோக்ஷத் தையும், தந்துஅருள் - கொடுத்தருள்கிற, பாரதி-பாரதியென்னும் ஒருதிரு நாமமுள்ளவளும், வெள்ளுதழ் - வெண்ணிறமான இதழ்+ளையுடைய, பூ - அழகிய, சீத அம்புயத்தில் - குளிர்ந்த தாமரைமலரில், இருப்பாள் - வீற்றிருப்பவளுமான சரசுவதி, என் சிந்தையுள்ளே இருப்ப - எனது மனத்திலே வீற்றிருத்தலால், இனி எனக்கு புலியில் பெறல் அரிது ஆவது ஏதா ஆம் - இனிமேல் எனக்கு உலகத்தில் பெறுதற்கு அரியதாகும் பொருள் யாதா கும்? [யாதுமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

யான் சரசுவதியை இடைவிடாது தியானித்து அவளுடையமாராக்கரு ணையைப்பெற்றே னாதலால், இனி எனக்கு எல்லாப்பேறுகளும் எளிதிற கைகூடு மென்பதாம். பாதாம்புஜம், வேதாந்தம், சீதாம்புஜம் - தீர்க்கசக்தி பெற்ற வடமொழித்தொடர்கள். அம்புஜம் - நீரில்தோன்றவது; அம்பு - நீர். வேதாந்தம் என்பது - வேத அந்தம் எனப்பிரிந்து, வேதத்தின் ஈற்றுப்பகு தியும் தோற்றத்தருத்துமாகிய உபநிஷத்துக்களைக் குறிக்கும். பூர்வகாண்டம் உத்தரகாண்டம் என வேதம் இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டு, அவற்றில் யாகாதி கிரியைகளைக் கூறுகிற முந்தியபாகம் கருமகாண்டம் என்றும், நடவுளைப் பற்றிக் கூறுகிற பிந்தியபாகம் ஞானகாண்டம் அல்லது பிரமகாண்டம் என்றும் கூறப்படும். முத்தி என்ற வடசொல் - எல்லாப்பற்றுக்களையும் விட்டு அடையுமிடம் என்றும், பாரதி என்ற வடசொல் - எல்லாவற்றையும் பரிப்ப வள் என்றும் [பரித்தல் - நிர்வகித்து நடத்தல்] காரணப்பொருள்படும். புவி - வடசொல். (எ)

யு. இனிநாணுணர்வதெண்ணெண்கலையானையிலகுதொண்டைக் கனிநாணுஞ்செவ்விதழ்வெண்ணிறத்தானைக்கமலவயன்
றனிநாயகியையகிலாண்டமும்பெற்றதாயைமணப்
பனிநான்மலருறைபூவையையாரணப்பாவையையே.

(இ - ள்.) இனி நான் உணர்வது - இனிமேல் யான் தியானிப்பது என் என் கலையானே - அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்கட்கும் உரியவகு இலகு தொண்டை கனி நாணும் செம் இதழ் - விளக்குகின்ற சொவ்வ பழம்(ஒப்பாகமாட்டாது)வெள்குதற்குக் காரணமான சிவந்தவாபிதழ் வெள் றிதத்தானே - வெண்மையான திருமேனிநிதத்தையும் உடையவகு கமலம் அயன் தனி நாயகியை - தாமரைமலரில்வாழ்கிற பிரமணுடைய பற்ற மனைவியும், அகில அண்டமும் பெற்ற தாயை - எல்லா அண்டகோ களையும் பெற்ற தாயும், மணம் பணி நாள் மலர் உறை-வாசனையுடை குளிர்ந்த அன்றுபூத்த தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கிற, பூவையை - கிளிநெ ன்றவளும், ஆரணம் பாவையை - வேதங்கட்கு உரிய அதிதேவதையும சரசவதியையேயாம்; (எ - று.)

எண்ணென்கலை-பண்புத்தொகைப்பன்மொழித்தொடர்-தொண்ண ஓர்கொடி. தொண்டைக்கனி நாணுஞ் செவ்விதழ்- கொவ்வைக்கனியிலு மிகச் சிறந்த இதழ் என்றபடி. நாணும் இதழ் - பெயரெச்சம் காரியப்பெ றுளது; 'நோய்தீரும்மருந்து' என்றவிடத்திற்போல. 'செவ்விதழ் வேண்ண த்தான்' என்றவிடத்த ழரண்தொடை இருத்தல் காண்க. அஐன் என்ற வ சொல், அயன் என விகாரப்பட்டது; திருமாலினிடத்தத் தோன்றியவடு ன்றுபொருள்படும்; அ-விஷ்ணு. பூவை, பாவை- உவமையாகுபெயர்கள். (உ

கூ. பாவுர்தொடையும்பதங்களுஞ்சீரும்பலவிதமா
மேவுங்கலைகள்விதிப்பாளிடம்வீதியின்முதிய
நாவும்பகர்ந்ததொல்வேதங்கணுன்குறறுங்கமலப்
பூவுந்திருப்பதம்பூவாலணிபவர்புந்தியுமே.

(இ - ள்.) பாவும் - பாடல்களும், தொடையும் - தொடைகளும், பதங் களும் - சொற்களும், சீரும் - சீர்களும், பல விதம் ஆமேவும் - பலவகை யாக அமையப்பெற்ற, கலைகள் - நூல்களை, விதிப்பான் - நிர்வகிப்பவளான சரசவதிக்கு, இடம் - இருப்பிடங்களாவன, —முதிய விதியின் நாவும் - (எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்) மூதாதையான பிரமணுடைய நாக்கும், பகர்ந்த தொல் வேதங்கள் நான்கும்-(அவளுந்) சொல்லப்பட்ட பழமையான நான்கு வேதங்களும், நறு கமலம் பூவும்-வாசனையுடைய வெண்டாமரைமலரும், திரு பதம் பூவால் அணிபவர் புந்தியுமே - தனது திருவடிகளை மலர்களைக் கொண்டு இட்டி அருச்சிக்கின்ற அடியார்களுடைய மனமுமே யாம்; (எ-று.)

பா - வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா முதலியன. துறை, தாழிசை, விருத்தம் என மூன்றுவகையான இவற்றினினங்களும், பா என்ற தில் அடங்கும். தொடை - எழுத்துக்கள் ஒன்றிரவத் தொடுப்பது. அது, எதனை மோனை முரண் முகலாகப் பலவாம். பதங்கள் - பகுபதமும், பகாப் பதமும்; பெயர் வினை முதலிய சொற்க ளெனினு மாம். சீர் - ஓரசைச் சீர் முதலியன. இவற்றின்தன்மையை, இலக்கணநூல்களிற் காண்க. தொ டையும், சீரும்-பாலின்உறுப்பு. கலைகள்விதிப்பான் - கல்வித்தெய்வ மென்ற படி. விதி - படைத்தற் கடவுள். அவன் பிதாமகன் எனப்படுகின்ற முதன்

மை தோன்ற, 'முதியவிறி' என்றார். தொல்வேதம் - பண்புத்தொகை. வேதம் - ஒருவராலும் ஆக்கப்படாமல் கடவுள்போல சித்தியமாக வுள்ளதென்பது தோன்ற, 'தொல்வேதம்' எனப்பட்டது. இதனை ஆதியில் திருமால் பிரமனுக்கும், பின்பு பிரமன் மற்றையோர்க்கும் வெளியிட்டிக் கூறினரேயன்றி, யாரும் இதனைச் செய்தவரல்லவென அறிக. இதுபற்றி, வேதத்துக்கு 'செய்யாமொழி' என ஒருபெயர் வழங்கும். வேதம் என்ற வடசொல் - நன்மைநீமைகளை விதிவிலக்குக்களால் அறிவிப்பதென்று பொருள்படும்; வித் - அறிவித்தல். வேதங்கள் நான்கு - ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன. புத்தி - புத்தி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். (௬)

க0. புந்தியிற்குரிருநீக்கும்புதியமதியமென்கோ
வந்தியிற்குன்றியதீபமென்கோநல்லருமறையோர்
சந்தியிற்குன்றறுத்தபனென்கோமணித்தாமமென்கோ
வுந்தியிற்குன்றும்பிரான்புயந்தோயுமொருத்தியையே.

(இ - ள்.) உந்தியில் தோன்றும் பிரான் புயம் தோயும் ஒருத்தியை - (திருமாலினது) நாபித்தாமரையினின்று தோன்றிய கடவுளான பிரமதேவனுடைய தோள்களைத் தழுவுகிற சரசுவதியாகிய ஒருத்தியை, - புந்தியில் கூர் இருள் நீக்கும் புதிய மதியம் என்கோ - (ஐனங்களுடைய) மனத்தின் மிக்க அஞ்ஞானமாகிய இருளைப் போக்குகிற புதிய சந்திரனைன் றசொல்வேளே! அந்தியில் தோன்றிய தீபம் என்கோ - மலைப்பொழுதில் எற்றப்பட்டுவின குவதான விளக்கென்று சொல்வேளே! நல் அரு மறையோர் சந்தியில் தோன்றும் தபனன் என்கோ - சிறந்த அருமையான வேதங்கட்கு உரியவரான பிராமணர்கள் மஸ்காரஞ்செய்கிற காலேச்சந்தியிலே உதித்துவிளங்குகிற சூரியனைன்று சொல்வேளே! மணி தாமம் என்கோ - இரத்தினஹாரமென்று சொல்வேளே! (எ - று.)

மிகப்பிரகாசிக்கிற சரசுவதியினது திவ்வியசொருபம் சந்திர சூரிய அக்கினியர் என்னும் முச்சுடராகவும், இரத்தினமாலையாகவும் விகற்பிக்கலாம்படியுள்ள தென்பது, தேர்ந்த கருத்து.

புறவீருளை நீக்குகின்ற சந்திரனினும் இதற்குள்ள மெம்பாடு விளங்க, 'புதிய மதியம்' என்றார். மதியம், அம்-சாரியை, ஸந்த்யா என்ற வடசொல் - அந்தி என்றும், சந்தி என்றும் விகாரப்பட்டது. பகலொடு இரவு சேருஞ் சமயத்தையும், இரவொடு பகல் சேருஞ் சமயத்தையும் உணர்த்தும் இப்பொதுப்பெயர் - இங்குச் சிறப்பாய் முறையே மாலேச்சந்தியையும், காலேச்சந்தியையும் குறித்தது. என்கோ - என்கு ஒ எனப் பிரிக்க. என்கு-என்பேன்; என் - இடைச்சொற்பகுதி, கு-தன்மையொருமை விகுதி; [நன்-வினை-அ.] இதுவே எதிர்கால முணர்த்தும்; [நன் - பத - கஅ.] இனி, 'என்கவோ' என்பது, 'என்கோ' என விகாரப்பட்ட தென்றலு மொன்று; என்பே னாகவோ என்று பொருள்; வியக்கோள்முற்று, தன்மையொருமைக்கு வந்த தென்க. தீபம், தபனன், தாமம், புஜம் - வடசொற்கள். (க0)

சரசுவத யந்தாத

கக. ஒருத்தியையொன்றுமிலாவென்மனத்தினுவநதுதண்ணுயிருத்தியைவெண்கமலத்திருப்பாளையெண்ணெண்கலைதோய்கருத்தியையம்புலனுங்கலங்காமற்கருத்தையெல்லாந் திருத்தியையான்மறவேன்றிசைநான்முகன்றேனியையே.

(இ - ள்.) ஒருத்தியை - ஒப்பற்றவரும், ஒன்றும் இலா என் மனத்தின் உவந்து தன்னை இருத்தியை-யாதொருநற்சிந்தனையு மில்லாத எனது மனத்திலே மகிழ்ச்சிக்கொண்டு தன்னை வீற்றிருக்கச்செய்தவரும், வெள் கமலத்து இருப்பாளை - வெண்டாமரைமலரில் வீற்றிருப்பவரும், எண் எண்கலை தோய் கருத்தியை - அறுபத்தாநான்கு கலைஞானமும் நிறைந்த மனத்தையுடையவரும், ஐம்புலனும் கலங்காமல் கருத்தை எல்லாம் திருத்தியை - (தன் அடியார்களுடைய) பஞ்ச இந்திரியங்களும் நிலைகலங்காதபடி (அவர்களுடைய) மனத்தை யெல்லாம் திருத்தச்செய்பவரும், திசை நால் முகன் தேவியை - நான்குதிசையையும் நோக்கிய நான்கு முகங்கலையுடையவனான பிரமனது மனைவியுமான சரசுவதியை, யான் மறவேன் - நான் (ஒருகாலும்) மறக்கமாட்டேன் [இடைவிடாமல்எப்பொழுதும்தியானிப்பேன் என்றபடி].

ஒருத்தி-ஒன்று என்பதன் அடியாகப் பிறந்த பெண்பாற்பெயர்; இகன் ஆண்பால் - ஒருத்தன், ஒருவன்; இதில், து - சாரியை. 'ஒன்றுமிலா என் மனத்தின் உவந்து தன்னை இருத்தி'—அடியவர்க் கெளியளாய் அவர்மனத்தில் வந்து வீற்றிருக்கும் பேரருளுடையவ னென்றபடி. ஒன்று - எண்ணலளவாகுபெயர்; உம் - இழிவுசிறப்பு. இருத்தி, இரு என்பதன் பிறவினையான இருத்த - பகுதி. திருத்தி, திருத்தஎன்பதன் பிறவினையான திருத்த - பகுதி: இரண்டிலும், இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. எண்ணெண்கலை - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். கருத்தி; இ - பெயர்விகுதி. இங்கே, பொறி, புலன் எனப்பட்டது; ஐம்பொறி-மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி. அவை நிலைகலங்குதலாவது - தீசெறியால் ஐம்புலன்களிற்செல்லல். ஐம்புலனும், உம்மை-முற்றப்பொருளது. மனத்தின், இன்-ஏழனுருபு. (கக)

கஉ. தேவருந்தெய்வப்பெருமானுநான்மறைசெப்புகின்ற
மூவருந்தானவராகியுள்ளோருமுனிவரும்
யாவருமேனையவெல்லாவுயிருமிதழ்வெருத்த
பூவருமாதினருள்கொண்டுநானம்புரிகின்றதே.

(இ - ள்.) தேவரும் - தேவர்களும், தெய்வம் பெருமானும் - அத்தேவர்கட்குத்தலைவனாகிய இந்திரனும், நால் மறை செப்புகின்ற மூவரும் - நான்கு வேதங்களினுஞ் சொல்லப்படுகிற (அயன் அரி அரன் என்னுந்) திரிமூர்த்திகளும், தானவர் ஆகி உள்ளோரும் - அசுரர்களாயுள்ளவர்களும், முனி வரும் - இருஷிசிரேஷ்டர்களும், யாவரும் - (மற்றும் உயர்திணையின்பாற்பட்ட) அனைவரும், எளைய எல்லா உயிரும் - மந்தை [அஃறிணையாகவுள்ள] எல்லாவுயிர்களும், ஞானம் புரிகின்றது - அறிவுகொண்டிருத்தல், இதழ் வெருத்த பூ வரு மாதின் அருள் கொண்டே - வெண்ணிறமான

இதழ்களையுடைய தாமரைமலரில் வாழ்கிற சரசுவதியினுடைய கருணையினுடைய
லேயாம்; (எ - று.)

உயர்திணையும் அஃறிணையுமாகிய எல்லாவுயிர்களும் கொள்ளும் இயற்
கையறிவுக்கும் செயற்கையறிவுக்கும் சரசுவதியின் அருளே காரண மென்
பது கருத்து. மூவர் - தொகைக்குறிப்பு. தாநவர் - (காசியபமுனிவரது மனை
வியருள்) தநு என்பவளது புதல்வர்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம் முகி
வரர் - வடமொழித் தொடர். ஏனைய - ஏனையென்னும் இடைச்சொல்லடி
யாப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். வெளுத்தஎன்பதில், வெண்மையென்னும்
பண்பினடி விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடைந்த வெளு என்பது - பகுதி.
அடைமொழிகொடாமல் 'பூ' என்றால், அது - எல்லாமலர்களிலும் சிறந்த
தாகிய தாமரையைக் குறிக்கும். மாதா - விரும்பப்படும் அழகுடைய பெண்.
புரிகின்றது - நிகழ்காலத் தொழிற்பெயர். (கஉ)

கக. புரிகின்றசிந்தையினூடேபுகுந்துபுகுந்திருநீ
யரிகின்றதாய்கின்றவெல்லாவறிவினரும்பொருளோத்
தெரிகின்றவிற்பங்கனிந்தூறிநெஞ்சந்தெளிநதுமுற்ற
விரிகின்றதெண்ணெண்கலைமானுணர்த்தியவேதமுமே.

(இ - ள்.) புரிகின்ற சிந்தையினூடே - (தன்னை) விரும்பிப் பயில்
கின்றவர்களுடைய மனத்தினுள்ளே, புகுந்து புகுந்து - (அவர்கள் பயி
லப் பயில) நன்றாகச் சென்று ஊன்றி, இருநீ அரிகின்றது-(அவர்கள் மன
த்திலுள்ள அஜ்ஞாநமாகிய) அகவிருநீ அழிக்கின்றதும்,—ஆய்கின்ற எல்
லா அறிவின் அரு பொருளை தெரிகின்ற இன்பம் களிந்துணுதி-(நுட்பமாக)
ஆராய்கிற எல்லாருடைய அறிவினாலும் அருமையான தத்துவப்பொருளை
அறிந்து அதனால் (அவரவர்) அடைகிற ஆனந்தம் முதிர்ந்து ஊறப்பெற்று,
நெஞ்சம் தெளிந்த முற்ற - (அவர்களுடைய) மனம் தெளிவடைந்து முதி
ரும்படி, விரிகின்றது - (அம்மனத்திற்) பாவுகின்றதும்,—எண் எண் கலை
மாதா உணர்த்திய வேதமே - அறுபத்துநான்கு கலைகளுக்கும் உரிய மகளான
சரசுவதியினுற் சொல்லப்பட்ட வேதமேயாம்; (எ - று.)—வேதமும் என்ற
உம்மை - அசைநிலை.

‘புரிகின்ற சிந்தையினூடே புகுந்து புகுந்திருநீ அரிகின்றது’ என்
றது - பொதுப்பட வேதம் தன்னை யோதி உணர்வாரது அறியாமையைப்
போக்கி அவர்க்கு நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்தாந் தன்மையை விளக்கும்.
‘ஆய்கின்ற .. விரிகின்றது’ என்றதனால், நுட்பமாக வேதாந்தத்தை ஆராய்
பவர் உண்மைப்பொருளையுணர்ந்து அதனால் ஆனந்தமடைந்து மனந்தெளி
ந்து மேன்மையடையுத்திறம் விளக்கப்பட்டது. வேதம் வித்யாசொருபமாத
லால், ‘கலைமாதுணர்த்திய வேதம்’ எனப்பட்டது. சிந்தையினூடு, ஊடு -
ஏழனுருபு, இன் - சாரியை. புகுந்து புகுந்து, அடுக்கு - இடைவிடாமைப்
பொருளது. அரிதல் என்னும் வினையின் ஆற்றலால், இருளின்தினிமை
விளங்கும். நெஞ்சம், அம் - சாரியை. (கக)

௧௬. வேதமும்வேதத்தினந்தமுமந்தத்தின்மெய்ப்பொருளாம்
பேதமும்பேதத்தின்மார்க்கமுமார்க்கப்பிணக்கறுக்கும்
போதமும்போதவுருவாகியெங்கும்பொதிந்தவிந்து
நாதமுநாதவண்டார்க்கும்வெண்டாமரைநாயகியே.

(இ - ள்.) நாதம் வண்டு ஆர்க்கும் வெள் தாமரை நாயகி - இனிய ஓசையையுடைய [ரீங்காரஞ்செய்யுந்தன்மையுள்ள] வண்டுகள் ஒலிக்கப்பெற்ற வெண்டாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற தலைவியானவள்,—வேதமும் - எல்லாவேதங்களும், வேதத்தின் அந்தமும் - அந்த வேதங்களின் அந்தங்களும் [உபநிஷத்துக்களும்], அந்தத்தின் மெய் பொருள் ஆம் பேதமும் - அந்தஉபநிஷத்துக்களிற்கூறப்பட்டுள்ள உண்மையான பொருள்களாகிய கடவுளின் பேதங்களும், பேதத்தின் மார்க்கமும் - அந்தந்தக்கடவுளரைப்பற்றிய பலவகைச்சமயங்களின்வழிகளும், மார்க்கம் பிணக்கு அறுக்கும் போதமும் - (பற்பலவகைப்பட்ட) அந்தச்சமயவழிகளின் மாறுபாட்டை யொழித்து உண்மையை வெளிப்படுத்தும் நல்லறியும், போதம் உரு ஆகி எங்கும் பொதிந்த விந்துநாதமும் - ஞானசொருபமாகி எல்லாவிடங்களிலும் மறைந்துறைகின்ற விந்துநாதமும், (ஆவன்); (எ - று.)—வினேமுற்று வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

சரசுவதியானவள் வேதம் வேதாந்தம் கடவுளின்மூர்த்திபேதம் பலவகைச்சமயம் உண்மையறிவு விந்துநாதம் ஆகிய எல்லாப்பொருள்களாகவும் பரிணமித்திருப்பனென்பது கருத்து. வேதத்தின்பிரிவு இரண்டஹ் யாகாதிகிரியைகளைக் கூறுகிற பூர்வபாகத்தைக் கர்மகாண்டமென்றும், பகவானைக்குறித்துக் கூறுவதும் வேதத்தின் தேர்த்த கருத்துமான உத்தரபாகத்தை உபநிஷத் என்றும் வேதாந்தமென்றும் பிரமகாண்டமென்றும் கூறுவர். கடவுளின் பேதமாவது - வேதாந்தத்திற்கூறப்பட்ட பிரமன் விஷ்ணுசிவன் முதலிய மூர்த்திபேதங்கள், மார்க்கப்பிணக்கறுக்கும் போதமாவது - அக்கடவுளரைப்பற்றிய பலவகைச்சமயங்களிலும் சற்சமயம் இதுவென்று துணிந்து உண்மையறியும் தத்துவஞானம். விந்து - தாது, நாதம் - இந்திரியம்; என்றது, எல்லாப்பொருள்கட்கும் காரணமாகியும் காரியமாகியும் நிற்பவ னென்றபடி.

(௧௭)

௧௭. நாயகமானமலரகமாவதுஞானவிற்பச்

சேயகமானமலரகமாவதுநீதிவினையா

லேயகமாறிவிடுமகமாவதுமெவ்வுயிர்க்குந்

தாயகமாவதுந்தாதார்சுவேதசரோருகமே.

(இ - ள்.) நாயகம் ஆன மலர் அகம் ஆவதும் - (சரசுவதிவீற்றிருக்கும் பெருமையுடைமையால் எல்லாமலர்களுள்ளும்) தலைமையாகிய மலராகப்பெறுவதும், ஞானம் இன்பம் சேய் அகம் ஆன மலர் அகம் ஆவதும்-ஞானநலங்களிதலாகிய குழந்தை வளருமிடமான மலராகப்பெறுவதும், தீவினையால் எய் அகம் மாறிவிடும் அகம் ஆவதும் - (முற்பிறப்பிற்செய்த)பாவத்தினாலுண்டாகிய செருக்கு நீக்குதற்குரிய இடமாகப்பெறுவதும், எ உயிர்

க்கும் தாய் அகம் ஆவதும் - எல்லாவயிற்கட்கும் தாய்வீடாகப்பெறுவதும், (யாதெனின்),—தாது ஆர் சவேத சரோருகம்-(சரசுவதிவசிக்கின்ற) மகரத் தப்பொடிகள் நிறைந்துள்ள வெண்டாமரைமலரேயாம்; (எ - று.)

சரசுவதி வீற்றிருக்கப்பெற்ற பேறு கிடைத்தலால் 'ராயகமான மலர கமாவது' என்றும், பேரின்பத்திற்குக்காரணமான கல்விக்குஉரிய மகள் இருத்தலால் 'ஞானவீண்பச்சேயகமான மலரகமாவது' என்றும், தன்னைத் தியானித்தவர்க்கு முற்பிறப்பின் தீவினையை நீக்கிப் பரிசுத்தராக்குந் தன் மையுடைமையால் 'தீவினையாலேயகமாறிவிடுமகமாவது' என்றும், எல்லா வயிற்களையும் படைக்கும் கடவுளான பிரமதேவனது மனைவியாதல்பற்றித் தாயான சரசுவதிக்கு இருப்பிடமாதலால் 'எவ்வயிற்குந்தாயகமாவது' என்றும் வெண்டாமரைமலரைச் சிறப்பித்துக்கூறினர். (௧௫)

௧௬. சரோருகமேதிருக்கேயி லுங்கைகளுந்தாளிணையு முரோருகமுந்திருவல்குலாநாபியுமோங்கிருள்போற் சிரோருகஞ்சூழ்ந்தவதனமுநாட்டமுஞ்சேயிதமு மொரோருகமீரரைமாத்திரையானவுரைமகட்கே.

(இ - ள்.) ஓர் ஓர் உகம் ஈர் அரை மாத்திரை ஆன உரைமகட்கு - ஒவ் வொருயுகமும் ஒருமாத்திரைப்பொழுதாகப்பெற்ற கல்வித்தெய்வமாகிய சரசுவதிதேவிக்கு,—திரு கோயிலும் - அழகிய இருப்பிடமும், கைகளும்—, தாள் இணையும் - இரண்டு திருவடிகளும், உரோருகமும்-தனங்களும், திரு அல்குலும்—, நாபியும் - கொப்பூழும், ஒங்கு இருள் போல் சிரோருகம் சூழ் ந்த வதனமும் - மிக்கஇருளைப்போன்ற [மிகக்கறுத்த] கூந்தல் சூழப்பெ ற்ற திருமுகமும், நாட்டமும் - திருக்கண்களும், சேய் இதழும் - சிவந்த அதரமும், (ஆகிய இவ்வுறுப்புக்கள்), சரோருகமே - செந்தாமரைமலர்க ளேயாம்; (எ - று.)

சரசுவதியின் எல்லா அவயவங்களும் தாமரைமலர்போன்றன வென்ப தாம். உரோருகம் - மார்பில் முளைத்துள்ளது; சிரோருகம்-தலையில்முளை த்துள்ளது; வடமொழிக்காரணப்பெயர்கள். யுகங்கள் நான்கு - கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் என்பன. இந்தச்சதாயுகம் ஆயிரங் கழிந்தால் பிரமனுக்கு ஒருபகலாம்; பின்னும் ஓராயிரங் கழிந்தால் ஓர்இர வாம். மாத்திரை - கண்ணிமைப்பொழுது அல்லது கைநொடிப்பொழுது ஒன்று கொண்டது. மிகப்பெரிய காலவளவாகிய யுகமொன்றுதானே பிர மனுக்கு மிகச்சிறியபொழுதாகு மென அவனது ஆயுளின் பெருக்கக் கூறிய வாறு. சரசுவதி அந்தப்பிரமதேவனது மனைவியாய் அவனைவிட்டுப்பிரி யாமல் எப்பொழுதும் அவனுடன் உறைபவளாதலால், அவனதுஆயுளும் அவ்வாறே பெருக்கமுடையதாகு மென ஈற்றடியால் விளக்கப்பட்டது.(௧௬)

௧௭. கருந்தாமரைமலர்கட்டாமரைமலர் காமருதா ளருந்தாமரைமலர்செந்தாமரைமல ராலயமாத் தருந்தாமரைமலர்வெண்டாமரைமலர் தாவினெழிற் பெருந்தாமரைமணக்குங்கலைக்கட்டப்பிணை தனக்கே.

(இ - ன்.) தா இல் எழில்-குற்றயில்லாத அழகையுடைய, பெரு தாமரை மணக்கும் - சிறந்த தாமரைமலரிற் பொருந்தி வசிக்கின்ற, கலை கூட்டம் பிணைதனக்கு - கலைஞானங்களின்பொருதிக்குடரியவளானபெண்மான் போன்ற சரசுவதிக்கு, —கண் தாமரை மலர் கரு தாமரைமலர்-கண்களாகிய தாமரைமலர்கள் கருநெய்தல்மலர்போலும்; காமரு தான் அரு தாமரை மலர்-(யாவராலும்) விரும்பப்படுகிற[அழகிய]திருவடிசளாகிய அருமையான தாமரைமலர்கள், செம் தாமரை மலர் - செந்தாமரைமலர்போலும்; ஆலயம் ஆ தரும் தாமரை மலர் - எழுந்தருளியிருக்கு மிடமாக அமைந்த தாமரை மலர், வெள் தாமரை மலர் - வெண்டாமரைமலராம்; (எ - று.)

கவி, சமத்காரமாக, கருந்தாமரை செந்தாமரை வெண்டாமரை என்ற மூன்றுவகைத் தாமரைமலரையும் கலைமகளோடு இயைபுபடுத்தி யுரைத்தார். கருநெய்தல் கருந்தாமரை யெனப்படுதலை, அதற்கு வடமொழியில் வழங்கும் 'நீலாம்புஜம்' என்ற பெயரினாலும் அறிக. மகளிர்கண்ணுக்குக் கரு நெய்தல்மல ருவமை-கருமை மென்மை அழகுகளுக்கு, 'கண்டாமரைமலர்' என்ற பாடம் இலக்கணத்துக்கு ஒத்தது; "ணனவல்லினம் வரட்டறவும்" என்ற சூத்திரத்து "அல்வழிக்கு அனைத்தமெய் வரினு மியல்பாரும்மே" என்றதுகாண்க. பெரியோருடைய பாதத்தை 'திருவடித்தாமரை' என்றும், அவர்களுடைய கையை 'கைத்தாமரை' என்றும் இவ்வாறு உபசாரமாகக் கூறுந்தருதிப்பற்றி 'கண்தாமரைமலர்,' 'தான் தாமரைமலர்' என்றார். காமரு என்பது - காமம் மருவு என்பதன் விகாரம். ஆலயம் - வடசொல். ஆ-விகாரம். தா - உரிச்சொல். மணத்தல் - கூடுதல். 'பெருந்தாமரை மணக்கும்' என்பதற்கு - சிறந்த தாமரைமணம் வீசுகின்ற என்று பொருள்கொள்ளினுமாம்; தாமரைமலரில் எப்பொழுதும் வசித்தலும், பதுமினி யென்னும் உத்தம சாதிமாதரின்மேனி தாமரைமணம்வீசுமென்ற நூற்கொள்கையும், இங்ஙனங் கூறுதற்குக் காரணங்களாம். இனி, தாமரைமலர் மணம்வீசுதற்குக் காரணமான என்றது மொன்று. இவளுடைய திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தால் தாமரை மலர் மணம்வீசுமென இவளுடைய திவ்வியகந்தத்தின் சிறப்பையுணர்த்திய படி. அன்றி, பெருந்தாமர் - பரந்தாமர்; சிறந்தசோதியையுடைய கடவுள்; இங்கே பிரமதேவர். அவரை, மணக்கும் - மணஞ் செய்துகொண்ட என்று உரைக்கவும் இடமுண்டு. பிணை-உவமையாகுபெயர்; கண்ணோக்கில் உவமம். சொற்பொருட்பின்பவநூலையணி. நான்காமடியில், மானின் பரியாய நாமமாகிய மரை கலை பிணை என்றசொற்கள் அமையவைத்தது, ஒருவகைக் கவிசாதுரியம். (கஎ)

க.யு. தனக்கேதுணிபொருளென்னுந்தொல்வேதஞ் சதுர்முகத்தோனெனக்கேசமைந்தவபிடேகமென்னு மிமையவர்தாமணக்கேதமாற்றுமருந்தென்ப சூடுமலரென்பன்யான்கணக்கேசபந்திக்கலைமங்கைபாதகமலங்களே.

(இ - ன்.) கணம் - மேகம்போன்ற, கேசம் பந்தி - கூத்தப்பாரத்தை யுடைய, கலை மங்கை-கல்விமகளான சரசுவதியினுடைய, பாதம் கமலங்கள்-திருவடித்தாமரைமலர்களை, —தொல் வேதம் - அநாதியான வேதம், தனக்

கே துணி பொருள் என்னும் - தனக்கே உரியதென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட பொருள் என்று சொல்லும்; சதூர் முகத்தோன்-நான்குமுகத்தவனான பிரமன், எனக்கே சமைந்த அபிடேகம் என்னும்-எனக்கே உரியதாக அமைந்த கிரீடமென்று சொல்வான்; இமையவர் தாம்-மற்றைத்தேவர்கள் தாங்கள், மனம் கேதம் மாற்றும் மருந்து என்ப - (தங்கள்) மனத்திலுள்ள (அறியாமையாகிய) நோயைத் தீர்க்கும் மருந்து என்று சொல்வார்கள்; சூடும் மலர் என்பன் யான்-யான் தலையின்மேற் சூடும் பூவென்று சொல்வேன்; (எ-று.)

இது, பலபடப்புனைவணி; வடநூலார் உல்லேகாலங்காரம் என்பர். ஒருபொருளைப் பலர் பலதன்மைகளினாலே பலபொருளாகச் சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம். தனக்கே, எனக்கே, ஏ-பிரிநிலை, அபிவேதகம்-வடசொல். “சில்லரிக் கிண்கிணி மென்தெய்வமலர்ச் சிறடியைத், தொல்லை மணிமுடி மேற்கூட்டினான்” என்றபடி ஊடல்தணிக்குங்காலத்துக் கணவன் மனைவியின் பாதத்தை முடிமேற் கொள்வதோர் இயைபுபற்றி, பிரமன் அதனை அபிவேதக மென்பானாயினான். மஃ கேதம்-வடமொழித்தொடர். கேதம் - துன்பம். என்ப - பலர்பால் முற்று; என் - இடைச்சொற் பகுதி, ப - விகுதி; இதுவே எதிர்காலம் காட்டும். கநம், கேசபங்கதி என்ற வடசொற்றொடர்கள் விகாரப்பட்டன. கேசபந்தி - மயிரொழுங்கு. (கஅ)

கக. கமலந்தனிலிருப்பாள் விருப்போடங்கரங்குவித்துக்
கமலங்கடவுளர்போற்றுமென்பூவைகண்ணிற்கருணைக்
கமலந்தனைக்கொண்டுகண்டொருகாற்றங்கருத்துன் வைப்பார்
கமலங்கழிக்குங்கலைமங்கையாரணிகாரணியே.

(இ - ள்.) கமலந்தனில் இருப்பாள்-தாமரைமலரில் வீற்றிருப்பவளும், கடவுளர் - தேவர்கள், விருப்போடு - விருப்பத்துடனே, அம் கரம் கமலம் குவித்து-அழகிய கைகளாகிய தாமரைமலர்களைக் கூப்பி[அஞ்சலிசெய்து], போற்றும் - துதிக்கின்ற, மெல் பூவை - மென்மையான கிளிபோன்றவளும், ஆரணி - வேதங்களின் சொரூபமாயிருப்பவளும், காரணி - (எல்லாவற்றிற்கும்) காரணமாயிருப்பவளும்(ஆகிய), கலை மங்கை - கலைமகள், —ஒரு கால்தம் கருத்துள் வைப்பார் கம் மலம் - (தன்னை) ஒருமுறை தமதுமனத்தினுள் வைத்துத்தியானிப்பவர்களுடைய அறிவின் குற்றங்களை, —கண்ணில் கருணை கமலந்தனை கொண்டு கண்டு- (தனது) திருக்கண்களினின்று வெளியாகிற அருள்வெள்ளத்தைக்கொண்டு (அவர்களைக்) கடக்கித்து, கழிக்கும்-போக்கி விடுவாள்; (எ-று.)

கமலம் என்ற வடசொல்-முதலிரண்டடிகளில் தாமரையென்ற பொருளிலும், மூன்றாமடியில் நீர்என்ற பொருளிலும் வந்தது. கம் - அறிவு; இந்திரியமுமாம். இதற்குத் தலையென்று ஒருபொருளுள்ளதனால், கமலம் என்பதற்கு-தலைவதியென்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று; அன்றி, கமல மென்பதை அகமலம், அல்லது பாதகமலம் என்பதன் முதற்குறையவிகார மெனக் கொண்டாலும் பொருள்படும்; மனக்குற்றம் அல்லது பாவதோஷம் எனக் காண்க. விருப்பு-அன்பு, பக்தி; விரும்பு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். கடவுளர் - (இவ்வுலகச் பந்தத்தைக்) கடத்தலையுடைய

வர். கடவுள் என்பதில், உள் - தொழிற்பெயர்விகுதி. 'ஒருகால்' என்பதனை 'கண்டு' என்பதோடு சேர்த்து ஒருமுறை அருணைக்கஞ்செய்தமாத்நிரத்தில் தீர்த்திடுவாள் என்றுங் கொள்ளலாம். (கக)

உ௦. காரணன்பாகமுஞ்சென்னியுஞ்சேர்தருகன்னியரு
நாரணனாகமகலாத்திருவு மொர்நான்மருப்பு
வாரணன்றேவியு மற்றுள்ளதெய்வமடந்தையரு
மாரணப்பாவைபணித்தகுற்றேவலடியவரே.

(இ - ள்.) காரணன் - காரணமென்னும் ஆகமத்தில் எடுத்துச்சொல்லப்பட்டவனான சிவபிரானது, பாகமும் - இடப்பக்கத்திலும், சென்னியும் - முடியின்மேலும், சேர்தரு - (முறையே) சேர்ந்துள்ள, கன்னியரும் - இளமகளிரான பார்வதி கங்கை யென்பவர்களும், - நாரணன் ஆகம் அகலா திருவும் - திருமாலின துமாற்பை விட்டுநீங்காத [மார்பில்நித்தியவாசஞ்செய்கிற] இலக்குமியும், - ஓர் நால் மருப்பு வாரணன் தேவியும் - ஒப்பற்ற நான்குதந்த முள்ள ஐராவதமென்னும் யானையை யுடையவனான இந்திரன துமனைவியாகிய இந்திராணியும், மற்று உள்ள தெய்வம் மடந்தையரும் - மற்றைய தேவமாதர்களும், (ஆகிய அனைவரும்), ஆரணம் பாவை பணித்த குறு எவல் அடியவரே - வேதங்களின் சொரூபமான சரசுவதிதேவி கட்டளையிட்ட சிறியஎவல் தொழில்களைச் செய்யும் அடியார்களே யாவர் ; (எ - று.)

என்றது, அறிவுக்குடரிய தெய்வமான சரசுவதியினது தலைமையை மிகுதியாகப் புகழ்ந்து துதித்தவாரும். காரணம் - சைவாகமநூல் இருபத் தெட்டில் ஒன்று; இங்கே காரணன் என்றது, உபலக்ஷணவகையால் எல்லா ஆகமங்களினாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறவ னென்றவாரும். இனி, யாவர்க்கும் முதல்வராகிய திரிமூர்த்திகளில் ஒருவனென்றகருத்தால் காரணன் எனக் கூறியதாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. மலையரசனாகிய இமவாளினது பெண்களாகிய உமை கங்கை என்ற இருவரும் சிவபிரானைச் சேர்ந்தனராதலால், 'காரணன் பாகமுஞ் சென்னியுஞ் சேர்தரு கன்னியர்' எனப்பட்டனர். கங்கையைச் சிவபிரானுக்கு மனைவியென்றற்குக் காரணம் - சிவபிரானே நீங்காது சேர்ந்திருத்தலும், குமாரனையுண்டாக்குதற்குச் சிவபிரான்வெளிப்படுத்திய அனற்பொறிகளை யேற்றுக்கொண்டமையுமாம்.

உமை சிவன்பாகஞ்சேர்ந்த கதை: - பிருங்கி யென்னும் மகாமுனிவர் தன்னைவிலக்கிச் சிவபிரானை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யக்கண்ட பார்வதி தேவி, தன்பதியை நோக்கி 'முனிவர் என்னைப் பிரதக்ஷிணம் செய்யாமைக்கு ஏது என்?' என்று வினவ, சிவபிரான் 'இம்மைமறுமைப்பயன்களைப் பெற விரும்புவவர் உன்னையும், முத்திபெற விரும்புவவர் உன்னையும் வழிபடுவர்' என்ன, அதுகேட்ட தேவி பெருமானைப் பிரியாதிருக்குமாறு தவம்புரிந்து வாமபாகம் பெற்றன னென்பதாம்.

கங்கை சிவபிரான் சென்னி சேர்ந்த கதை: - ருரியருலத்தத் தோன்றிய பகீரதசக்கரவர்த்தி, கபிலமுனிவரது கண்ணின் கோபத்திக்கு இலக்காய் உடலெரிந்து சாம்பலாய் நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரான சகரபுத்திரர்

அறுபதினாயிரவரையும்நற்கதிபெறுவிக்கும்பொருட்டுநெடுநான் தவஞ்செய்து கங்காநதியைத் தேவலோகத்திலிருந்து கீழுலகத்துக்குக் கொணர்கையில் அதனது விசையோடுவரும் வெள்ளப்பெருக்கைஏற்றுக்கொள்ளுதற்கு ஏற்ற வலிமை பூமிக்குஇல்லையென்ற காரணத்தால் அவ்வரசன் சிவபிரானைப்பிரா ர்த்திக்க, அவன்வேண்டுகோளின்படி அப்பெருமான் அந்நதியைச் சடைமுடியிலேற்றப் பின்பு சிறிதுசிறிதாகப் பூமியில் விட்டருளின னென்பதாம்.

காரணம், பாகம், வாரணம் - வடசொற்கள். கர்யா, நாராயணன் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. சேர்தரு, தாளன்ற துணைவினை விகாரப்பட்டது. குறுமை + எவல் = குற்றேவல்; பண்புசுறுபோய்த்தன்ஒற்றிறாட்டிற்று. ஓர்-ஒன்று என்பதன்விகாரம்; உகரம்பெருமலும், முதல்நீளாமலும்நின்றது.

உக. அடிவேதநாறுஞ்சிறப்பார்ந்தவேதமனைத்தினுக்கு

முடிவே தவளமுளரிமின்னே முடியாவிர்தன்

வடிவே மகிழ்ந்துபணிவார்தமதுமயவிரவின்

விடிவே யறிந்தென்னையாள்வார்தலத்தனில்வேறிலையே.

(இ - ன்.) அடி வேதம் நாறும் சிறப்பு ஆர்ந்த - திருவடிகள் வேதங்களில்வாசனைவீசப்பெறுகிற மேன்மைநிறைந்த, வேதம் அனைத்தினுக்கும் முடிவே - வேதங்களெல்லாவற்றிற்குத் தேர்ந்தகருத்தாகவுள்ளவளே! தவளம் முளரி மின்னே - வெண்டாமரைமலரில் வீற்றிருக்கிற மின்னற்கொடி போல விளங்குபவளே! முடியா இரத்தன் வடிவே - அழியாத இரத்தினம் போலப் பிரகாசிக்கிற வடிவமுடையவளே! மகிழ்ந்து பணிவார்தமது மயல் இரவின் விடிவே-அன்புகொண்டு வணங்கும் அடியார்களுடைய அஞ்ஞான மயக்கமாகிய இருளிரவை யொழிக்குஞ் சூரியோதயமாகவுள்ளவளே! என்னை அறிந்து ஆள்வார்-என துநிலைமையை அறிந்து என்னை அடிமைகொண்டு பாதுகாப்பவர், தலத்தனில் - இவ்வுலகத்தில், வேறு இலை - (உன்னையன்றி) வேறு யாரு மில்லை; (எ - று.)—ஏ - தேற்றம்.

தமக்குக் கலைமகனாய்ந்றி வேறுகதியின்மையை வெளியிட்டார். 'அடி வேதம்நாறும் சிறப்பார்ந்த' என்றது, சரசுவதிக்கு அடைமொழி; அவளுடைய திருவடி வேதங்களிற்பரிமளித்தலாவது-வேதங்களில் எங்கும் இடைவிடாது துதிக்கப்படுதல். திருவடித்தாமரையென்னும் வழக்கை உட்கொண்டு, 'அடி நாறும்' என்றன ரென்க. இனி, திருவடிகள் வேதங்களின்வாசனைவீசப் பெற்ற என்று பொருளுரைத்தாலும் முன்போலவே கருத்துக்கொள்ளலாம்; (வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்தில் "கங்கையு நான்மறையுந் துளவுங் கமழ் கழலினை", "கங்கையினறலுங் காளியன்முடியுங் காளிந்திக்கரையுமே கமழும், பங்கயமலர்கள்" என்றவை இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன.) வேதம்அனைத்தினுக்கும் முடிவு - வேதங்களின் உத்தரபாகமும் தேர்ந்தகருத்து மான வேதாந்தத்திற் சித்தாந்தஞ்செய்யப்பட்ட மெய்ப்பொருளாக வுள்ளவ னென்றபடி; வேதாந்தசொருபமாகவுள்ளவ னென்றலும் ஒன்று. தவளம், ரத்தம் - வடசொற்கள். முளரி - முட்களையுடைய அரியையுடைய தெனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி. வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி. அரி=அரை;

தண்டின் மேற்புறம். மின் - உவமையாகுபெயர். விடிவு - பொழுதுவிடியுங்காலம், சூரியோதயம். தன் அடியார்களின் அகவிருளை யொழிப்பவ ளென்பது, 'பணிவார்தமது மயலிரவின் விடிவே' என்பதன் கருத்து. (உக)

உஉ. வேறிலையென்றுனடியாரிற்கூடி விளங்குநின்பேர்

கூறலையாணங்குறித்துநின்றே னைம்புலக்குறும்பா

மாறலைகள்வர்மயக்காமனின்மலர்த்தாணெறியிற்

சேறலையீந்தருள் வெண்டாமரைமலர்ச்சேயிழையே.

(இ - ள்.) வெள் தாமரை மலர் - வெண்டாமரைப் பூவில் வீற்றிருக்கின்ற, சேயிழையே - செவ்விய ஆபரணங்களை யுடையவளே! - வேறு இலை என்று - (உன்னையன்றி) வேறு (கதி) இல்லையென்று நிச்சயித்து, உன் அடியாரில் யானும் கூடி - உனது அடியார்களில் நானும் ஒருவனாகச் சேர்ந்து, விளங்கும் நின் பேர் கூறலை குறித்து நின்றேன் - சிறப்புப்பெற்று விளங்குகிற உனது திருநாமங்களைச் சொல்லுதலைக் குறிக்கொண்டிருந்தேன்; ஐம்புலம் குறும்பு ஆம் - பஞ்சஇந்திரியங்களின், பொல்லாங்குகளாகிய, மாறு அலை கள்வர் - எதிர்த்து (வழி) பறிக்கிற திருடர்கள், மயக்காமல் - (என்னை) மயக்கச் செய்யவொட்டாதபடி, நின் மலர் தாள் நெறியில் சேறலை - உன்னுடைய திருவடித்தாமரைகளின் வழியே செல்லுந்திறத்தை, ஈந்து அருள் - (எனக்குக்) கொடுத்தருள்வாய்; (எ - று.)

(“நல்லவை செய்யத் தொடங்கினும் நோனாமே, அல்லன அல்லவற்றிற் கொண்டுக்கும் - எல்லி, வியனெறிச் செல்வாரை யாறலைத்துண்பார், செலவுபிழைத் துய்ப்பபோல்” என்றபடி) நேர்வழியிற் செல்பவரை வழிக் கொள்ளைக்காரர் அதைவிட்டுக் கொடுவழியிற் செல்லும்படி சூழ்ச்சிசெய்வது போல, எனது பஞ்சஇந்திரியங்கள் என்னைமயக்கித் தீநெறிச் செலுத்தாதபடி நீ என்பக்கல் அருள்செய்து என்னை உன் திருவடியை விடாது பின்பற்றிச் செல்லுதலாகிய நன்னெறியிற் செலுத்தவேண்டுமென வேண்டியபடி.

பேர் - மருஉ. ‘குறும்பாமாறலைகள்வர்’ என்னுந்தொடரைக் குறும்பாம் ஆறு அலை கள்வர் எனப்பிரித்து, ஆறு அலை கள்வர் - வழிபறிக்குந் திருடர் என்று பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்து மாயினும் மோனைத்தொடைக்குச் சேராமையறிக்க. அலைகள்வர் - பிறவினையில்வந்த வினைத்தொடை. சேறல் - செல்லுதல்; தொழிற்பெயர்; செல் - பகுதி, தல் - விசுதி, பகுதிமுதல்நீண்டது - விகாரம், தகரம் தகரமான விடத்து லகரம் கெட்டது - சந்தி. சேயிழை - பண்புத்தொகையன்மொழி; செம்மை + இழை = சேயிழை; இங்கே, செம்மை - அழகு; நிறமெனக் கொள்ளலாகாது; “வெள்ளைக்கலையுடுத்து வெள்ளைப் பணிபூண்டு, வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பான் - வெள்ளை தாய்” ஆதலால். கள்வர், கள் - பகுதி, வ் - பெயரிடைநிலை. (உஉ)

உரு. சேதிக்கலாந்தர்க்கமார்த்தங்க ளெவ்வெவாசிந்தனையுஞ்

சோதிக்கலா முறப்போதிக்கலாஞ் சொன்னதேதுணிந்து

சாதிக்கலா மிகப்பேதிக்கலா முத்திதானெய்தலா

மாதிக்கலாமயில்வல்லிபொற்றாளையடைந்தவாக்கே.

(இ - ள்.) ஆதி - பழமையான, கலா மயில் - கல்விக்கு உரிய மயில் போலுஞ் சாயலுள்ள மகளும், வல்லி-பூங்கொடிபோன்றவளுமான சரசுவதியினது, பொன் தாளே - அழகிய திருவடிகளை, அடைந்தவர்க்கு - சரணமடைந்தவர்களுக்கு, —தார்க்க மார்க்கங்கள் சேதிக்கல் ஆம்-(தம்மையெதிர்த்து வாதப்போர் செய்பவர்களுடைய)வாதநெறிகளைக் கண்டித்தல்லியலும்; எவ்வெவர் சிந்தனையும் சோதிக்கல் ஆம் - யார்யாருடைய மனத்தின் நிலைமையையும் ஆராய்ந்தறிதல் இயலும்; உற போதிக்கல் ஆம் - (எல்லோர்க்கும் எல்லாவிஷயங்களையும்) நன்றாகச்சொல்லியுணர்த்துதல் இயலும்; சொன்னதே துணிந்து சாதிக்கல் ஆம் - தாம் சொன்ன பொருளையே சித்தாந்தமாக நிச்சயித்து நிலைநாட்டவல்ல திறமை உண்டாம்; மிக பேதிக்கல் ஆம்-(தமது கொள்கைக்கு மாறாகப் பிறர்சொன்ன பூர்வபகூங்களையெல்லாம்) மிகுதியாகக் கண்டிக்குந் திறம் உண்டாம்; முத்தி தான் எய்தல் ஆம் - மோகூத்தை எளிதில் அடைதல் கைகூடும்; (எ - று.)

சரசுவதியைச் சரணமடைந்தார்க்கு அவளருளால் இம்மையிலுண்டாகும் வாதசக்தி போதநாசக்தி முதலிய சக்திவிசேஷங்களும், மறுமையில் முத்தியும் கைகூடுகிற சிறப்பை இதில் வெளியிட்டார்.

சேதிக்கல், சோதிக்கல், சாதிக்கல், பேதிக்கல் என்றவற்றின் பகுதி - வடமொழியடியாப்பிறந்த வினா ; கு-சாரியை, அல்-விகுதி. தார்க்கமார்க்கம், சிந்தநா, முத்தி, ஆதி, வல்லி-வடசொற்கள். கலா - வடசொல், ஆவீறு ஐயாகாது நின்றது. எவ்வெவர் என்றதில், அடுக்கின்ற வினா-எஞ்சாமைகுறிப்பது. சொன்னது - இறந்தகால வினையாலனையும்பெயர்; இதில், 'இன்' இடைநிலை முதல் தொக்கது. எய்தல் என்ற தொழிற்பெயரில், எய்து - பகுதி, அல்-விகுதி : (அம்புசெலுத்தாத லென்னும் பொருளில், எய்-பகுதி, தல் - விகுதி.) (உஉ)

உச. அடையாளநாண்மலரங்கையிலேமணிவடமு
முடையாளே நுண்ணிடையொன்றுமிலாநையுபரிடதப்
படையாளையெவ்வுயிரும்படைப்பாளைப்பதுமநறுந்
தொடையாளையல்லது மற்றினியாரைத்தொழுவதுவே.

(இ - ள்.) நாள் மலர் - அன்றமலர்ந்த தாமரைப்பூப்போன்ற, அம் கையில் - அழகிய கைகளில், எடும் - எட்டிப் புத்தகத்தையும், அணி வடமும் - அழகிய ஜபமாலையையும், அடையாளம் - தனக்குஉரிய அறிகுறியாக, உடையாளே - கொண்டுள்ளவளும், நுண் இடை ஒன்றும் இலாளை - நுட்பமான இடை. சிறிதும்இல்லாதவளும், உபரிடதப் படையாளே - உபரிஷத்துக்களைத் தன் பரிவாரமாக வுடையவளும், எ உயிரும் படைப்பாளே - எல்லாப்பிராணிகளையும்சிருஷ்டிப்பவளும், நறுபதுமத்தொடையாளே-வாசனை வீசுகிற செந்தாமரைமலர்மாலையையுடையவளுமான சரசுவதியை, அல்லது - அல்லாமல், இனி மற்று யாரை தொழுவது-இனிமேல்(யான்) வேறு யாரை வணங்குவது ? (எ - று.)

வேறுயாரையும் வணங்கே னென்றும், பிறரெவரும் வணங்குதற்கு உரியவரல்லரென்றும் கூறியபடியாம். இனி, 'இனி' என்றது - அவளைச்சரணம

டைத்தபின்பு என்றபடி, சரசுவதி இடக்கையிற் புத்தகத்தையும், வலக்கையிற் படிசுமாலையையும் உடையாளென அறிக. இவை சரசுவதிக்கு அடையாளமாகக் கூறப்படுதலை, பெருந்தேவனார்பாரதத்தில் “புத்தகமுஞ்ஞானத்துமுத்திரையும் பொற்பளிக்கும், வைத்த சுமண்டலமும் வன்னிகையும் - முத்து, வடக்கொண்ட மார்பினுள்” என்றதனாலும், சம்பராமாயணத்தில் “புத்தகம் படிசுமலை குண்டுகை பொருள்சேர் ஞான, வித்தகர் தரித்த செங்கை விமலை” என்றதனாலும் காண்க. இனி, நான் மலர் என்பதற்கு-புதியதாமரை மலர்களையும் என்று பொருள் கொண்டு, நான்குக்கைகளுள் மற்றைய இரண்டில் தாமரைமலர்களைத் தரித்துள்ளா னென்றது மொன்று.

இனி, அடையாள மென்றது, ஞானமுத்திரையாகவுமாம்; அதாவது - பிறர்க்கு கல்லுணர்வை உபதேசிக்கும் அறிகுறி; அது - கட்டைவிரல் நுனியையும் சுட்டுவிரல் நுனியையும் ஒன்றுசேர்த்து மற்றை மூன்று விரல்களையும் நேர்நிற்க வைக்கும் கிலை. படிசுமலை, ஜபமந்திரத்தைத் தொகையிடுதற்கு உரியது. மணிவட மெனப் பதம்பிரித்து உரைத்தல், லோனைத்தொடைக்கு இயையாது. இடை மிகச்சிறத்துள்ள தென்னும் பொருளில் அதிசயோக்தி வகையால் அதை இல்லையென்றே சொல்லுக் கவிமரபு பற்றி, ‘நண்ணிடை யொன்றுமிலான்’ என்றார். உபரிஷதம், பத்மம் - வடசொற்கள். உபரிடதப் படையான் என்றது - உபரிடத்துக்களுக்குத் தலைவி யென்றும், அவற்றால் வழிபட்டுத் துதிக்கப்படுபவ னென்றும் கூறியபடியாம். மூன்றாமடியில் ‘படையான்,’ ‘படைப்பான்’ என்ற சொற்கள் இங்கு வெவ்வேறுபொருளில் வந்தாலும் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்மறையான பொருளுந் தரக்கூடியதனால் அவற்றை ஒருங்குதொடரவைத்தது, தொடைமுரண்; “மொழியினும்பொருளினும்முரணுதல்முரணே” என்றார் தொல்காப்பியனார். இது-சொல்தொடை முரண். இரண்டாம் அடியில், ‘உடையான்’ ‘இலான்’ என்பன வந்தது, பொருள்தொடைமுரண். தொடை - தொடுக்கப்படுவது. மற்று - இடைச் சொல். தொழுவது என்ற தொழிப்பெயர்-இங்கே வினைமுற்றாய் நின்றது.

உரு. தொழுவார்வலம்வருவார்துதிப்பார்தந்தொழின்மறந்து
விழுவாரருமறைமெய்தெரிவாரின்பமெய்புளகித்
தழுவாரினுங்கண்ணினீர்மல்குவாரென்கணுவதென்னை
வழுவாதசெஞ்சொற்கலைமங்கைபாலன்புவைத்தவரே.

(இ - ன்.) வழுவாத - தவறுபடாத, செம் சொல் - செவ்விய சொற் றையுடைய, கலை மங்கைபால் - கல்விக்கு உரிய மகளான சரசுவதியினிடத் தில், அன்பு வைத்தவர்-பக்தியுள்ளவர்கள், — (அப்பிராட்டியை), தொழுவார் - நமஸ்கரிப்பார்கள்; வலம் வருவார்-பிரதக்ஷிணஞ்செய்வார்கள்; துதிப்பார் - தோத்திரம்பண்ணுவார்கள்; தம் தொழில் மறந்து - தமதுசெயலை மறந்து [பரவசப்பட்டு], விழுவார் - கீழ்விழுவார்கள்; அரு மறை மெய் தெரிவார் - (அறிதற்கு) அரிய வேதங்களின் உண்மைப்பொருளை உணர்வார்கள்; இன் பம் - ஆனத்தத்தால், மெய் புளகித்து - உடல் மயிர்சிலிர்க்கப்பெற்று, அழுவார் - புலம்புவார்கள்; இனும் - இன்னும், கண்ணின் நீர் மல்குவார்-ஆனத்

தக்கண்ணீர் பெருகப்பெறுவார்கள்; என் கண் ஆவது என்னை - (இப்படிப்பட்ட செயல்களுள்) என்னிடத்த உண்டாவது யாது? [எதுவுமில்லை என்றபடி.]

பக்திகாரியமான மெய்ப்பாடொன்றும் என்னிடத்திலில்லை யென்று கவி தமது விநயத்தை வெளியிட்டபடியாம். இலும் - தொகுத்தல். என் கண், கண் - ஐழ்நூறுபு. (உரு)

உசு. வைக்கும் பொருளும் மில்வாழ்க்கைப்பொருளும் மற்றப்பொருளு பொய்க்கும் பொருளான் றிரீடும் பொருளல்லாதலத்தின் [ம் மெய்க்கும் பொருளும் மியப்பொருளும் விழுப்பொருளு முய்க்கும் பொருளுக்கலைமா னுணர்த்து முரைப்பொருளே.

(இ - ன்.) வைக்கும் பொருளும் - (பாடிபட்டுத் தேடி) வைக்கும் (பொன்னும் மணியும் செல்லுமாகிய) செல்வங்களும், இல்லவாழ்க்கை பொரு ளும் - சம்சாரவாழ்விலுள்ள (மக்களும் சுற்றமுமாகிய) ஐசுவரியங்களும், மற்று எ பொருளும் - (ராஜாங்கம் வாகனம் அடிமை என்னும்) மற்றை ஐசு வரியங்களும் (ஆகிய அஷ்டைசுவரியங்களும்), பொய்க்கும் பொருள் அன்றி- நிலையின்றி அழியும் பொருள்களாகுமேயல்லாமல், ரீடும் பொருள் அல்ல- (அழிவின்றி) ரீழேகாலம் நிலைத்து நிற்கும் பொருள்களல்ல; பூதலத்தில் மெய்க் கும் பொருளும் - நிலவுலகத்தில் [இம்மையில்] அழியாத நிலைத்து நிற்கும் பொருளும், அழியா பொருளும் - (மறமையில்) அழிவில்லாத ஐசுவரியமும், விழு பொருளும் - (இவற்றினும்) சிறந்ததான முத்திச்செல்வமும், உய்க்கும் பொருளும் - (முத்தியிற்) சேர்ப்பதான தத்துவப்பொருளும், கலை மான் உணர்த்தும் உரை பொருளே - கல்விக்கு உரிய மகளான சாசுவதி சொல்லுஞ் சொற்களின் பொருளேயாம்; (எ - று.)

செல்வப்பொருள் போலன்றிக் கல்விப்பொருள் சாசுவதமாயிருக்குந் தன்மையும், சாசுவதியின் உருவமான சொல் நித்தியமென்றலும், இங்கு விளக்கப்பட்டன. இல் - வீடு : அதில் வாழ்தல் - இல்லவாழ்க்கை. வாழ்க் கை-கைவிசுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். விழு-சிறப்பையுணர்த்தும் விழுமம் என்னும் உரிச்சொல்லின் விகாரம். மான் - உவமையாகுபெயர். (உசு)

உஎ. பொருளா விரண்டும் பெறலாகுமென்ற பொருள் பொருளோ மருளாத சொற்கலைவான்பொருளோ பொருள் வந்துவந்தித் தருளாய் விளங்குமவர்க்கொளியாய நியாதவருக் கிருளாய் விளங்குநலங்கிளர்மேனியிலங்கிழையே.

(இ - ன்.) வந்து - (அருகில்) வந்து, வந்தித்த - (தன்னை) நமஸ்கரித்து, அருள் ஆய் - (தனது) திருவருளுக்கு இலக்காகி, விளங்குமவர்க்கு - சிறப் புற்றவர்களுக்கு, ஒளி ஆய் - பிரகாசமாகி [புலனாய்த்தோன்றி], அநியாதவரு க்கு இருள் ஆய் - (தனது மகிமையை) உணராதவர்களுக்குப் புலனாகாது நின்று, விளங்கும் - சுயம்பிரகாசமாய் விளங்குகின்ற, நலம் கிளர் மேனி - அழகு மிக்க திருமேனியையும், இலங்கு இழையே - விளங்குகிற ஆபரணங்களையு

முடையவளான சரசுவதியே ! பொருளால் இரண்டும் பெறல் ஆகும் என்ற பொருள் பொருளோ - (அறம் பொருள் இன்பம் என்ற திரிவர்க்கத்தில் இடையிலுள்ளதான) பொருளினால் (அறமும் இன்பமுமாகிய மற்றை) இரண்டுபொருள்களையும் அடையலாம்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட செல்வப்பொருள் சிறந்தபொருளாமோ ? [ஆகா] ; மருளாத சொல் கலை பொருளோ வான் பொருள்-அறியாமையது மயக்கத்தை யொழிக்கிற சொற்களையுடைய கல்விப்பொருளோ வெனின் சிறந்தபொருளாம் ; (எ - று.)

கலைமகளாகிய உனக்கு உரியதான கல்விப்பொருளே சிறந்தபொருளா மென்றும், மற்றை அழியுந்தன்மையதான செல்வப்பொருள் அப்படிப்பட்ட சிறந்தபொருள் அன்றென்றும் கவிதாம் சரசுவதியின் விவாதத்தை அறிந்து பாராட்டுந்தன்மையை அப்பிராட்டியின் சன்னிதியிலே விண்ணப்பஞ்செய்ததாகும், இது பொருளா விரண்டும் பெறலாகுமென்ற பொருள்-“அறநீனுமின்பமுமீனுந்திறனறிந்து, தீதின்றிவந்தபொருள்”, “ஒன்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு என்பொரு, னேனையிரண்டு மொருக்கு”, “வடுவிலாவையத்த மன்னிய மூன்றில், நடுவணதெய்த இருதலையுமெய்தும், நடுவணது எய்தாதா னெய்தும் உலைப்பெய்து, அடுவதுபோலுந்துயர்,” “பாரோர் சொல்பட்ட மூன்றன்றே யம்மூன்றும், ஆராயிற்றுனே யறம்பொருளின்ப மென்று, ஆராரிவற்றி னிடையதனை யெய்துவார், சீராரிருகலையு மெய்துவர்,” “இல்லார் இருமையும் நல்லெய்தார்”, “வறியார் இருமை யறியார்” என்பன காண்க. வான் - உரிச்சொல். முதலடியில், ஓகாரம் - எதிர்மறை ; இரண்டாமடியில், ஓகாரம் - தெரிக்கலை. (உஎ)

உ.டி. இலக்குந்திருமுகமெய்யிற்புளகமெழுங்கண்கணீர்
மலங்கும்பழுதற்றவாக்கும்வலிக்குமனமிகவே
துலக்குமுறுவல்செயக்களிகூருஞ்சுழல்புனல்போற்
கலங்கும்பொழுதுதெளியுஞ்சொன்மாணக்கருதினர்க்கே.

(இ - ள்.) சொல் மாணை கருதினர்க்கு - சொற்களுக்கு உரிய மகளான சரசுவதியைத் தியானித்தவர்களுக்கு,—திரு முகம் - அழகிய முகம், இலக்கும் - (மலர்ந்து) விளங்கும் ; மெய்யில் - உடம்பில், புளகம் எழும் - மயிர்ச்சிலிர்ப்பு உண்டாம் ; கண்கள் கீர் மலங்கும் - கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் தரும்பும் ; பழுது அற்ற வாக்கும்வலிக்கும்-குற்றமில்லாத வாய்ச்சொல்லும் உறுதிபெறும் ; மனம் மிகவே துலக்கும் - மனம் நிகுதியாகத் தெளிவுபெறும் ; முறுவல்செய களி கூறும் - புன்சிரிப்பு உண்டாம்படி சந்தோஷம் மிகும் ; சுழல் புனல் போல் கலங்கும் பொழுது தெளியும் - கீர்ச்சுழிபுகிற கீர்போலக் கலக்கமுண்டாம்பொழுது அக்கலக்க மொழியும் ; (எ - று.)

“உறங்கவலென் றுற்றுழியுந் கைகொடுக்கும் கல்வி” ஆதலால், ‘சுழல்புனல்போற் கலங்கும்பொழுது தெளியும்’ எனப்பட்டது. வாக்குவலிக்கும் என்பதற்கு - சிறந்தசொற்கள் வெளிவரு மென்றும், செல்வாக்கு உண்டாகு மென்றும் கருத்துக் காண்க. வாக் - வடசொல். செய-தொருத்தல்.

சுரபாரணமும் கண்ணுக்கதிர்முலக்கண்ணுஞ்செய்ய
சுரியார்சுரமும்பதமுமிதமுந்தவளநறும்
புரியார்ந்ததாமரையுந்திருமேனியும்பூண்பனவும்
பிரியாதென்னெஞ்சினுநாகினுநிற்கும்பெருந்திருவே.

(இ - ன்.) பெருத் திருவே - (உண்ணைச்சரணமடைந்தவர்க்குப்) பெருஞ்
 சிவமும்புண்டாதற்குக்காரணமான கலைமகனே!—(உனது), சுரி ஆர் அள
 கமும்—சுருநிறம்பொருந்திய முன்னெற்றிமயிரும் [கூத்தலும்],—கண்ணும்—
 கண்ணும்,—கதிர் முலக்கண்ணும் - ஒளிபொருந்திய முலக்கண்ணும்,—
 செய்ய - சிவந்த, சுரி ஆர் - வளையல்கள் நிறைய அணியப்பெற்ற, சுரமும் -
 கைகளும்,—பதமும்—திருவடிகளும்,—இதமும் - அதாமும்,—தவளம் நறும்
 புரி ஆர்ந்த தாமரையும்—நல்லமணமுடையதும் முறுக்குடையதுமான வெண்
 டாமராமலரும்,—திருமேனியும் - உடம்பின்சிறமும்,—பூண்பனவும்—அணி
 துகொள்ளும் ஆபரணங்கள் முதலியனவும், (ஆகிய உனதுசம்பந்தம்பெற்ற
 எல்லாப் பொருள்களும்), பிரியாது - விட்டுப்பிரியாமல், என் கொஞ்சி
 னும் - எனது மனத்திலும், நாகினும் - நாகிலும், நிற்கும் - நிலபெற்றி
 ருக்கும்; (எ - று.)

என்றது, எப்பொழுதும் நான் உனது சம்பந்தம்பெற்ற பொருள்களை
 யே நினைத்தலும் புகழ்த்தலும் செய்வே னென்றவாறு. அளகம் - அலகம்,
 லடசொல். (உக)

௩௦. பெருந்திருவுஞ்சயமங்கையுமாகியென்பேதைநெஞ்சி
 லிருந்தருளுஞ்செஞ்சொல்வஞ்சியைப்போற்றி லெல்லாவுயிர்க்
 பொருந்தியஞானந்தருமின்பவேதப்பொருளுந்தருந் [ரும்
 திருந்தியசெல்வந்தருமழியாப்பெருஞ்சீர்தருமே.

(இ - ன்.) பெரு திருவும் சயமங்கையும் ஆகி - ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியின்
 சொரூபமும் ஐயலக்ஷ்மியின்சொரூபமுமாயுள்ளவளும்,என்பேதைநெஞ்சில்
 இருந்த அருளும் - எனதுஅறிவின்மையையுடைய மனத்தில்வீற்றிருக்கின்
 றவளும் (ஆகிய), செம் சொல் வஞ்சியை-செவ்வியசொற்களுக்கு உரிய மக
 னான சாகவதியை, போற்றில் - துதித்தால்,—(அவன்), எல்லா உயிர்க்
 கும் - (துதிக்கின்ற) அச்சனக்களெல்லோர்க்கும், பொருந்திய ஞானம்
 தரும்—நிலயான நல்லுணர்வை அளித்தருள்வான்; இன்பம் வேதம் பொரு
 ளும் தரும்—பேரின்பத்தைக்கூறுகிற வேதத்தின்பொருளையும் விளக்கியருள்
 வான்; திருந்திய செல்வம் தரும் - சுத்தமான செல்வத்தைக் கொடுத்தருள்
 வான்; அழியா பெரு சீர்தருமே - அழிவற்றதான பெரியமுத்திச்செல்வத்
 தையுந் தந்தருள்வான்; (எ - று.)

அழியாப்பெருஞ்சீர் - என்றும் அழிதவில்லாத பெருங்கீர்த்தியெனினு
 மாம். வஞ்சி - கீர்வஞ்சிக்கொடி; அதுபோல மெல்லியனாய் ஒங்கியொளியும்
 மகளுக்கு உவமையாகுபெயர். (௩௦)

சாகவதியத்தூதி முற்றிற்று.

ஆக்கியோன் பெயர்.

செந்தா தியன்மணிப் பூண்புலி யூரற்குச் சேர்ந்தளித்துச்
சுந்தாத் தியாநஞ்செய் வில்லவ ராயன் நிருப்புதல்வன்
நந்தா வளந்திகழ் நல்லைச்சின் னத்தம்பி நாவலன்சீர்
அந்தாதி மாலையை வேதாட வீசற் கணிந்தனனே.

இ-ள். செந்தாது - பொன். மணிப்பூண் - இரத்தினபரணம். சுந்தா-
மனம். வேதாடவி - வேதாரணியம்.

கணபதினை.

மறைசையந்தாதி.

காப்பு.

அந்தமு மாதியு மில்லா மறைரையி லத்தர் தம்மேற்
செந்தமிழ் நூற்பொரு ளந்தாதி பாடச் சிலங்கிலன்னை
இந்தன வாணுதற் கந்தரி யம்பிகை யின்றெடுத்த
கந்தர்வீரகத் திச்சே தகன்றூட் டுணை துணையே.

(இதனரும்பதப்பொருள்.) அந்தம் - முடிவு. மறைசை - வேதாரணியம்.
அத்தர் - கடவுள். செந்தமிழ் நூற்பொருள் - செம்மையாகிய தமிழ்நூல்களி
லுள்ள பொருளால். இந்து - சந்திரன். வான் - ஒளி. நுதல் - நெற்றி. வீர
கத்திச் சேதகன் - வீரக்கொலையாலாகிய பாவத்தினையழிப்பவன். கத்தி -
கொலை. தான் - பாதம். துணை - இரண்டு.

திருவா ரணங்கு ம்ணமகன் பூசித்த செல்வர் வெள்ளைச்
கருவா ரணங்கு மிறும்பண்ணை சூழ்மறைக் காடரிசை
மருவா ரணங்கு திரையாரைப் பாடுமென் வாய்க்கவிதைத்
கருவா ரணங்குசெய் பூண்முலைப் பாமயி லென்றிணையே.

(இ-ள்.) திரு ஆரணங்கு - இலக்குமியாகிய அரிய தெய்வப்பெண். கரு
வாரணம் - கருவினையுடைய சங்கு. பண்ணை - வயல். ஆரணம் - வேதம். கவி
தை - செய்யுள். வார் அணங்குசெய் பூண் இரு முலை பாமயில் - கச்சினையும்
அழகுசெய்யும் ஆபரணத்தையும் அணிந்த இரண்டாகிய தனங்களையுடைய
சரசுவதி. (க)

என்ற டலையொன்று காலனைத் தாக்கி யெழிற்கனக
மன்ற டலைச்செய்து வான்பரவைப்பெயர் மண்ணும்கிணுஞ்
சென்ற டலைக்கடை வாயிற்படியினுஞ் சேர்ந்துவையும்
உன்ற டலைவைப் பதுமறைக் காட்டி லுறைபரணே.

(இ-ள்.) ஆடலை ஒன்று - அதேபொருள்திய. காலன் - இயமன்.
கனகமன்று - கனகசபை. சென்றாள் - செல்லுநின்றவள். உன் தான் - உனது
பாதம். தலைவைப்பது என்று - தலையிலே வைப்பது எப்போது? (உ)

பரமரம் பாடினைச் செம்ப வளக்கொடி பங்கர்சுரும்
பரமரம் பாணை யெரித்தார் மறைசைப் பதியர்வரிப்
பிரமரம் பாடிய பொற்கொன்றைத் தாமரைப் பேசுதியோர்
தரமரம் பாவிரெஞ் சேவினை யாங்கருந் தாதினுக்கே.

(இ-ள்.) பரமர் - மேலானவர். அம் - அழகு. பாலிகை - அதரம். சுரும் பரீ அமர் அம்பாளை - வண்டுகளிருக்கின்ற புட்பாணங்களை யுடைய மன் மனை. பிரமரம் - வண்டு. கொன்றை தாமர் - கொன்றைமாலையையுடையவர். தாமம் - மலை. பேசுதி - துதிக்குதி. ஓந்தரம் - ஒருமுறை. கருந்தாதி னுக்கு அரம் - (அத்துதி) இரும்பினைக் கெடுத்தற்கு அரம்போவாகும். (ங)

சுருந்தாதை யன்ன கயவர்தம் மீதிற் களிதைரொல்லி
வருந்தாதை யானன் வேதா ரணியன்னை வேற்குகளைத்
தருந்தாதை தெய்வ மணங்கமழ் சேவடித் தாமரைமேற்
பொருந்தாதையோநினைவில்லாவென்சித்தப்பொறிச்சுரும்பே.

(இ-ள்.) சுருந்தாதை அன்ன - இரும்பினையோத்த. கயவர் - கீழோர். லயானன் - ஐந்துமுகமுடையவர். குனை தரும் தாதை - முருகக்கடவுளைப் பெற்ற பிதா. ஐயோ பொருந்தாது - அந்தோ பொருந்துகின்றிலது. (ச)

சுரும்பர வைக்கிசை தாமரை யோபெருந் தொல்புவியோ
சுரும்பர வைக்கண் ணியலேது தூதிருட் காலமுல்லை
அரும்பர வைப்பயி லும்வா னகையல்து லன்னமென்ன
வரும்பர வைக்கு நடந்தார் மறைசை வரையிறையே.

(இ-ள்.) சுரும்பர் அவைக்கு - வண்டிக்கூட்டத்திற்கு. புவி-பூமி. சுரும் பரவை கண் - கரிய கடல்போலும் கண்ணுடையவன். முல்லை அரும்பு பயி லும் வாள் நகை - முல்லையரும்பினை ஒத்த ஒளிபொருந்திய பல்லு. அரவை பயிலும் அல்குல் - பாம்பின் படத்தினையோத்த அல்குல். (ங)

வரைச்சங் கரிக்கு மணவாளர் கூடல் வளர்ந்திழு
வுரைச்சங் கரிக்கு வனஞ்சூழ் மறைசையி லுத்தமநா
தரைச்சங் கரிக்கு விடப்பாணிச் சக்கரத் தாண்தொட்ட
திரைச்சங் கரிக்குந் தெரியாப் பதறிமூல டசர்மின்களே.

(இ-ள்.) வரை சங்கரிக்கு - மலையிறேன்றிய உமாதேவிக்கு. கூடல் - மதுரை. மூவுரைச்சங்கர் - முத்தமிழ்ச்சங்கமுடையவர். இக்குவனம் - கருப் பஞ்சோலை. அச்சம் கரிக்கு விட - பயம் யானையினின் றும் நீங்க. திரை - கடல். சங்கு அரிக்கும் - சங்கினையுடைய விட்டுணுவுக்கும். (ச)

மின்னஞ்சு கங்கைச் சடாதரன் சத்த விடங்கன்றிறை
வன்னஞ் சுகந்தவன் மாமறைக் காடற்கு மாதொரிராப்
பன்னஞ் சுகமென வேங்காம காண்டப் பகழியினல்
இன்னஞ் சுகமில்லை யென்றதையோது யிளந்தத்தையே.

(இ-ள்.) சத்த விடங்கன் - ஏழாகிய விடங்கமுடையவர். விடங்கம் - உளி கொண்டு செய்யப்படாத சுயம்புலிங்கம். வல் நஞ்சு உகந்தவன் - வலிய நஞ் சினை விரும்பியுண்டவர். பன்னஞ்சு உகம். பதினைந்துயுகம். காமகாண்டம் - காமகாண்டம் என்னும் வில்லு. இது புவில்லு. பகழி - அம்பு. (எ)

தத்தலை வேலையன் காணாத வேதத் தனிவனத்து
முத்தலை வேலையன் வெற்பினம் மாது முளரியடி-
அத்தலை வேலையன் முட்சொரி பாலை யருஞ்சுரத்து
வைத்தலை வேலையன் பாலென்னை நாடி வரவெண்ணுமே.

(இ-ள்.) தத்து அலை வேலையன் - பாங்கின்ற திரைபொருந்திய திருப்
பாற்கடலையுடைய விட்டுணு. முத்தலைவேல்-சூலப்படை. முளரி - தாமரை.
அத்தலை - அவ்விடம். வேல் அயல் முன்சொரி - வேலமரங்கள் அயலிலே முள்
ளினைச் சொரிகின்ற. அருஞ்சுரம் - அருவழி. அலை வேலை - அலையும்போது.

வரபர சங்கர வேதா ரணிய மடங்கலஞ்சுஞ்
சரபர சங்கர எம்பொதி வாய்விழித் தையல்பங்கின்
அரபர சங்க ரவிபோ லொளியி னணிதிகழும்
புரபர சங்கர வானம் ஞர்வரும் போதத்திலே.

(இ-ள்.) வர - வரனே. பர - பரனே. மடங்கல் - சிங்கம். சரப - சரபப்
பறவைவடிவின்ரே. ரசம் - இனிமை. கரனம் - நஞ்சு. அர - அரனே. பரசு
அங்க - துதிக்கப்படுகின்ற அங்கமுடையவனே. ரவி - சூரியன். புர - சரீர
முடையவனே. பரசு அம் கர-மழுவைத்தரித்த அழகிய கையையுடையவனே.

போத வனத்த நவிராழி விற்கதை புட்டுகிலே
மாத வனத்தன் மனாதிக்கெட் டாத வரதனங்கி
ஆத வனத்த நகுமதி மூன்றுக ணன்பொறியார்
வேத வனத்தன் பதம்பேணிற் பாச விலங்கறுமே.

(இ-ள்.) போதவன் - பிரமா. நத்தம் - சங்கு. நவிர் - வான். ஆழி - சக்க
ரம். வில்கதை - ஒளிபொருந்திய தண்டு. சிலை - வில்லு. மாதவன் - விட்டுணு.
அத்தன் - பிதா. அங்கி - அக்கினி. நத்தம் நகும் மதி - இரவில் விளங்குஞ்
சத்திரன். பொறி - இலக்குமி. (கடு)

விலங்க லரிக்குலஞ் சூழ்மறைக் காடன் விரிந்ததுழாய்
அலங்க லரிக்கரு மாநுரி லோர்புற் றமர்ந்திருக்கும்
இலங்க லரிக்கட் களக்கறை யானைச்சற் றெண்ணுநெஞ்சே
கலங்க லரிக்குநர் திவினை யான கருங்கலையே.

(இ-ள்.) விலங்கல் - மலை. அரிக்குலம் - சிங்கக்கூட்டம் - அலங்கல் -
மலை. அரி - விட்டுணு. அலரி - சூரியன். களம் கறையானை - கழுத்திற்கரு
மையுடையவரை. (களளக்கறையானை) கலங்கல் - கலங்காதே. கருங்கலை-
கரிய சீலை. (கசு)

கருங்கலை மானுமென் சித்தா சனம்புகுங் கண்ணுதலோன்
அருங்கலை மானுறை வேதா ரணிய னணிவரை மேன்
மருங்கலை மாதுதிக் கண்முலை யீருங்கள் வார்தடங்கண்
பொருங்கலை மாநென்று வந்ததுண் டாகிற் புகன்றிடுமே.

(இ-ள்.) கரும் கலை மானும் - கரிய கல்லினையொத்த. சித்தாசனம் - மனமாகிய ஆசனம். கலைமான் - சரசவதி. மருங்கு அலை - இடையை அலைக்கின்ற. மா - கருமை. நுதி - நுனி. கண் - குசுகம். கலைமான் - ஆண்மான்.

புகராணை யீரு முரியாணை வெண்பொருப் பாணையெண்ணம்
பகராணை மேய்த்து வெண்பற்றாணை யாற்கைப் பகட்டைக்கவ்வி
யகராணை யச்சுட ராழ்தொட் டாற்கரி யாணைமறை
நகராணை யன்றிச் சொலாதிறைஞ் சாதென்ற னுச்சிரமே.

(இ-ள்.) புகர் - முகத்திற் புள்ளியையுடைய. எண் அம்பகர் - எட்டுக் கண்களையுடைய பிரமர். ஆண் - பசு. கரா நைய - முதலை வருந்த. நா சொலாது - நாக்குத் துதியாது. சிரம் இறைஞ்சாது - தலை வணங்காது. (க₁₂)

சிரவர விர்தம் புனைமறைக் காடத்ரி சூலங்கொண்ட
கரவர விர்தம் பணித்தோன் மலைத்தென்றற் கன்றுயிரக
வரவர விர்த மடநடைக் கோமள வஞ்சியிருள்
இரவர விர்த மெனக்கிடந் தாள்பின்னை யென்செய்வனோ.

(இ-ள்.) சிர அரவு இந்து அம் புனை - முதன்மையுடைய பாம்பினை யுஞ் சந்திரனையும் கங்கையையும் புனைந்த. விர்தம் பணித்தோன்மலை-பொதியமலை. கோமளம் - மென்மை. இரவு அரவிர்தம் என - இரவிற் குவியுந் தாமரைப் பூப்போல. (க_{சு})

செய்யரைக் கோடியன் மாவுரி யாரைச் செழுங்கனன்மான்
கையரைக் கோடி புனைமறைக் காடரைக் கண்ணிற்கண்டாற்
பையரைக் கோடிமின் னூர்மய லால்வரும் பாவமெல்லாம்
ஐயரைக் கோடி யருந்துக ளாகு மறிசித்தமே.

(இ-ள்.) செய்யரை - செம்மையுடையவரை. கோடு இயல் - கொம்பு பொருந்திய. கோடிபுனை - கோடிதீர்த்தம்பொருந்திய. பை அரை - பாம்பின் படத்தினை ஒத்த நிறம்பம். கோடி - சிலை. (க_{ரு})

சித்திர வன்னி கருங் கொங்கை பங்கர்செற் றுர்புரமுன்
றத்திர வன்னிக் கருணை யார்க்கிட மாகமநூன்
மித்திர வன்னியும் பூவையுங் கேட்டு வியந்துரைக்கும்*
பத்திர வன்னி மரஞ்சேர் மறைசைப் பதியகமே.

(இ-ள்.) சித்திரம் - அழகு. வல் நிகரும் - சூதாடுகருவியை ஒத்த. வன்னிக்கு - அக்கினிக்கு. மித்திரம் - நண்பு. வன்னி - கிளி. பத்திரம் - இலை.

பதிகும் பரிக்குங் குழன்மாத ராயப் பரவையுள்ளே
வதிகும் பரிக்கு நிகர்விழி யாய்மலை மாதுகங்கா
ளிதிகம் பரிக்கு மணியாக மீந்தரு ளீசர்முத்தம்
பொதிகம் பரிக்குந் திரைவேலை வேத புரிவரைக்கே.

(இ-ள்.) பதிகம் - பாசி, பரவை - கடல், வதிக - தங்கு, அம்பு அரிக்கு நீகா - அம்புக்கும் வண்டுக்குஞ் சமமான. கங்காளி - கங்காளமுடைய ளா. திகம்பரி - திக்குவஸ்திரமுடையவன். கம்பு அரிக்கும் - சங்கினை அரித்துவிடுகின்ற. (க௭)

புரியா ரனந்த னறியாப் பதம்பெறப் பொற்கயிலைப்
பெரியா ரனந்தனை வென்னடை பாகர் பிறப்பினிலங்
குரியா ரனந்த வளமறைக் காட்டைக் குறித்திருந்து
மரியா ரனந்தன் சிரமேற் புவித்தல மானவரே.

(இ-ள்.) ஆரம் புரி நத்தன் - முத்துக்களையினுகின்ற புரிபொருந்திய சங்கினையுடைய விட்டுணு, அனந்தனை - அன்னப்பறவையினை, அங்குரியார் - தோன்றாதவர், அனந்தவளம் - அளவற்ற செல்வம். (க௮)

மானத் தரக்காந் தைப்பட வீர்த்துரி வாங்கினர்தற்
முனத் தரக்க ரரகட்க ஆன்றிய தாளர்குடப்
பானத் தரக்கர விந்தத்தின் மேற்றியில் பண்ணைமறைக்
கானத் தரக்கர மைந்துணர் வீர்வினைக் கட்டறமே.

(இ-ள்.) மானம் தாக்கு - மனக்கிளர்ச்சியுடைய புலி, அரந்தை - துன்பம், கல் தானதது - மலையிடத்தில், குடம் பால் நத்து - குடம்போன்ற வெள்ளிய சங்கு, அரக்கு - சிவப்பு, அக்கரமைந்து - ஸூப்பஞ்சாக்கரம். (க௯)

அறுத்தவித் தாரச் சமைத்தபிள் ளைக்குகந் தார்பொதியுந்
குறுத்தவித் தார முனிக்குநர் கோலக் குழகரரப்
பொறுத்தவித் தாரணி யேத்தா தண்புரம் போந்துகரு
வறுத்தவித் தாக்குவ தல்லாது வேறு மருந்தில்லையே.

(இ-ள்.) ஆர சமைத்த - உண்ணுதற்கேற்பப் பாகஞ் செய்யப்பட்ட. வித்தார முனிக்கு - வித்தார கவியைப்பாடும் அகத்தியருக்கு. இத்தாரணி - இப்பூமி, ஆரண்புரம் - வேதாரணியம், கரு - பிறவி, வித்து - விதை. (௨௦)

மருக்கர விரரின் னேதியைக் காரென்று மஞ்ஞையெல்லா
முருக்கர வீர வயில்விழி யாய்நட முற்றனவைந்
திருக்கர வீரகத் திச்சே தகன்றந்தை சீர்மறைசை
எருக்கர வீர மதிவேணி வெற்பி னெழிலியன்றே.

(இ-ள்.) கரவீரம் - அலரி, ஒதி - கூந்தல், கார் - மேகம், உருக்கு அரம் - உருக்கினுற் செய்யப்பட்ட அரம், வீரம் அயில் - வீரத்தினையுடைய வேல், அரவு - பாம்பு, ஈரம் மதி - குளிர்ந்த சந்திரன், எழிலி - மேகம். (௨௧)

அன்றலி னாட்டந் துயின்றே னிகரண்ண லேதிருமான்
பொன்றலி நாட்டநஞ் சுண்டார் மறைசைப் பொருப்பகத்தி
லொன்றலிநாட்டவழ் கார்போ னும்வார்குழலொண்டொடியூர்
ருன்றலி நாட்டவர் கொள்ளா ருனது குளிர்முத்தமே.

(இ-ள்.) அன்று - அக்காலம். ஆலில் - ஆலமரத்தில். நாட்டர் துயின்
ரேன் - நித்திரைசெய்தவன். திருமான் - இலக்குமி. பொன் தாலி - பொ
ன்னலாய தாலி. ஒன்று - பொருந்திய. ஆலி நாள் - மழைக்காலம். குன்று-
மலைசார்ந்த நிலம். இந்நாட்டவர் - இந்நாட்டிலுள்ளவர். (உஉ)

முத்திரு மாதங்க வார்முலை பாகர் முதுமறைசை
மெய்த்திரு மாதங்க மாற்கரி யாரை வினம்புகிலீர்
பத்திரு மாதங் கருவயி னூறிய பாழுடம்பை
வைத்திரு மாதங்கத் தென்றிசைக் கூற்று வருங்கடைக்கே.

(இ-ள்.) இரும் - பெரிய. மாதங்கம் - யானை. திருமாத அங்கம் மால்-
இலக்குமியைச் சீர்த்திலுடைய விட்டுணு. ஆதங்கம் - துன்பம். (உரு)

வருகர நாக மகவான் பதமும் வனசப்பிரான்
பொருகர னாகம் பிளந்தான் பதமும் புகலின்மிக்கோ
முருகர நாகர் பணிமா முகரத்தன் மூவர்தமிழ்க்
குருகர னாக மருங்குழை யாற்பணி யொண்டவர்க்கே.

(இ-ள்.) கரம் நாகம் - கையையுடைய யானை. மகவான் - இந்தியன்.
கரன் ஆகம் பிளந்தான் - கரனென்பவனுடைய மார்பினைப்பிளந்த விட்டுணு.
அ நாகர் - அந்தத் தேவர். நாகு அமரும் குழையான் - சங்காகப்பொருந்திய
குண்டலத்தையுடையவர். ஒண் தவர் - சிறந்த தபோதனர். (உச)

ஒண்ணீதை யுண்புற வீர்மறந் தாரெம தூரர்முன்னுண்
மண்ணீதை யாக்கிய சோழீந் திடமகிழ்ந் தார்வரம்பி
னண்ணீதை யால்வெயில் காய்மறைக் காட்டுறை நாகமணி
வண்ணீதை யோதிக்குச் செம்பாதி யாதி மணிவரைக்கே.

(இ-ள்.) ஒண் தூதை - ஒள்ளிய கோடாங்கல்லை. மண் தூதை - மண்
னலாகிய சிறுபாத்திரம். ஊதை - குளிக்காற்று. ஐ ஒதி - ஐவகையாக முடி
க்கப்படும் கூந்தல். வரை - மலை. (உரு)

மணிக்குட நாடகன் மாறன் பதாகை வரித்ததுதற்
கணிக்குட னாடக வாழுமென் றுலிம்மை காயுமையற்
பிணிக்குட னாடகப் பொற்கொன்றை வாங்கும் பெருமறைசை
அணிக்குட னாடக மால்பணி யாதி யரனிடத்தே.

(இ-ள்.) குடநாடகன் பதாகை - குடகநாட்டினையுடைய சேரனது
கொடியாகிய வில். மாறன் பதாகை-பாண்டியனுடைய கொடியாகிய க்யன்
மீன். வரித்த - ஒத்த. நுதல் கணிக்கு - நெற்றியையுங் கண்ணையுமுடைய
பெண்ணுக்கு. உடல் நாள் தக - உடம்பு நாட் பெலமுற. மை-ஆடி. ஆடகம்-
பொன். பொன் - அழகு. குடநாடகம் - குடக்கூத்து. மால் - விட்டுணு.

இடங்கர டக்கய மேனின்று கூப்பிட் டிரங்குமந்தத்
தடங்கர டக்கயங் காத்தோன் சரமனைத் தையல்கன்ம

கடங்கர டக்கய மேறாகு நான்மறைக் கான்புவனி
விடங்கர டக்கய நீர்போ லெனைமுத்தி மேல்வைப்பவர.

(இ-ள்.) இடங்கர் - முதலை. அட - பிடித்து வருத்த. கயம் - குளம். கர
டம் - மதம் பாய் சுவடு. சரம் - அம்பு. கல் மகள் - மலைமகள். தம் கர டக்க
யம் - தமது கையிலுள்ள கொடி. அயம் அடக்கு நீர் - காய்ச்சிய இரும்பு தன்
னுடக்கிய நீர். (௨௭)

மேல்விண்டு நாயக வில்லார் மறைசை விமலரிடப்
பால் விண்டு வேதன் வலப்பாலு மாகப் படைத்தவர்வா
யால்விண்டு நூனிரை சுற்றுஞ் சிலம்பிக் கரசுளித்த [லுமே.
போல்விண்டு முத்தருங் கொள்வாரென் னுற்கனிப்புன்சொல்

(இ-ள்.) மேல் - மேலாகிய. விண்டு நாயகம் வில்லார். மலைகளுக்கு
நாயகமாகிய மேருமலையை வில்லாகவுடையவர். விண்டு - விட்டுணு. வா
யால் விண்டு - வாயால் விட்டு. விண்டு - மூங்கில். புன்சொல் - வழுச்சொல்.

புன்னாக வேலி மறைக்காட ரன்பரைப் புண்டரிசு
மின்னாக மாயவ னுன்முகன் வாசவன் மேற்பதிக்கு
மன்னாக வைப்பவர் காடோடு மாடு மகிழ்ந்து பன்னொல்
பன்னாக நஞ்சடை பூணூண் தாகப் படைத்தவரே.

(இ-ள்.) புன்னாகம் - புன்னைமரம். வேலி - நிலம். புண்டரிகமின் - இலக்
குமி. ஆகம் - மார்பு. ஓடு - கபாலம். புல்தோல் - புலித்தோல். பல் நாகம் -
பல்லிளையுடைய பாம்பு. உடை - வஸ்திரம். (௨௯)

படைக்கந் தரத்தர் திருமறைக் காடர் பணிவரைமேல்
அடைக்கந் தரத்த நிறத்தா மரைமுகத் தன்னமன்ன
டொடைக்கந் தரத்த மருஞ்சரு னோதிச் சுரும்பினங்கார்
இடைக்கந் தரம்வரி னுங்களுக்கு கேபழி யேற்றிடுமே.

(இ-ள்.) படை கந்தர் அத்தர் - வேற்படையையுடைய கந்தசுவாமிக்குத்
தந்தை. அடை கந்தரத்தநிறம் - இலையையும் மனைத்தினையுஞ் சிவப்பு நிறத்
தினையுமுடைய. கந்தரத்து அமரும் - மேகத்தினை ஒத்து இருக்கின்ற. அந்
தரம் - கேடு. (௩௦)

ஏற்றுக் கொடியர் திருமறைக் கானத்த ரோமுலகப் [டேன்
பேற்றுக் கொடியத்தர் திக்காடை நாதரைப் பேணிக்கொண்
கூற்றுக் கொடியற்கு மஞ்சே னினியிக் குவலயத்தே
தோற்றுக் கொடிவரை கேதன மாதுந் தொலைந்தனளே.

(இ-ள்.) ஏழுலகம் பேற்றுக்கொடி அத்தர் - ஏழுலகத்தினையும் பெறு
தலையுடைய உமாதேவிபாகர். ஆடை - சீலை. கூற்று கொடியற்கும் - இயம
னாகிய கொடியவனுக்கும். கொடி வரை கேதனம் மாதும் - காத்தினையெழு
திய கொடியையுடைய மூதேவியும். (௩௧)

தொலைவே தனையர் கருக்குழி வாய்ப்படுந் தொல்லைச்சென்ம
நிலைவே தனையென் றுழலுசல் போல நினையுநெஞ்சின்
உலைவே தனைய வொருகாலந் செலென் றுரைக்கினென்னுந்
கலைவே தனையன் பணிமறைந் காடவென் கண்முனின்றே.

(இ-ள்.) அனையர் - அன்னையர், நிலை வேதனை - நிலைத்த துன்பம்.
தொலைவு எது என்று - நீங்குகை எப்படியாகுமென்று. உலைவு - உலைதல்.
ஏதம் - குற்றம். வேதன் - பிரமா. ஐயன் - பிதா. (௩௨)

கண்ணச் சிராக வரிசூழந் காமறைந் காடர்செந்தி
வண்ணச் சிராசல மேருவில் லாளி வரைவிடுதேர்
உண்ணச் சிராக விழிக்கால வேலுறை விட்டுவிட்டுப்
பெண்ணச் சிராவல வான்றிந் காது பிடிபன்னமே.

(இ-ள்.) கள் நச்சு - தேனை விரும்புகின்ற. வரி - வண்டி. சிராசலம் -
பிரதானமலை. உள் நச்சு இராக - உள்ளே நஞ்சினிறத்தினையுடைய. உறை-
நர். அச்சு - உடம்பு. வலவன் - தேர்ப்பாகன். (௩௩)

அன்னம் பலவ நறும்புண்ணச் சேக்கை யமர்மறைசை
முன்னம் பலவன் முடித்த சடாதா முர்த்திதில்லைப்
பொன்னம் பலவன் பிணுகிங் காளன் புரந்தகவரீர்
வன்னம் பலவன் பகடிகி நாதனென் வான்றுணையே.

(இ-ள்.) பலவம் - தளிர். முன் - முதல்வர். அம்பு - நீர். அவ்வன் - சந்
திவன். வன்னம் பலவன் - அட்சரங்கள் பலவற்றையுமுடையவர். (௩௪)

வானப் பிறையையுந் வானைப் புலியையு மையல்செய்யுந்
தேனப் பிறையையுந் தென்றலை யுங்கண்டு சில்லிக்கண்
மீனப் பிறைக்கு மடமாணை மேவிலர் வேடனிறி
மூனப் பிறைச்சிக் குகந்தார் மறைசை யுகந்தவரே.

(இ-ள்.) தேன் அப்பு இறை - தேன்பொருத்திய புட்பபாணத்திற்குத்
தலைவனாகிய மன்மதன். கண் மீன் - கண்ணாகிய மீன். அப்பு இறைக்கும்-
நீரைச் சொரிகின்ற. உன் அப்பு - ஊனையப்பிய. (௩௫)

உகந்தா வடிக்கு மிடையர்தம் பாலனை யுண்டுகடற்
சுகந்தா வடியனுந் கெட்டாத ஞான தலத்து முத்திச்
சுகந்தா வடிதமிழ் நான்மறைந் காட துணைவரியும்
புகந்தா வடிசெல் குழையான் மருவிய பாகத்தனே.

(இ-ள்.) உகந்து - விரும்பி. ஆ - பசு. அனை - மோர். சகம்-பூமி. தாவு-
பாய்ந்தளந்த. வடி. தமிழ் - தெளிந்த தமிழ். அம்பகம்-கண். தாவடி-போர்.
குழை - காது. (௩௬)

பாக னகனி மொழியா யுனது பனிமுகமாங்
கோக னகலில வுந்துணைப் பான்விற் கோடல்கண்டேன்

நாக நகநிமி ரும்புலேப் பாதரு நாடவன்று
மாக நாகநிலை மன்றுடி வெத வனமலைக்கே.

(இ-ள். பாரு அன கனி-பாகினை ஒத்த கனிந்த. கோகககம் - தாம
டைப்பு. துணை - இரண்டு. பானல் - கருங்குவிளைப்பு. கோடல் - காந்தப்பு.
நாகம் - பதஞ்சலிமுனிவர். மன்று - சபை. (116)

மலைக்கார் முகந்தர யாழைப் பழிமொழி மான்குறைபா
நிலைக்கார் முகமதி யாப்பங்க னேநிறை காய்க்கந்திர்ரு
முலைக்கார் முகந்திடும் வேதா ரணிய வருந்துயரந் [திலை.
தொலைக்கார் முகந்தமி யென்சொல்லு வேனென்ன சொன்ன

(இ-ள்.) கார்முகம் தா - லில்வினைத் தரித்தவனே. கந்தி குழலை - கழு
கஞ்சோலையை. தொலைக்கார்முகம் - தொலைக்கமாட்டா தவரிடம். (117)

சொன்னச் சிலம்பு குறைத்தனில் லாங்கரு திப்பதியான்
வன்னச் சிலம்பிக் கரசுளிந் தான்வெற்பின் மாணிழைதகன்
மின்னச் சிலம்பு கலைநனை யாமன்பெய் வேர்வரும்பச்
சின்னச் சிலம்படி யாய்குடைந் தாபொரு தேன்கணையே.

(இ-ள்.) சொன்னச்சிலம்பு - பொன்மலை. சுருதிப்பதி - வேதாரணியம்.
வன்னம் - அழகு. சிலம்பு கலை - ஒலிக்கின்ற சீலை. குடைதல் - முழுகுதல்.

தேன்றதும் பிக்குளிர் தாமரைப் பிடினைச் செல்வனும்வாய்
நான்றதும் பிக்குருண் மாயனும் வர்புலி நண்ணியதும்
சின்றதும் பித்தவ ராற்கிட்டு மோகிடை யாவுலகம்
ஈன்றதும் பிக்குழல் சேர்மறைக் காடனி ரண்டையுமே.

(இ-ள்.) துழம்பி - நிறைந்து. வாய் நான்ற - வாய்தாங்கிய. தும்பிக்கு -
யானைக்கு. பித்து - மயக்கம். தும்பி குழல் - வண்டு வீழும் கூத்தல். (118)

இரண்டந் தகரந் கிருந்தன்ன பார்வையி ணைச்சரும்பந்
புரண்டந் தகர மனவிய கோதையைப் பொன்னில்வைத்தார்
முரண்டந் தகரவை வேலா கடற்றிறை முத்தர்சங்கந்
குரண்டந் தகர வெறிமறைக் காடன் குளிக்கிரித்தே.

(இ-ள்.) இரண்டு அந்தகர் - இரண்டு இயமர்கள். பார்வை - கண். அம்
தகரம் - அழகிய மயிர்ச்சாந்து. முரண்டந்த - போர்செய்கின்ற. வை - கூர்
மை. குரண்டம் - கொக்கு. தகர - சித்திர. (119)

கிரிதா ரகையணிந் தாலென்ன முத்தங் கிடந்தகொங்கை
அரிதா ர மன்னவ ளப்பகங் காட்டு மருக்கன்மதி
எரிதா ர வெற்பு விழியா சனத்த னெழின்மறைசை
விரிதா ரகப்பொரு ளானே றுகந்தவன் மெய்யொளியே.

(இ-ள்.) கிரி - மலை. தாரகை - நட்சத்திரம். அரி - விட்டுறு. தாரம் -
மனைவி. எரி - அக்கினி. தாரவெற்பு - வெள்ளியலை. தாரகம் - பிரணவம். (120)

மெய்த்துத் தியான பணியா பரணன் விரைமருவுங் [ணிப்
கொத்துத் தியானஞ் செறிமறைக் காட்டுறை கோளை பெண்
பொய்த்துத் தியானம் புறுசெருக் கற்றுப் புலனடங்க
வைத்துத் தியான சமாதிசெய் வார்த்தில்லை வன்மிறப்பே.

(இ-ள்.) துத்தி - புள்ளி. பணி - பாம்பு. உத்தியானம் - சோலை. உத்தி-
வொருந்துமாறு. தியானம் - கடவுளிடத்தே மனத்தினைப் பொருத்துதல்.
சமாதி - கடவுளோடு வேறாகாது நின்றல். (சாந.)

வன்போதகவல் லியநெடுங் கான்சென்று மார்புடம்பின்
என்போ தகவல் லியமா தவம்புரிந் தேனிபோப்பீர்
பொன்போ தகவல்லி யன்பார் சுருதி புரத்தபத்தர்
அன்போ தகவல்லி யங்கொன்றை யாயென் றறைந்திடுமே.

(இ-ள்.) போதகம் - யானை. வல்லியம் - புவி. என்பு - எலும்பு. ஓதக-
நீங்க. வல்லிய - வலிய. பொன் - இலக்குமி. போதகவல்லி - சரசவதி.
அன்பு ஓது - அன்போடு துதிக்கின்ற. (சச)

அறைக்கண் டவழரு விக்கிரி வேத வனத்தண்மினோம்
மறைக்கண்டரிய பிராணிற் தாரைப் பொன்மான த்துய்த்துப்
பிறைக்கண்ட வேணியிற் பாணியும் பாணியிற் பேர்மழுவுங்
கறைக்கண்ட முந்தரச் செல்லுதல் பார்த்தி கருங்குழலே.

(இ-ள்.) அறைக்கண் - முழையிலே. மறைக்கு - வேதத்திற்கு. அண்ட-
ரிய - அண்டித்தகரிய. பாணி - நீர், கை. கறைக்கண்டம் - காளகண்டம். ()

கருமந் திரிகர ணம்வேறு மாறு கயவர்ப்பற்றித்
தருமந் திரியு மெனையான்வை யோவெற்றித் தானவர்தம்
| பெருமந் திரியை யுதரத்தில் வைத்த பிரானளகை
ஒருமந் திரிநண்பனே மறைக் காட்டுறை யுத்தமனே.

(இ-ள்.) கருமம் - செயல். திரி - மூன்று. கரணம் - கருவி. மத்திரி-
அமைச்சன். உதரம் - வயிறு. மத்திரி - குபேரன். (சசு)

உத்தம ரத்தி யுரியார் மறைசை பொருத்தர் வெள்ளோ
லத்தம ரத்தி னிறைகங்கை வேணிய ராலெரிந்த
நத்தம ரத்தி முரசான் செழுங்களை நல்கமுன்னுள்
வைத்தம ரத்தின் மெய்த் தூரில்வெந் நீர்விடு மங்கையரே.

(இ-ள்.) அத்தி - யானை. தமரம் - ஒலி. நத்து - சங்கு. அத்தி - கடல்.
களை - அம்பு. தூர் - வேர். மங்கையர் - பெண்கள். (சஎ)

மங்கல மந்தர முன்னுத நின்கண்ட வண்ணங்கண்டு
சங்கல மந்தர வங்கொண்டு கூனிச் சுரிமுகஞ்சார்ந்
திங்கல மந்தர மத்தான் கையிடுபுக் கிருந்ததுநா
கங்கல மந்தர தம்புனி யான்மறைக் கானமின்னே.

(இ-ள்.) அந்தரம் - கேடு. கண்டம் - கழுத்து. அலமந்து - சுழன்று. அரவம் - ஒலி. நாகம் - பாம்பு. அந்தரதம் - அழகிய தேர். (சஅ)

கானவண் டானக் களிறறைவர்க் காகக் கழுவிற்றங்கு
மானவண் டானது காணாத தாமரை யானுஞ்செவ்வி
ஞானவண் டானக் கறைவோனும் வாவிநி னுடிக்கொத்து
மீனவண் டானந் திரிமறைக் காட்டுறை வித்தகனே.

(இ-ள்.) வண் தானம் - வண்மையான மதம். ஐவர்-பாண்டவர். தானம்-
இடம். வண்டானம் - கொய்யாடிநாரை. வித்தகன் - சாதுரியர். (சக)

வித்தந் தியாக முதவா விலைபர்க்கு வீணிற்சொற்பாட்
டைத்தந் தியாக பதியென்ப ரான்முத லாம்பிள்ளைய
மைத்தந் தியாகப் பெறுமறைக் காடர் வயங்குமுண்மைச்
சித்தந் தியாக தியாகரைப் பாடி.லர் நிக்நறவே.

(இ-ள்.) வித்தகம் - பொன். தியாகம் - கொடை. பாட்டைத்தந்து-கவி
பாடி. யாகபதி - இந்திரன். மைத்தந் - கரிய யானை. சித்து - அறிவுடைம்
பொருள். அந்தி ஆகம் - செக்கர்மேகம்போன்ற சரீரம். (சூ)

நீங்கரும் பாரஞ் சொரிவயல் வேதத் திருவனத்துக்
கோங்கரும் பார மணிமுலைச் சாமனக் கோமளப்பெண்
பாங்கரும் பாரண ரூலாய் தாவிப் படிவச்சமை
தாங்கரும் பார மினிப்பிற வாழுத்தி தந்தருளே.

(இ-ள்.) தீம் - இனிமை. ஆரம் - முத்து. ஆரம் - சந்தனம். சாமனம் -
பச்சை. கோமளம் - மென்மை. உம்பா - தேவனே. ரணம் - போர். தாங்க
அரும்பாரம் - தாங்குதற்கரிய பாரம். (சூக)

தந்தம் படைத்த களிறென்று தாக்கத் தனிபுரந்து
தந்தம் படைத்தலை வேல்விழிக் கன்னியை நோக்கியதால்
நந்தம் படைக்கூலைச் சால்வழி யூர்த்தி நான்மறைசை
இந்தம் படைத்த சடையான்வெற் பாடவ ரென்சிங்கமே.

(இ-ள்.) தந்தம் - கொம்பு. களிறு - யானை. நந்தம் - நம்முடைய. நந்
தம் - சங்கு. படை - கலப்பை. இந்து அம்பு அடைத்த - சந்திரனையும் நீரை
யும் உள்ளடக்கிய. (சூஉ)

சிங்க முருக்குவன் நென்கால னுனியைச் செப்பிலின்னே
கங்க முருக்குர னுய்விருந் துண்ணக் கனத்திடுமென்
னங்க முருக்கும் பினியங்கு மிங்கு மலையவைத்தாய்
பங்க முருக்கிதழ் சேர்மறைக் காட்டுறை பண்ணவனே.

(இ-ள்.) சிங்க - குறைய. முருக்குவன் - கெடுப்பன். கங்கம் - பருந்து.
உரு குரல் - அச்சங்கொடுக்கும் ஒலி. அங்கம் - சரீரம். பங்கு - பாகம். அம்-
அழகு. முருக்கு இதழ்-முருக்கம்பூவியையொத்த அதரத்தையுடைய பெண்.

பண்ண முதலையின் சொல்லிபங் காவன் பதைவிடும்வன்
கண்ண முதலையி னேமியை யேவிய கண்ணனுயிர்
உண்ண முதலையின் றேன்மறைக் காடனை யுண்டென்பதெ
ளண்ண முதலையின் கானிடைப் பூவி லினிநெஞ்சமே.

(இ-ள்.) பண் அமுது அலை - பண்ணினையும் அமுதையும் அலைக்கின்ற.
விடம் - நஞ்சு. வன்கண் - தறுகண். நேமி - சக்கரம். அயின்றேருன் - உண்டவர்.
அமுது - நீர். அலையின்கான் - கடல். (௫௪)

நெஞ்சத் திருக்கு மநிநியைப் புத நிலயமுநீ
கஞ்சத் திருக்கு மரிசேருங் கண்ணனென் கண்ணனுநீ
வஞ்சத் திருக்கு மலமாயை நீங்கிய மாதவத்தோர்
தஞ்சத் திருக்கு வனத்தாறை காரண தற்பரனே.

(இ-ள்.) நெஞ்சத்து - மருத்தில். மதி - புத்தி. நிலயம் - வாசஸ்தானம்.
கஞ்சம் - தாமரைப்பூ. திரு குமரி - இலக்குமிபாகிய பெண். எண்கண்ணன் -
பிரமா. திருக்கு - மாறுபாடு. இருக்கு வரம் - வேதாரணியம். (௫௫)

தற்கோலமென்ற கனிவாயை வேட்டுத் தயங்குமணப்
பொரும்கால மென்றடி யேன்காண் குவன்புவி புக்கிடந்த
முற்கோல மென்ற விசம்புயன் போகி முதலமரர்
நிற்கோல மென்ற பொழுதால முண்ட நிருமலனே.

(இ-ள்.) தற்கோலம் - தக்கோலம். கோலம் - பன்றி. தவிச - ஆசனம்.
அம்புயன் - பிரமா. போகி - இத்திரன். ஒலம் - அபயம். ஆலம் - நஞ்சு. (௫௬)

நிருமல ரஞ்சனை சேய்ப்பனி மாலத்தர் நீள்விசயற்
பொருமல ரஞ்ச நயந்திரம் வேத புரிவரைக்கோன்
மருமல ரஞ்சனை யன்னார் மழுர்சொல் வருவர்வன்கண்
ணருமல ரஞ்சனை யாதொழி யாய்மதி யாய்மனமே.

(இ-ள்.) நிருமலர் - மலநிலலாதவர். அஞ்சனை சேய் - அஞ்சனையென்
பவருடைய புத்திரனாகிய அநுமான். அஞ்சம் - அன்னம். மரு மலர் - பரிமா
முடைய பூ. அஞ்சல் - பயப்படாதே. கையாதொழி - வருந்தாதே. (௫௭)

மனக்காகக்கை மூவர் தமிழ்க்குறில் வாணியை வைத்த குழை
உனக்காகக்கைவஞ்சவினையேன்புன்னாவினுரைத்ததமிழ் [ற்சந்
சினக்காகக்கை வாயி னுறுங்குரற் சொல்லொக்குஞ் சேண்புகி
தனக்காகக்கை நீட்டு மறைக்காட்டில் வாழ்குவ சம்பரனே.

(இ-ள்.) காக்கை - காத்தல். வாணி - வார்த்தை. ஆக்கை - சரீரம். காக்
கை - காகம். சந்தனக்கா - சந்தனச்சோலை. சிவ, சம்பு, அரன். (௫௮)

சம்பாதி யந்தச் சடாயுவும் பொற்றுந் தலைவன்புரம்
வெம்பாதி யந்த மிலாமறைக் காடன வரைகுழலச்சா

செம்பாதி யந்தண் சமயமல் லாது திரிநெஞ்சமே
நம்பாதி யந்தகர் பொல்லாச் சமயங்க னான்றெனவே.

(இ-ள்.) சம்பாதி அந்தச் சடாயுடும் போற்றும் - அருணன் பிள்ளைகளாகிய சம்பாதியும், அந்தச் சடாயுவும் துதிக்கின்ற. ஆதி - முதல். அந்தம் - முடிவு. செம்பாதி - ஒத்த யாதி. நம்பாதி - நம்பாதே. அந்தகர் - குருடர். நன்று என் - நல்லதென்று. (ருக)

நன்றென் புலமைந்தில் வாயொன்று மேநவை யாயினுஞ்சீர்
நின்றென் புலவு கறையாக்கை துஞ்சுமுன் னீள் பொதியக்
குன்றென் புலவர்முன் னோர்க்கு யாயினுங் கூறியதால்
வன்றென் புலவனைத் தாக்கிய வேத வனத்தனையே.

(இ-ள்.) நன்று - நல்லது. நவை - குற்றம். என்பு - எனம்பு. தென்புலன் - இயமன். (கூ)

வனக்கோதை யேயு மறிகா றுவைத்து வண்டென்பிழிந்த
கனக்கோதை யேனவித் தீந்தரும் பாட்டிய கட்டிநல்கா
தெனக்கோதை வாரித் திருவே மருமலி யென்றமிழ்நிற்
பனக்கோதை பால்விதித் தான்மறைக் காடன்பவிவரைக்கே.

(இ-ள்.) கோதை - மாலை. அறுகால்-வண்டு. கோதை-கூந்தல். துதை-ஒலி. வாரி - கடல். விற்பனம் - சொற்பொருளுணர்ச்சி வன்மை. கோதை - செயன். (கூ)

பனிச்சர் திரனணி வேனியுந் தாங்குஞ்செம் பஞ்சினுட
னனிச்சர் திரனன்னத் தாவியிற் சேக்குமஞ் சேடிபாற்
றனிச்சர் திரவி னடந்தான் சிகர தளம்பொலிமே
தினிச் சந்திரவரை வில்லான் மறைசையிற் செந்துருவே.

(இ-ள்.) வேணி - சடை. அனிச்சம் - அனிச்சம்பூ. சந்து - தூது. இரவில் - இராக்காலத்தில். சந்திரவரை - பொன்மலை. செந்து - புழு. உரு-வடிவம். (கூ)

உருப்பவ னுசன வாய்த்தேரை யிற்பிணிச் குள்ளுடைந்தேன்
கருப்பவ நாச நதிமணி கன்னிகைக் கான்மறைசை

நெருப்பவ னுசன காதுயா பதசுந் நளபதுமத்
திருப்பவ னுசனப் பாற்கட லான்பணிந் தேத்திறையே.

(இ-ள்.) பவனுசனம் - பாம்பு. கரு பவம் - கருவிற்பேரூன்றியபிறவி. நெருப்பவன - நெருப்பின் நிறமுடையவரே. பதுமத்திருப்பவன் - பிரமா. (கூ)

எத்திரப் பாண்டி. பெனவைய மேற்கு மிறைவன்மதிக்
கோத்திரப் பாண்டிய னாகிமன் னுண்டவன் கோலநரைக்
காத்திரப் பாண்டின் மறைக்கா டனைமல சாயமென்னுஞ்
சூத்திரப் பாண்டி. லிறுமிறுங் காணுந் தொழுமுன்னமே.

பண்ண முதலையின் சொல்லி
கண்ண முதலையி னேமினிய
உண்ண முதலையின் னே
எண்ண முதலையின்

(இ-ள்.) பண்

லிடம் - நஞ்சு. வ

அமுது - நீர்

பொ

கண்ண முதலையின் சொல்லி
கண்ண முதலையி னேமினிய
உண்ண முதலையின் னே
எண்ண முதலையின்

(இ-ள்.) கண்ண முதலையின் அம்பகர் - இமையாத கண்களையுடைய தேவா
கண்ண முதலையின் அம்பகர் - இமையாத கண்களையுடைய தேவா
கண்ண முதலையின் அம்பகர் - இமையாத கண்களையுடைய தேவா
கண்ண முதலையின் அம்பகர் - இமையாத கண்களையுடைய தேவா

உண்டலத் தானையன் பின்வந்த வண்டின மூசுந்துழாய்க்
கொண்டலத் தானையன் நஞ்சுடர் மூன்றையுங் கொண்டமுடி
மண்டலத் தானையன் கொண்டாடும் வேத வனத்தின்கிரு
கண்டலத் தானையன் நீருரி வாங்குங் கருணையெற்கே.

(இ-ள்.) அலத்தானையன் - கலப்பைப் படையையுடைய பலபத்தான்
துழாய்க்கொண்டல் - விட்டுணு. அத்தான் - மைத்துனன். நயனம் - கண்
முகமண்டலத்தான் - முகவட்டமுடையவர். அயன் - பிரமா. சிறுகண் தல
த்து ஆனை - சிறிய கண்ணையுடைய யானை. கருணை உண்டு - கிருபை உண்டு
எற்கு - எனக்கு. (கௌ

எற்பதங் கன்று வளர்ச்சோம னங்கி யிவற்செய்கையாய்
நிற்பதங் கன்று திருமறைக் காடனிறை வைகுந்த
நற்பதங் கன்று நிரைமேய்த் தவற்கரு னாதன்பெண்பாற்
சிற்பதங் கன்று மெனச்சென்ற தூதன் செயல்வண்ணமே.

(இ-ள்.) எல் - பகல். பதவகன் - சூரியன். தூ - சுத்தம். சோமன் - சா
திரன். கன்று நிரை - கன்றையுடைய பசு. கன்றுமென - வருந்துமென

வண்ணவெண் கண்ணன் மரையா ஞ்றறைமறைக் காட்டிறைவர்
திண்ணவெண் கண்ணன் மதராத் திரியுஞ் சிலம்பகம்பூ

வெண் கண்ண மனையே நிதம்ப முயர்சுருதிப்
கண்ணன் மனையே முகநண்பு பைந்தொடிக்கே.

கண்ணன் - அழகு. கள் நல் வெண் மரையான் - தேன்பொருள்
கண்ணன்மையிலிருக்குஞ் சரசுவதி. தின்ன எண்கு - வலிமை
சரடி. அண்ணல் - பெருமை. சிலம்பு அகம் - மலை இடம். கண்
கண்ணன் - பிரமா. (௬௧)

தொடிப்பாணி நித்திரை யாகாளென் காதிற்றுனைக்குமட்டோ
நொடிப்பாணி நித்திரை தென்னும் விழுமழு நோமிப்பிவாய்
வெடிப்பாணி நித்திரை மையோ கடுமெனும் வேதவன
முடிப்பாணி நித்திரை பெம்மான் பவனி முறையிற்கண்டே.

(இ-ள்.) தொடிப்பாணி - வளையலைத் தரித்த கையையுடைய பெண்.
நொடிப்பாணி - சொல்லப்படுகின்ற பாட்டு. விழும் - விழுவான். வெடிப்பு-
வெடித்தல். ஆணி - வைரம். பாணி - நீர். பவனி - உலா. (௭௦)

கண்டங் கடுத்தவி ருமலை வேதன் கழிந்ததலை
முண்டங் கடுத்த மிசைந்திடும் வானின் முனைத்தபிறைத்
துண்டங் கடுத்த நுதலிம யாசலத் துய்யபச்சைப்
பெண்டங் கடுத்தது பார்மறைக் காட்டுறை பேரொளிக்கே.

(இ-ள்.) கண்டம் - கழுத்து. கடு - நஞ்சு. துத்தம் - பால். கடுத்த - ஒத்த.
நுதல் - நெற்றி. பெண்டு - பெண். அங்கு - அங்குமிடம். (௭௧)

ஒளியா னிறையுந் திவாகரக் கண்ண னுலகத்துயிர்
அளியா னிறையுந்தி யம்புயன் வேதற் கருஞ்சின்மய
வெளியா னிறையுந்தி முந்நீர் மறைசையில் வெற்பணங்கே
தெளியா னிறையுந் திகைத்தங் கிரேன்வந்து சேருவனே.

(இ-ள்.) ஒளியால் - பிரபையினால். அளியா னிறை - காத்து நிறைந்த.
இறை - தலைவன். உந்தி - யாறு. இறை - அற்பம். (௭௨)

சேரு வரிக்கடை யாளமில் லாவுருச் சித்தசர்ப்போல்
ஆரு வரிக்கடையேநிற்ப ராலணங் கேசெழும்பூந்
தாரு வரிக்கடை பண்பாடும் வேதத் தலத்திறைமுந்
நீரு வரிக்கடை வெங்காள போசன னீண்மலைக்கே.

(இ-ள்.) இக்கு அடையாளம் கருப்புவிவ்லாகிய அடையாளம். சித்த
சர் - மதனார். உவர் ஆர் - உவர் யாவர். தாரு - மரம். வரிக்கடை - வண்டு.
உவரி - கடல். கடை - இடம். காளம் - நஞ்சு. (௭௩)

நீண்ட வராக மலைமா நிலங்கிண்டி நின்றறியான்
நாண்ட வராக மலைகுனித் தான்மறை நற்பதியான்

மாண்ட வராக மலையாமல் வைப்பவன் வான்புகழை

வேண்ட வராநீ மலைக்குமுன் றேன்றும் வெறுந்தெளவையே.

(இ-ள்.) வராகம் - பன்றி. நாண் தவராக - நாண்பூட்டும் வில்லாக. மாண் தவர் ஆகம் - மாட்சிபொருந்திய தபோதநருடைய சரீரம். கமலை - இலக்குமி. தெளவை - மூதேவி. (எசு)

வெறும்பத்தி நிச்சயமில்லேனை யாட்கொண்டு வீட்டில்லைப்
யுறும்பத்தி னிற்பத்து மாமகன் மாலய னும்பருக்கும் [பாய்
எறும்பத்தி நிற்குங் கடைமுத லாவி யெவைக்குமருள்
பெறும்பத் தினிபங்க னேமறைக் கானப் பெருஞ்சுடரோ.

(இ-ள்.) பத்தி - அன்பு. பத்தினிற்பத்து மாமகன் - தூறு யாகங்களை யுடைய இந்திரன். அத்தி - யானை. கடை - இறுதி. பத்தினி - மனைவி. (எடு)

பெருங்காசி னித்தலங் கொண்டாடி யாடிப் பிறங்குகங்கை
அருங்காசி ரித்த முறைவோர் மறைசை யமலர் வெற்பின்
மருங்காசி னித்தலை கொள்ள விடாதென்ன மார்பகத்தே
பருங்காசி னித்தகைப் பூண்கொங்கைமங்கைக்குப்பாரித்ததே

(இ-ள்.) காசினி - பூமி. மருங்கு - இடை. ஆசு - அற்பம். காசு - இரத் தினம். பாரித்தல் - பருமையாதல். (எசு)

பாரிக்கு மார முலையுமை யாட்கும் பகீரதியா
நாரிக்கு மாரப் புரமுஞ் சிரமு நயந்தளித்தான்
மூரிக்கு மாரனைத் தந்தான் மறைசையின் மூர்த்திதந்தான்
தாரிக்கு மாரனுக் கில்லையென் மேற்பகை சாதிப்பதே.

(இ-ள்.) ஆரம் - மூத்து. பகீரதி - கங்கை. நாரிக்கும் - பெண்ணுக்கும். ஆர - பொருந்த. புரம் - சரீரம். மூரி - வலிமை. குமாரன் - குமாரக்கடவுள். தார் - மாலை. இக்கு மாரனுக்கு - கருப்பம்வில்லினையுடைய மன்மதனுக்கு.

சாதிப்ப ராகம மென்பயன் வேட்டுவன் சாதிப்புழு
வேதிப்ப ராகம் பெறல்போல மெய்க்குரு வார்பெற்றியான்
பூதிப்ப ராக மணிந்தன்ப னாவதெப் போதருளாய்
ஆதிப்ப ராகவி னுன்மறைக் கானத்தெ ணம்புயனே.

(இ-ள்.) வேதிப்ப - விகாரப்படுத்த. ராகம் - நிறம். பூதி - திருநீறு. பரா கம் - ஊன். ஆதிப்பரன் - ஆதிகடவுள். எண் அம்புயன் - எட்டுப்புயன். (எஅ)

புயற்குடு போம்பொழில் வேதாரணியன்பொன் னுட்டகத்தே
மயற்குடு மாடவர் நாரிய ராருயிர் வாரியுண்ணு
முயற்குடு தாக்க விற்றுகு டிடையு முடிச்சிலம்பா
கயற்குடு கண்ணிடை யாகாசந் தீட்டுதல் கைக்கரிதே.

(இ-ள்.) புயற்கு ஊடு - முகிலுக்கிடையில். பொழில் - சோலை. முயற்
கூடு - சந்திரன். இறற்கூடு - தேன்கூடு. தீட்டுதல் - எழுதுதல். (எக)

அரிதிரி கைக்கு வடுவாழ் மறைசை யரன்வறுமை
பெரிதிரி கைக்கு வந்தாண்டான் மெய்ஞ்ஞானம் பிறங்குசுடர்
விரிதிரி கைக்கும் வினையே னிடத்தில் விளங்கு மட்சக்
கிரிதிரி கைக்கு நிகராம் பிறப்புங் கெடுவிப்பனே.

(இ-ள்.) அரி - சிங்கம். திரி கைக்குவடு - திரிகின்ற யானை. இரிகை
க்கு-ஒடிதற்கு. உவந்து-விரும்பி. கைக்கும்-வெறுக்கின்ற. சக்கிரி-சூயவன்.

கெடுப்போனகந்தையநான் முகன்கேசவனார்குமுண்டோன்
கடுப்போனகந்தையல்பங்கில்வைத்தான்மறைக்கா னுவந்தான்
நடுப்போ னகந்தை யுடையான் சிலம்பினம் மாதையொப்பாய்
வடுப்போ னகந்தை மணிமுலை நின்குறை மற்றிலையே.

(இ-ள்.) கேசவன் - விட்டினு. கடு போனகம் உண்டோன் - நஞ்சாகிய
உணவையுண்டவர். வடு நகம் தை - தழும்பாக நகம் தைத்த. போல் - அசை.

மற்றலத் தேரைய மின்றிரெஞ் சேயென்ன மாயங்கொல்லோ
முற்றலத் தேரை விடுஞ்சாலிற் சங்கமுழங்கு பண்ணைப்
பொற்றலத் தேரை மறைமறைக் கானப் புனிதன்கல்லுட்
பற்றலத் தேரைக்கு மேயளந் தானெப் படிப்படியே.

(இ-ள்.) மற்று அல - வேறென்றல்ல. ஐயமின்றி தேர் - சந்தேகமின்
றிக் தெளிதி. ஏரையிடம் - கலப்பையை விடுகின்ற. பொன் தலத்து ஏரை-
தேவுகத்தினழகை. பற்றல் அ தேரைக்கும் - பற்றுதலுடைய அந்தேரைக்
கும். எப்படி - எவ்வாறு. (அஉ)

படிகந் தனையனை யான்மறைக் காடன்பொற் பாணியில்வேல்
பிடி கந் தனையரு டாதைய னாடகப் பேரவனைக்
கடிகந் தனைமுகில் காணனை யேத்தக் கருதுநெஞ்சே
விடிகந் தனைய மடவார் கலக விழிமையலே.

(இ-ள்.) படிகம் - பனிக்கு. பாணி - கை. சுந்தனை அருள் - முருகக்கட
வுளைப்பெற்ற. ஆடகப்பேரவன் - இரணியன். கந்து அனை முகில் - துனை
மாதாவாகவுடைய முகில்போலும்விட்டுணு. இகந்துவிடு-தள்ளிவிடு. அனைய-
அந்த. கலகம் - போர். (அங்)

மையகற் றுனை முகன்றதை மாணிக்க வாசகனு,
மெய்யகற் றுனை மகிழ்மறைக் காட்கு வெண்டியுன்னஞ்
செய்யகற் றுனைமுகக் கோலந்த ணீர்சுரஞ் சென்றனரோ
துய்யகற் றுனைப் புரந்தானன் னானுநந் தோகையுமே.

(இ-ள்.) மை அகற்று - மயக்கத்தினை நீக்குகின்ற. ஆணை முகன் - வீராயகன். கற்றூனை - பண்டிதனை. செய்யகல் தானை - செந்நிறமுடைய கற்பொழிகலந்த நீரிலே தோய்த்த சிலை. அந்தணர் - வேதியரே. சுரம் - அருவழி. கற்றூனை - கன்றையுடைய பசுவை. (அச)

தோகை யிராமன் மதன்பர்ண மங்கந் துளைத்தது கார்
சுரை யிராமன் விதிகற்ப மானதென் மீதிற்சற்று
மோகை யிராமன் மறந்தா ரிராவண னுட்கவென்ற
வாகை யிராமன் பணிமறைக் காடர்வந் தாரில்லையே.

(இ-ள்.) தோகையிர் - பெண்களே. ஆ - அந்தோ. அங்கம்-சரீரம். கார்-கருமை. சுரை-கொடுத்தல். மன் - நிலைபெறு. விதி - பிரமா. ஓகை - மகிழ்ச்சி. இராமன் - இல்லாமல். வாகை - வெற்றி. (அரு)

வந்தித்திக் குங்கணை யுங்கொண்ட வேள்பணி மான்குழற்கா
டுந்தித்திக் குங்கனி வாயும்வெண் மூரலு மொண்குழையும்
பந்தித்திக் கும்பெறத் தோன்றிய வேதப் பதியன்பொற்றா
ளந்தித்திக் குந்தகு மென்னமன் றுடு மரன்கிரிக்குே.

(இ-ள்.) வந்தித்து - புகழ்ந்து. இக்கும்-கருப்பம்வில்லும். தித்திக்கும்-இனிக்கின்ற. மூரல் - பல்லும். பந்தி - வரிசை. பொன் தாளம் - அழகிய தாளம். (அசு)

அரம்பையயங் காட்டக வேதா ரணியத்த னையிச்சுக்
குரம்பையங் காட்டவல் லான்சித சித்தன் குருஉசசடிலச்
சிரம்பையங் காட்ட வணிந்தோ னரவிர்தச் சேவடியென்
பரம்பையங் காட்ட வெரிமுன்பஞ் சாகப் பறந்திடுமே.

(இ-ள்.) அரம்பை - வாழை. ஆவி - உயிர். அச்சு - உடம்பு. குரம்பை - கூடு. அங்கு - அவ்விடம். சிரம் - சிரசு. பயம் - நீர். பயம் - அச்சம். என் பரம் - எனக்கு மேலது. (அஎ)

பறக்கும் பருந்துவக் குங்கழி யுன்முடைப் பற்றினதாய்
இறக்கும் பருந்துவக் காக்கையை நீக்கி யிணிப்பொதிய
அறக்கும் பருந்து தமிழ் மறைக் காடனருளேக்கொண்டு
துறக்கும் பருந்துதித் தற்கரி தாமுத்தித் தொல்கதவே.

(இ-ள்.) பருந்து உவக்கும் - பருந்து விரும்புகின்ற. துவக்கு - தோல். ஆக்கை - உடம்பு. கும்பர் - அகத்தியர். துறக்கு - திறப்பேன். உம்பரும் - தேவரும். (அஅ)

சுதவாயு நீரங்கி மண்காய மான கடவுளெனை
உதவாயு மப்பனு மானவன் வேத முறைவனத்தான்
பதவாயு தக்கொடி வேடாடை கீர்த்தியைப் பாடுதற்குச்
சுதவாயு நாவந்தந் தானில்லை வாணி தலைமகனே.

(இ-ள்.) கத வாயு - வேகத்தையுடைய காற்று. அங்கி - ஞாபு. காயம் - ஆகாயம். ஆயு - மாதாபு. புதவாயுதம் - கோழி. வேன் - முருகக்கடவுள். சதம் - ஞாறு. வாணி - சரசுவதி. தலைமகன் - தலைவன். (புக)

மகர சலந்தர னந்தரு வேத வனத்தன்புய
சிகர சலந்தர னுயிண் டானடல் சேர்ந்திலங்கு,
முதர சலந்தர வாலாச னுவுரி யங்கையொற்றை;
புகர சலந்தரப் போர்த்தா யெனவினை பொன்றிடுமே.

(இ-ள்.) மகரசலம் - மகரமீனையுடைய நீராசிய கடல். தரளம் - முத்து. சிகரம் - மலை. உதர - உதராக்கரமானவரே. சலம் தர - கங்கையைத் தரித்தவரே. ஆலாசன - நஞ்சை உண்டவரே. (க௦)

பொன்றுதை யம்புயத் தின்கால னஞ்சிப் புரண்டுவிழ
நின்றுதை யம்புயத் தான்மறைக் காட னிழல்வெற்பினீர்
ஒன்றுதை யம்புயங் கம்வாய் விழுங்கிய தோமணித்தேர்
என்றுதை யம்புயன் மூடிய தோரின் நியம்பிடுமே.

(இ-ள்.) பொன் துதை - அழகு நெருங்கிய. ஐயம் - சந்தேகம். புயங் கம் - பாம்பு. என்றுதயம் - சூரியோதயம். புடல் - மேகம். (கக)

இயக்கோடை யாம்பன் முகசுருந்த னேத்து மிறைவவண்டு
முயக்கோடை யாம்பன் மலர்மறைக் கான்முத லேசருதிச்
சயக்கோடை யாம்பன்முத் தேயடி யேன்சட் டகம்விடுநான்
மயக்கோடை யாம்பன் மருந்தேரின் பார்வை வழங்குதியே..

(இ-ள்.) இயக்கு - இயக்குகின்ற. ஒடை - பட்டம். ஆம்பல் - யானை. ஒடை - நீர்நிலை. சயம் - வெற்றி. கோடை - குதிரை. ஆம்பல் - மூங்கில். மயக்கோடு - மயக்கத்தோடு. ஐ - சிலேட்டுமம். (கஉ)

குதிக்குஞ் சிதரிக் கட்கயற் பாவை கொழுநன் மன்றிற்
சதிக்குஞ் சிதநடத் தான்கொன்றை மாலை நவழ்குமுனி
மதிக்குஞ்சி தங்கிய வேணியன் வேத வனத்தலத்தில்
உதிக்குஞ் சிதலை யெறும்பாதி பேற்றை யுரைக்கரிதே.

(இ-ள்.) சிதர் அரி கண் - சிதர்ந்த வரியையுடைய கண். சதி - தாளவொத்து. குஞ்சிதநடம் - காலை வளைத்தாடுவ கூத்து. குஞ்சி-குடிமி. சிதலை - கறையான். (கங)

உரைத்தென்ன வன்மை பரன்மறைக் காணுறையோங்கன் முகி
னிரைத்தென்ன வன்மலி பூங்குழி லாணெஞ் செனுமிரும்புபக்
கரைதகென்ன வன்னகைப் பூண்மார்பரு சேரக் கருதுபொதி
வரைதவதன்ன வன்மொடி சாடிய வேல்விழி வாண்கையே,

(இ-ள்.) வன்மை - வலிமை. ஒங்கல் - மலை. நிரைத்து என்ன - நிரைத் தாற்போல. அல் - இருள். என்ன - என்னுடைய. தென்னவன்கொடி - பாண்டியனுடைய கொடியாகிய கயல். சாடிய - வென்ற. (௧௬)

வானண்ட ருண்டி வழங்குஞ்செவ் வாய்ச்சி மணிகறங்கு
மானண்டர் வேயிசை கேட்கப் பெருளுணை வாய்கவைத்த
கானண்டளையினி னத்தீனு முத்தினைக் காமரன்னர்
தானண்ட மென்றனைக் கும்மறைத் காட்டுறை சங்கரனே.

(இ-ள்.) அண்டருண்டி - அமிர்தம். ஆன் அண்டர் - பசுக்களைக் காக்கும் இடையர். வேயிசை - வேயங்குழலிசை. கால் நண்டு - காலினையுடைய நண்டு. அனை - புற்று. நத்து - சங்கு. அண்டம் - முட்டை. (௧௭)

சங்க மடங்கலை சூழ்மறைக்காடன் நடஞ்சிலம்பிற்
றுங்க மடங்கலை யன்னான் புரியுஞ்சொற் சூதை யெண்ணேன்
பைங்க மடங்கலை நேரும் புறவடிப் பார்வைதக்கோர்
சிங்க மடங்கலை கற்பாரென் றார்பொற் சிலைதுதலே.

(இ-ள்.) சங்கம் அடங்கு - சங்குகளடங்கிய. அலை - கடல். மடங்கல் - சிங்கம். சொற்குது - சொற்கபடம். தமடம் - ஆமை. கலை - மான். மடம் சிங்க - அறியாமை குறைய. கலை - கல்வி. (௧௮)

சிலைக்கோடு மேல்வைத்தகோற்றே னுடைந்ததண்டேறல்வயற்
றலைக்கோடு வேத வனப்பெரு மான்மலைச் சங்கரிதன்
முலைக்கோடு பட்ட தழும்பான் சடில முடிமணியாங்
கலைக்கோடு வெண்பிறை வயச்செங்கை கூப்புதி கார்மயிலே.

(இ-ள்.) சிலை கோடு - மலையின் கொடுமுடி. கோற்றேன் - கொம்புத் தேன். தேறல் - தேன். வயற்றலைக்கு - வயலிடத்து. கோடு - கொம்பு. கோடு வெண்பிறை - வளைந்த வெள்ளியபிறை. (௧௯)

காரண னோமத் தலைவே திகைமறைத் கானப்பரி
பூரண னோமத்த மானவன் வில்லிடம் பொன்வெள்ளிமா
வாரண னோமத்த வாரணங் காத்திடு மாழிப்புவி
பாரண னோமத்த வேணியைத் தாங்கிய பால்விடையே.

(இ-ள்.) ஓம் அத்தமானவன் - பிரணவார்த்தமானவர். மா - குதிரை. ஆரணம் - வேதம். நோம் - வருந்துகின்ற. வாரணம் - யானை. பாரணன் - உண்டவர். (௨௦)

பாலம் பகவன் மயிலுரை கோவியற் பாவைபங்கன்
ஞாலம் பகவன் ம்ருப்பினிற் கீன்றிடு நாரணனாங்
கோலம் பகவ னவின்மறைத் காடன் குருஉச்சடில
மேலம் பகவ னமையான் டருளுவன் மேதகவே.

(இ-ள்.) அம்பு - பாணம். அகலம் மயில் - அகவுதலையுடைய மயில். உரை - சொல். கோ - கண். இயல் - சாயல். ஞாலம்பக - பூமி பிளக்க, வல் மருப்பு - வலிய கொம்பு. கோலம் - பன்றி. பகவன் - பிரமா. அம் - நீர். பகவன் - கடவுள். (கக)

தகர நகரமுன் னுமைந் தெழுத்தர் தறுகண்முகப்
புகர னகரத் தரவேழப் போர்வையர் பொங்கனலம்
பகர நகரத்தர் வேதங்கள் பூசித்த பான்மைபெற்ற
சிகர நகரத்த ரெற்களிப் பார்முத்திச் செந்திருவே.

(இ-ள்.) தகரநகரம்-தகரத்திற்கினமாகிய நகரம். ஐந்தெழுத்து-ஐப்பஞ் சாக்கரம். புகரன - புள்ளியையுடைய. தரம் - உயர்ச்சி. அனலம் பகர் - அக் கினிக்கண்ணர். அநகர் - பாவமில்லாதவர். சிகரநகரத்தர்-கோபுரம்பொருந் திய கோயிலையுடையவர். (க௦௦)

மறைசெயந்தாதி அரும்பதவுரை முற்றிற்று.



உ

கணபதி துணை.

மறைசையந்தாதி.

—சுருதி—

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

சின்னத்தம்பிப்பிலவா.

அரு ரிச செய்தது.

இஃது

செய் நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரால்

பலபிரதிருபங்கொகொண்டு பரிசோதித்து

இவாமானுக்கர்களுளொருவராகிய

மேற்படிநூர், கனகசபாபதிப்பிள்ளை குமாரர்

சதாசிவப்பிள்ளையால்

சென்னபட்டணம்

களாநிதியச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம்பதிப்பு.



கணபதி துணை.

மறைசையந்தாதி.

—ஸ்ரீமதே—

காப்பு.

அந்தமு மாநியு மில்லா மறைசையி லத்தர்தம்மேற்
செந்தயிற் தூற்பொரு ளந்தாதி பாடச் சிலம்பிலன்னை
யிந்தன வானுதற் சுந்தரி யம்பிகை யின்றெடுத்த
சுந்தர விரகத் திச்சே தகன்றாட் டுணை துணையே.

திருவா ரணங்கு மணமகன புத்தத செல்வாவெள்ளைக்
கருவா ரணங்குமி றும்பண்ணை சூழ்மறைக் காடரிசை
மருவா ரணங்கு திரையாணைப் பாடிமென் வாய்க்கவிதைக்
கருவா ரணங்குசெய் பூண்மூலைப் பாமாபி லென்றுணையே.

என்றா டுலையொன்று காலனைத் தாங்கி யெழிற்கனக
஁ன்றா டுலைச்செய்து வான்பர வைப்பெயர் மண்ணும்விண்ணுஞ்
சென்றா டுலைக்கடை வாயிற் படியினுஞ் சேர்ந்துவைகு
முன்றா டுலைவைப் பதுமறைக் காட்டி னுறைபரணே.

பரமரம் பாணிகைச் செம்பவ ளக்கொடி பங்காசுரும்
பரமரம் பாணை பெரித்தார் மறைசைப் பதியர்வரிப்
பிரமரம் பாடிய பொற்கொன்றைத் தாமரைப் பேசுதியோர்
தரமரம் பாவிநெஞ் சேவினை யாங்கருந் தாதினுச்சே.

கருந்தாதை யன்ன சயவர்தம் மீதிற் கவிதைசொல்லி
வருந்தாதை யானன்ன் வேதா ரணியன்வை வேற்குகனைத்
தருந்தாதை தெய்வ மணங்கமற் சேவடித் தாமரைமேற்
பொருந்தாதை யோரினை வில்லாவென் சித்தப் பொறிச்சுரும்பே.

சுரும்பர வைக்கிசை தாமரை யோபெருந் தொல்புனியோ
சுரும்பர வைக்கண் ணியலேது தூதிருட் காலமுல்லை
யரும்பர வைப்பாறி லும்வா னகையல்கு லன்னமென்ன
வரும்பர வைக்கு நடந்தார் மறைசை வரையிறையே.

வரைச்சங் கரிக்கு மணவாளர் கூடல் வளர்ந்திடுமூ
வுரைச்சங் கரிக்கு வனஞ்ஞழ் மறைசையி லுத்தமநா
தரைச்சங் கரிக்கு விடப்பாணி சுக்கரத் தான்தொட்ட
திரைச்சங் கரிக்குந் தெரியாப் பதநிழல் சேர்மின்களே.

மின்னஞ்சு கங்கைச் சடாதரன் சத்த விடங்கன்றிரை
வன்னஞ் சுகந்தவன் மாமறைக் காடற்கு மாதொரிராப்
பன்னஞ் சுசுமென னென்காம கரண்டப் படியினு

தத்தலை வேலையன் காணாத வேதத் தனிவனத்து
முத்தலை வேலையன் வெற்பினம் மாது முளரியடி
யத்தலை வேலையன் மூட்சொரி பாலே யருஞ்சரத்து
வைத்தலை வேலையன் பாலென்னை நாடி வரவெண்ணுமே.

வரபர சங்கர வேதா ரணிய மடங்கலஞ்சுந்
சரபர சங்கர எம்பொதி வாய்விழித் தையலபங்கி
னரபர சங்க ரவிபோ லொளியி னணிதிகழும்
புரபர சங்கர வாநம னர்வரும் போதத்திலே.

போத வனத்த னவிராழி விழ்கதை பூட்டுகிலே
மாத வனத்தன் மனதிக் கெட்டாத வாதனங்கி
யாத வனத்த நகுமதி மூன்றுக் னுன்பொறியார்
வேத வனத்தன் பதம்பேணிற் பாச விவங்குமே.

க0

விலங்க லரிக்குலஞ் சூழ்மறைக் காடன் விரிந்ததுறா
யலங்க லரிக்கரு மானரி லோர்புற் றமர்ந்திருக்கு
விலங்க லரிக்கட் களக்கறை யானைச்சற் றெண்ணுநெஞ்சே
கலங்க லரிக்குந் தீவினை யான கருங்கலையே.

கக

கருங்கலை மானுமென் சித்தா சனம்புகுங் கண்ணுதலோ
னருங்கலை மானுறை வேதா ரணிய னணிவனாமேன்
மருங்கலை மாறுதிக் கண்முலை யிருங்கள் வாரதடங்கண்
பொருங்கலை மானென்று வந்ததுண் டாகிற் புகன்றிடுமே.

க2.

புகரானே யிரு மூரியானே வெண்பொருப் பானையெண்ணம்
பகரானே மேய்த்துவெண் பற்றானே யாற்கைப் பகட்டைக்கவ்வி
யகரானே யச்சுட ராழிதொட் டாற்கரி யானைமறை
நகரானே யன்றிச் சொலாதிறைஞ் சாதென்ற னைச்சிரமே.

கங.

சிரவர விர்தம் புனைமறைச் காட்தரி சூலங்கொண்ட
கரவர விர்தம் பணித்தோன் மலைத்தென்றற் கன்றுயிர்க்
வரவர விர்த மடநடைக் கோமள வஞ்சியிரு
ளிரவர விர்த மெனக்கிடந் தாள்பின்னை யென்செய்வனே.

கசு

செய்யரைக் கோடியன் மாவுரி யாரைச் செழுங்கனன்மான்
கையரைக் கோடி புனைமறைக் காடரைக் கண்ணிற்கண்டாற்
பையரைக் கோடியின் னார்மய லால்வரும் பாவமெல்லா
மையரைக் கோடி யருந்துக ளாகு மறிசித்தமே.

கரு

சித்திர வன்னி கருங்கொங்கை பங்கர்செற் றாப்புரமுன்
றத்திர வன்னிக் கருணை யார்க்கிட மாசுமநான்
மித்திர வன்னியும் புவையுங் கேட்டு வியந்துரைக்கும்
பத்திர வன்னி மரஞ்சேர் மறைசைப் பதியசுமே.

கௌ

பதிகம் பரிக்குங் குழன்மாத ராயப் பரவையுள்ளே
வதிகம் பரிக்கு நிகர்விழி யாய்மலை மாதுகங்கா
விதிகம் பரிக்கு மணியாக மிந்தரு ளிசாமுத்தட்
பொதிகம் பரிக்குக் கெட்டெனின்

புரியா ரனத்த னறியாப் பதம்பெறப் பொற்கூலைப்
பெரியா ரனத்தனை வென்னடை பாகர் பிறப்பினிலங்
சூரியா ரனத்த வளமறைக் காட்டைக் குறித்திருந்து
மரியா ரனத்தன் சிரமேற்புத்தல மானவரே.

௧௮

மானத் தரக்கரத் தைப்பட வீர்த்துரி வாங்கினர்கற்
முனத் தரக்க ரரசுட்க ஓன்றிய தாளர்குடப்
பானத் தரக்கர வித்தத்தின் மேற்றயில் பண்ணைமறைக்
கானத் தரக்கர மைந்துணர் விரவினைக் கட்டறுமே.

௧௯

அறுத்தவித் தாரச் சமைத்தபின் னோக்குகத் தார்பொதியக்
குறுத்தவித் தார முனிக்கருள் னோலக் குழசுரராய்
பொறுத்தவித் தாரணி யேத்தா ரணபுரம் போந்துகரு
வறுத்தவித் தாக்குவ தல்லாது வேறு மருந்தில்லையே.

௨௦

மருக்கர வீரயின் னேதியைக் காரொன்று மஞ்ஞையெல்லா
முருக்கர வீர வாய்க்கிழி யாய்கட முற்றனவைக்
நிருக்கர வீரகத் திச்சே தகன்றதை சீர்மறைசை
யெருக்கர வர மனுவவனி வெற்பி னெழியையன்றே.

௨௧

அன்னாவி னாட்டந் துயின்னே னிகரண்ண லேநிருமரன்
பொன்னாவி நாட்டந் துண்டார் மறைசைப் பொருப்பகத்தி
லொன்னாவி நாட்டவர் கார்போலும் வார்த்து லொண்டொழியுந்
குன்னாவி நாட்டவர் கொள்ளா ருனது குளிர்முத்தமே.

௨௨

முத்திரு மாதங்க வார்புலை பாகர் முதுமறைசை
மெய்த்திரு மாதங்க மாற்கரி யானா யினம்புதிலிர்
பத்திரு மாதங் கருவரி ஹரிய பாழுடம்பை
வைத்திரு மாதங்கத் தென்றிசைக் கூற்று வருங்கடைக்கே.

௨௩

வருகர நாக மகவான் பதமும் வனசப்பிரான்
பொருகர னாகம் பிளந்தான் பதமும் புகலின்மிகோ
முருகர நாகர் பணிமா முகரத்தன் மூவர்கமிக
குருகர னாக மருங்குறை யாற்பணி யொண்டவாகமே.

௨௪

ஒண்ணை யுண்புற வீர்மறத் தாரெம தூரார்முன்னுண்
மண்ணை யாகிய சோழித் திடமநிற் தார்வாம்பி
னண்ணை யால்வெயில் காய்மறைக் காட்டுறை நாகமணி
வண்ணை யோதிக்குச் செம்பாதி யாதி மணிவரைக்கே.

௨௫

மணிக்குட நாடகன் மாறன் பதாகை வரித்தருதற்
கணிக்குட னாடக வாழ்மென் றுலிம்மை காயமையற்
பிணிக்குட னாடகப் பொற்கொன்னை வாய்மொ பெருமறைசை
யணிக்குட நாடக மால்பணி யாதி யரனிடத்தே.

௨௬

இடங்கர டக்கய மேனினு கூப்பிட் டிரங்குமந்தத்
தடங்கர டக்கயங் காத்தோன் சரமனைத் தையல்கன்ம
கடங்கர டக்கய மேறாகு நான்மறைக் கான்புவளி.

௨௭

மேல்விண்டு நாயக வில்லார் மறைசை விமலரிடப்
பால்விண்டு வேதன் வலப்பாடி மாரப் படைத்தவ்வா
யால்விண்டு தூவிரை சுற்றத்த சிலம்பிக கரசனிக்த
போல்விண்டு முத்தரும் கொளவாரென் னுற்குப் புன்சொல்லுமே. ௨௮

புன்கை வேடி மறைக்காட ரன்பாப் புண்டரிக
பின்னா நாயக னுன்முதன் வாசவன் மேற்பதிக்கு
மன்னா வைப்பவர் காடோடு மாடு மகிழ்ந்துபுன்றோல்
பன்னா நஞ்சுடை பூனாண தாகப் படைத்தவரே. ௨௯

படைக்கக் தரத்தர் திருமறைக் காடர் பனிவரைமே
லடைக்கக் தரத்த திருத்தா மறைமுதத் தன்னமன்ன
பொடைக்கக் தரத்த மருஞ்சுரு னோடுச் சுரும்பினங்கா
விடைக்கக் தரம்வரி னுங்குஞ்சு கேபழி யேற்றடுமே. ௩௦

எற்றுக் கொடியர் திருமறைக் கானத்த ரோழலகப்
பெற்றுக் கொடியத்தர் திருக்காடை நாதரைப் பேணிக்கொண்டேன்
கற்றுக் கொடியற்கு மஞ்சே வினியிக் குலவயகதே
தொற்றுக் கொடிவரை கேதன மாதுந் தொலைத்தனளே. ௩௧

தொலைவே தனையர் கருஞ்சூழி வாய்ப்படுக் தொல்லைச்சென்ம
நிலைவே தனையென் றுழலாசல் போல நினைபுகெஞ்சி
னுலைவே தனைய னொருகாலத்த சேலென் னுரைக்கினென்னும்
கலைவே தனையன் பனிமறைக் காடென் னுன்முனின்மே. ௩௨

கண்ணச் சிராக விரிசூழக் காமறைக் காடர்செத்தி
வண்ணச் சிராசல மேருவில் லாளி வரைவிடுதே
நண்ணச் சிராக விழிக்கால வேலுறை விட்டுவிட்டுப்
பெண்ணச் சிராள்வல வாழிநங் காது பிடியன்னமே. ௩௩

அன்னம் பலவ நலம்புன்னைச் சேக்கை யமர்மறைசை
மன்னம் பலவன் முடித்த சடாதா மூர்த்திகில்லைப்
பொன்னம் பலவன் பிணிகுங் கானன் புராந்தசன்சீர்
வன்னம் பலவன் பசுபதி நாதனென் வான்னுணையே. ௩௪

வானப் பிறையையும் வாடைப் புலையையு மையல்செய்யுந்
தேனப் பிறையையுந் தென்ற லையுங்கண்டு சில்லரிக்கண்
மினப் பிறைக்கு மடமாணை மேவிலர் வேடனரிடு
மூனப் பிறைச்சிங் குகந்தார் மறைசை யுகந்தவரே. ௩௫

உகந்தா வடிக்கு மிடையாதம் பாலனை யுண்டுகடற்
சகந்தா வடிநானுந் கெட்டாத னானத் தலத்துமுத்திச்
நகந்தா வடிதமிழ் நான்மறைக் காட துணைவரியம்
பகந்தா வடிசெல குழையாண் மருவிய பாகத்தனே. ௩௬

பாக னகனி மொழியா யுனது பனிமுதமாந்
பாக னகநில வுந்துணைப் பானலிற் கோடல்கண்டே
பாக நகநி ரும்புநிப் பாதநா நாடவனு
பாக னகநிலை மன்னாடி வேத வனமலைக்கே. ௩௭

மலைக்கார் முகந்தர யாழைப் பழிமொழி மாங்குறையா
நிலைக்கார் முகந்தர யாழைப் பழிமொழி மாங்குறையா
முலைக்கார் முகந்தர யாழைப் பழிமொழி மாங்குறையா
தொலைக்கார் முகந்தர யாழைப் பழிமொழி மாங்குறையா

சொன்னச் சிலம்பு குறைத்தயில் லாங்குறு திப்பதியான்
வன்னச் சிலம்பிற் சுரசளிற் தான்வெற்றின் மாணிநைகண்
மின்னச் சிலம்பு சிலைனை யாமன்மெய் வேர்வரும்பச்
சின்னச் சிலம்படி யாய்குடைத் தாயொரு தேன்குளையே. ௩௮

தேன்றதும் பிக்குளிர் தாமரைப் பிழைச் செல்வனுமவாய்
லான்றதும் பிக்குண்மாயனும் வான்புவி நண்ணியதும்
கின்றதும் பித்தவ ராற்றிட்டு மோகிடை யாவுலக
மின்றதும் பிக்குறல் சேர்மறைக் காட னிரண்டையுமே. ௪௦

இரண்டத் தகரம் பிஞ்சுதன்ன பார்வை யினைக் கரும்பார்
புரண்டத் தகர மானிய கோழையைப் பொன்னிலவைத்தார்
முரண்டத் தகரவை வேலா சுடற்றிறை முத்தசூரார்
குரண்டத் தகர வெறிமறைக் காடன் குளிர்பிரிக்கே. ௪௧

யிரிதர மனையனின் தாலென்ன முத்தம் கிடந்தகொங்கை
யிரிதர மன்னவ ளம்பாங் காட்டு மருக்கன்மறி
யிரிதர வெற்பு விழியா சனத்த னெழிவ்மறைசை
யிரிதர ரகப்பொரு ளானே ஹந்தவன் மெய்யொளியே. ௪௨

மெய்த்துத் தியான பணியா பரணன் வீரமருவுங்
கொத்துத் தியானஞ் செறிமறைக் காட்டுறை கோளையெண்ணிப்
பொய்த்துத் தியானம் புறசெருக் கற்றுப் புலனடங்க
வைத்துத் தியான சமாதிசெய் வார்க்கிலலை வன்பிறப்பே. ௪௩

வன்போ தகவல் லெய்கெடுங் காஞ்சென்று மாற்புடம்பி
னென்போ தகவல் லெயமா தவம்புரிந் தேனிலைப்பிர்
பொன்போ தகவல்லி யன்பார் சுருதி புரத்தபத்த
ரன்போ தகவல்லி யங்கொன்றை யாயென் றறைந்திடுமே. ௪௪

அறைக்கண் டவழகு விக்நிரி வேத வனத்தண்ணினே
மறைக்கண் டரிய பிரானிறத் தாழைப்பொன் மானத்துய்த்துப்
பிறைக்கண்ட வேணியிற் பாணியும் பாணியிற் பேர்மறவுங்
கறைக்கண்ட முந்தரச் செல்லுதல் பார்த்தி கருங்குழலே. ௪௫

கருமந் திரிகர ணம்வேறு மாறு சுயவர்ப்பற்றித்
தருமந் திரியு மெனையான்வை யோவெற்றித் தானவர்தம்
பெருமந் திரியை யுதரத்தில் வைத்த பிரானைகை
யொருமந் திரிநண்ப னேமறைக் காட்டுறை யுத்தமனே. ௪௬

உத்தம ரத்தி யுரியார் மறைசை யொருத்தர் வெள்ளோ
லத்தம ரத்தி னிறைகங்கை வேணிய ராலெரிந்த
நத்தம ரத்தி முரசான் செழுங்களை நல்கமுன்னாள்
வைத்தம ரத்தின்மெய்த்துரில்வெந் நீர்விடி மங்கையரே. ௪௭

மங்கல மந்தர ருன்னுத நின்கண்ட வண்ணங்கண்டு
சங்கல மந்தர வங்கொண்டு கூனிச் சுநிமுதஞ்சார்ப்
நிங்கல மந்தர மத்தான் கையிற்புந் திருந்ததுநா
கங்கல மந்தர தம்புவி யாண்மறைக் கானமின்னே.

௪௮

கானவண் டானக் களிற்றைவர்க் காகக் கழுவிற்றங்கு
மானவண் டானது காணுத தாமரை யானுஞ்செவ்வி
ஞானவண் டானத் துறைவோனும் வாவியி னுடிக்சொத்து
மினவண் டானந் திரிமறைக் காட்டுறை வித்தகனே.

௪௯

வித்தந் தியாக முதலா வுலோபர்க்கு வீணிற்சொற்பாட்
டைத்தந் தியாக பதியென்ப ரான்புத லாம்பிள்ளையை
மைத்தந் தியாகப் பெறுமறைக் காடர் வயங்குமுண்மைச்
சித்தந் தியாகத் தியாகரைப் பாடிலர் தீங்கறவே.

௫௦

தீங்கரும் பாரஞ் சொரியவல் வேதத் திருவனத்துந்
கோங்கரும் பார மணிமுலைச் சாமளக் கோமளப்பெண்
பாங்கரும் பாரண ஞலாயு தாவிப் படிவச்சுமை
தாங்கரும் பார மினிப்பிற வாழுத்தி தத்தருளே.

௫௧

தந்தம் படைத்த களிரென்று தாங்கத் தாவிபுரந்து
றுத்தம் படைத்தலை வேல்விழிக் கன்னியை நோக்கியதா
னந்தம் படைத்தலைச் சால்வழி யூர்ந்நிடு நான்மறைசை
யிந்தம் படைத்த சடையான்வெற் பாடவ ரெண்சிங்கமே.

௫௨

சிங்க முருக்குவன் நென்கால னுயியைச் செப்பினீன்னே
சங்க முருக்குர னுய்விருந் துண்ணக் கனத்திடுமென்
னங்க முருக்கும் பிணியங்கு மிங்கு மலையவைத்தாய்
பங்க முருக்கிதழ் சேர்மறைக் காட்டுறை பண்ணவனே.

௫௩

பண்ண முதலையின் சொல்பேங் காளன் பகைவிடம்வன்
கண்ண முதலையி னேமியை யேவிய கண்ணனுவி
நண்ண முதலையின் றேன்மறைக் காடனை யுண்டென்பதே
யெண்ண முதலையின் காரிடைப் பூவி லேனிகெஞ்சமே.

௫௪

நெஞ்சத் திருக்கு மநிநீயைம் பூத நிலயமுநீ
கஞ்சத் திருக்கு மரிசேருங் கண்ணனெண் கண்ணனுநீ
வஞ்சத் திருக்கு மலமாயை நீங்கிய மாதவத்தோர்
தஞ்சத் திருக்கு வனத்துறை காரண தற்பரனே.

௫௫

தற்கோல மென்ற கனிவாயை வேட்டுத் தயங்குமணப்
பொற்கோல மென்றடி யேன்கான் குவன்புவி புக்கிடந்த
முற்கோல மென்றவி சம்புயன் போகி முதலமார்
நிற்கோல மென்ற பொழுதால முண்ட நிருமலனே.

௫௬

நிருமல ரஞ்சனே சேய்பணி மாலத்தர் நீள்விசயந்
பொருமல ரஞ்ச நயந்திடும் வேத புரிவரைக்கோள்
மருமல ரஞ்சனே யன்னார் மாராசொல் வருவாவன்கண்
னருமல ரஞ்சனே யாதொழி யாய்மதி யாய்மனமே.

௫௭

மனக்காக்கை மூவர் தமிழ்க்குயில் வானியை வைத்தருறை
மனக்காக்கை வஞ்ச வின்னையேன்புன் னுவி னுனாதத்தமிழ்
சினக்காக்கை வாயி னுறுங்கூரற் சொல்லொக்குற் சேனமுநிற்சுந்
தனக்காக்கை நீட்டு மறைக்காட்டில் வாழ்சுவ சம்பரனே.

௧௮

சம்பாதி யந்தச் சடாயுவும் போற்றும் தலைவன்புரம்
வெம்பாதி யந்த மிலாமறைக் காடன் வினாக்குழல்சேர்
செம்பாதி யந்தன் சமயமல் லாது நிரிகெந்தாமே
நம்பாதி யந்தவர் பொல்லாச் சமயங்க னைநெனவே.

௧௯

நன்றென் புலமைந்தில் வாயொன்று மேநவை யாயினுஞ்சீர்
மின்றென் புலவு சறையாக்கை தஞ்சுறுள் வின்பொதியக்
ருன்றென் புலவர்முன் னேர்ச்சவி யாயினுன் கூறியதால்
வன்றென் புலவனைத் தாக்கிய வேத வனத்தனையே.

௨௦

வனக்கோதை யோய் மறுகா றுவைத்துவன் டேன்பிழிந்த
கனக்கோதை யேனனித் திரங்கும் பாட்டியாட்டி கல்லா
தெனக்கோதை வாரித் திருவே மகிமையே யென்றாவிழ்வீர்
பனக்கோதை பால்விடுத்தான்மறைக் காடன் பணிவரைக்கே.

௨௧

பனிச்சச் திரனனி வெணியுற் தாங்குஞ்செம் பஞ்சினுட
னனிச்சச் திரளன்னத் தூவியிற் சேருமுஞ் சிறிபாற்
றனிச்சச் திரவி னடந்தான் கிரா தளம்பொலிமே
தினிச்சச் திரவரை வில்லான் மறைசையிற் செந்துருவே.

௨௨

உருப்பவ னுசன வாய்த்தேரை யிழிணிற் றுள்ளுடைந்தேன்
கருப்பவ நாச நதிமணி கன்னிகைக் கான்மறைசை
நெருப்பவ னுசன காதியர் தேசிக நீள்பதுமத்
திருப்பவ னுசனப் பாற்கட லான்பனித் தேத்திறையே.

௨௩

எத்திரப் பாண்டி யெனவைய மேற்கு மிறைவன்மநிக்
கோத்திரப் பாண்டிய னாக்மன் னுண்டவன் கொல்கைக்
காத்திரப் பாண்டிள் மறைக்கா டனைமலக் காயமென்னுஞ்
சுத்திரப் பாண்டி ஷெயிறுங் காலுந் தொழுமுன்னமே.

௨௪

முன்னுவ லாரிசை யுங்கூடற் சங்கர் முதியவெவ்வோ
நன்னுவ லாரியன் மாமறைக் காடர் நயங்கொள்பச்சை
மின்னுவ லாரிவ ரைக்கான வேண்டும் விழிசுதப்பத்
தென்னு வலாரி படைத்தா னவையு மிமைப்பிலவே.

௨௫

இமையாத வம்பகர் சூழ்மறைக் கானத் திறைவகங்கைச்
சுமையாத வம்பக வன்செயச் சென்னி துளக்கரனே
சுமையாத வம்பகல் விசிய வாரிதித் காசினியோ
ருமையா தவம்பக ரார்வேட னெச்சிலை யுண்டதற்கே.

௨௬

உண்டலத் தானையன் பின்வந்த வண்டின முதுந்தூறாய்க்
கொண்டலத் தானைய னஞ்சுடர் மூன்றையுங் கொண்டமுக
மண்டலத் தானையன் கொண்டாடும் வேத வனத்தன்சிறு
கண்டலத் தானையன் திருநி வாங்குங் கருணையெற்கே.

௨௭

எற்பதங் கன்று வளர்சோம னங்நி ரிவாரசெய்கையா
 னிற்பதங் கன்று நிருமறைக் காட னிறைவைகுண்ட
 நற்பதங் கன்று நிரைமேய்த் தவற்கரு னாதன்பெண்பார்
 சிற்பதங் கன்று மெனச்சென்ற தூதன் செயல்வண்ணமே.

சா. 21

வண்ணவெண் கண்ணன் மரையா னுறைமறைக் காட்டிறைவர்
 திண்ணவெண் கண்ணன் மதமாத் திரியுஞ் சிலம்பகம்பூ
 வுண்ணவெண் கண்ண னையே நிறம்ப முயர்கருதிப்
 பண்ணவெண் கண்ணன் மனையே முகநண்ப பைந்தொடிக்கே.

சா. 22

தொடிப்பாணி நித்திரை யாகாளென் காதிற் றுனைக்குமட்டோ
 கொடிப்பாணி னித்தில தென்னும் விழுமழு கோமிப்பிவாய்
 வெடிப்பாணி நித்தில மையோ சுடுமென்னும் வேதவன
 முடிப்பாணி நித்தியப் பெம்மான் பவனி முறையிறுண்டே.

எ. 0

கண்டங் கடுத்தவி ராமலை வேதன் சுழித்தலை
 முண்டங் கடுத்த மிசைத்திடும் வானின் முழைத்தபிறைத்
 துண்டங் கடுத்த தூதமீம யாசலத் துய்யபச்சைப்
 பெண்டங் கடுத்தது பார்மறைக் காட்டுறை பேரொளிக்கே.

எ. 1

ஒளியா னிறையுந் திவாகரக் கண்ண னுலகத்துயி
 ரளியா னிறையுந் தியம்புயன் வேதற் சுருஞ்சின்மய
 வெளியா னிறையுந் தி முநீர் மறைசையில் வெற்பணங்கே
 தெளியா னிறையுந் திசைத்தங் கிரேன்வந்து சேருவனே.

எ. 2

சேரு வரிக்கடை யாளமில் லாவுருச் சித்தசர்போ
 லாரு வரிக்கடை யேறிப்ப ராலணங் கேசெழுந்தூர்
 தூரு வரிக்கடை பண்பாடும் வேதத் தலத்திறைமுற்
 நீரு வரிக்கடை வெங்காள போசன லீனமலைக்கே.

எ. 3

நீண்ட வராக மலையா நிலங்கிண்டி நின்றறியா
 னுண்ட வராக மலைகுனித் தான்மறை நற்பதியான்
 மான்டவ ராக மலையாமல் வைப்பவன் வரம்புகறை
 வேண்டவ ராக மலைக்குமுன் றேன்றும் வெறுந்தெளவையே.

எ. 4

வெறும்பத்தி நிச்சய மில்லேனை யாட்கொண்டு விட்டில்வைப்பா
 யுறும்பத்தி னிற்பத்து மாமகன் மாலய னும்பருக்கு
 மெறும்பத்தி நிற்குங் கடைமுத லாவி யெவைக்குமருள்
 பெறும்பத் தினிபங்க் னேமறைக் கானப் பெருஞ்சுடரே.

எ. 5

பெருங்கா சிளித்தலங் கொண்டாடி யாடிப் பிறங்குசங்கை
 யருங்காசி நித்த றுறைவோர் மறைசை யமலர்வெற்பின்
 மருங்காசி னித்தலை கொள்ள விடாதென்ன மார்க்கத்தே
 பருங்காசி னித்ததைப் பூண்கொங்கை மங்கைக்குப் பாரித்ததே.

எ. 6

பாரிக்கு மார முலையுமை யாட்கும் பரேதியா
 காரிக்கு மாரப் புரமுஞ் சிரமு நயந்தளித்தான்
 ழாரிக்கு மாரனைத் தந்தான் மறைசையின் மூர்த்தித்தான்
 மாரிக்கு மாரவைத் திவையென் மெய்ப்பா --

சாதிப்ப ராசம மென்பயன் வேட்டுவன் சாதிப்புறு
வேதிப்ப ராசம் பெறல்போல மெய்க்குரு வாற்பெற்றியான்
பூதிப்ப ராக மணித்தன்ப ஹவகெப் போதருளா
யாதிப்ப ராகவி னுன்மறைக் கானத்தெ னம்புரானே.

௭௮

புயற்கூடு போம்பொழில் வேதா ரணியன்பொன் னுட்டகத்தே
மயற்கூடு மாடவர் நாரிய ராருயிர் வாரியுண்ணு
முயற்கூடு தாக்க விரூற்கூ டுடையு முடிச்சிலம்பா
கயற்கூடு கண்ணிடை யாகாசச் தீட்டுதல் கைக்கரிதே.

௭௯

அரிதிரி கைக்கு வடுவாழ் மறைசை யான்வறுமை
பெரிதிரி கைக்குவந் தாண்டான் மெய்க்குநானம் பிறங்குகடர்
விரிதிரி கைக்கு வினையேனிடத்தில் வினங்குமட்சக்
நிரிதிரி கைக்கு நிகராம் பிறப்புங் கெடுவிப்பனே.

௮௦

செடுப்போ னகந்தையை நான்முகன் தேசவ னுர்க்குமுண்டோன்
சடுப்போ னகந்தையழ் பங்கில்லைத் தான்மறைக் காணுவந்தா
னடுப்போ னகந்தை யுடையான் சிலம்பினம் மாகையொப்பாய்
வடுப்போ னகந்தை மணிமுலை நின்குறை மற்றிலையே.

௮௧

மற்றலத் தேரைய மின்றிகெஞ் சேயென்ன மாயங்கொல்லோ
முற்றலத் தேரை விடுஞ்சாலிற் சங்க முழங்கு பணனைப்
பொற்றலத் தேரை மறைமறைக் கானப் புனிதன் கல்லுட்
பற்றலத் தேரைக்கு மேயளந் தானெப் படிப்படியே.

௮௨

படிகக் தனையனை யான்மறைக் காடன்பொற் பாணியில்வேல்
பீடிகக் தனையந் டாதைய னுடகப் பேரவனைக்
கடிகக் தனையநில் காணனை யேத்தக் கருதுகெஞ்சே
விடிகக் தனைய மடவார் கலக விழிமையலே.

௮௩

மையசுற் றுனை முகன்றூதை மாலுந்க வாசகன
மெய்யசுற் றுனை மநிற்மறைக் காடனை வேண்டியுன்னுஞ்
செய்யசுற் றுனைமுக் கோலந்த னீர்குரஞ் சென்றனரோ
துய்யசுற் றுனைப் புரத்தானன் னுணுந் தோகையுமே.

௮௪

தோகை யிராமன் மதன்பாண மங்கந் துனோத்ததுகா
ரீகை யிராமன் விதிகற்ப மானதென் மீதிற்சுற்று
மோகை யிராமன் மறந்தா ரிராவண னுட்கவென்ற
வாகை யிராமன் பணிமறைக் காடர்வந் தாரில்லையே.

௮௫

வங்கித்திக் குங்கனை யுங்கொண்ட வேள்பணி மான்குமற்கா
டுங்கித்திக் குங்கனி வாயும்வெண் முரனு மொண்குழையும்
பங்கித்திக் கும்பெறத் தோன்றிய வேதப் பதியன்பொற்றா
ளங்கித்திக் குத்தகு மென்னமன் றுடு மரன்கிரிக்கே.

௮௬

ஆரம்பையங் காட்டக வேதா ரணியத்த னுவியச்சுக்
சூரம்பையங் காட்டவல் லான்சித்த சித்தன் குருஉச்சடிஸ
சிரம்பையங் காட்ட வணிந்தோ னரவந்தச் சேவடியன்
பாரம்பையங் காட்ட வெரிமன்பன் காப்ப புகட்டுகே.

௮௭

பறக்கும் பருந்துவங் குங்முழி யுன்றடைப் பந்துனதா
யிறக்கும் பருந்துவங் காக்கையை நிக்நி சீனிப்பொதிய
வறக்கும் பருந்து தமிழ்மறைக் காட னென்கொச்சொண்டு
துறக்கும் பருந்துதித் தற்குரி தாமுத்தித் தொல்கதவே.

அ.அ

சதவாயு நீர்நி மண்காய மான கடவுளினே
யுதவாயு மப்பனு மானவன் வேத முறைவனத்தான்
பதவாயு தஞ்சொடி. வேடானை கீர்த்தியைப் பாடுதற்குச்
சதவாயு காவுந்தற் தானிலில் வாணி தலைமடனே.

அ.க

மர சலந்தர ளந்தரு வேத வனத்தபுய
சுர சலந்தர னுய்யுண் டாயடல் சேர்த்திலங்கு
முர சலந்தர வாலாச னுவுரி யங்கையொற்றைப்
புர சலந்தரப் போர்த்தா யெனவினே பொன்றிடுமே.

கூ.0

பொன்றுதை யம்புயத் தின்கால னஞ்சிப் புரண்டெழ
நின்றுதை யம்புயத் தான்மறைக் காட னிழல்வெற்பினி
ரொன்றுதை யம்புயங் கன்வாய் விழுங்கிய தேசமணித்தே
ரென்றுதை யம்புயன் முடிய தோநின் றியம்பிடுமே.

கூ.க

இயக்கோடை யாம்பன் முகஞுந்த னேத்து மிறைவவண்டு
முயக்கோடை யாம்பன் மலர்மறைக் கான்றத லேகருநிச்
சயக்கோடை யாம்பன்முத் தேயடி யேன்சட் டகம்விடுகான்
மயக்கோடை யாம்பன் மருந்தேநின் பார்வை வழங்குகியே.

கூ.2

குதிக்குஞ் சிதரிக் கட்சயற் பாவை கொழுநன்மன்றிற்
சகிக்குஞ் சிதநடக் தான்சொன்றை மலை தவழ்குழவி
மதிக்குஞ் சிதநிய வேணியன் வேத வனத்தலத்தி
ஹிக்குஞ் சிதலை யெறும்பாதி பேற்றை யுரைக்கரிதே.

கூ.கூ

உரைத்தென்ன வன்னை பரன்மறைக் காணுறை யோங்கன்முடி
விரைத்தென்ன வன்மலி பூங்குறலா னெஞ் செனுமிரும்பைக்
கரைத்தென்ன வன்னைப் புணமார்பஞ் சேரக் கருதுபொதி
வரைத்தென்ன வன்கொடி சாடிய வேலவிழி வாணகையே.

கூ.சு

வானண்ட றுண்டி. வழங்குஞ்சென் வாய்ச்சி மணிசுறங்கு
மானண்டர் வேயிசை கேட்சப் பொருளனை வாய்கவைத்த
கானண் டோரினி னத்தினு முத்தினைக் காமரன்னக்
தானண்ட மென்றனைக் கும்மறைக் காட்டுறை சங்கரனே.

கூ.டு

சங்க மடங்கலை சூழ்மறைக் காடன் றடஞ்சிலம்பிற்
றுங்க மடங்கலை யன்னர் புரியுஞ்சொற் சூதையெண்ணேன்
பைங்க மடங்கலைப் பொற்றூட் புறவடிப் பார்வைக்கோர்
சிங்க மடங்கலை சுற்பாரென் றாற்பொற் சிலைதுதலே.

கூ.சூ

சிலைக்கோடு மேல்லைவத்த கோற்றே னுடைந்தசெந் தேறல்வயற்
றலைக்கோடு வேத வனப்பெரு மான்மலைச் சங்கரிதன்
முலைக்கோடு பட்ட தழும்பான் சடின முடிமணியாங்
கலைக்கோடு பெய்திடை வாய்க்கொன் தாய்பி தார்படுகே

கூ.எ

காரண னோமத் தலைவே கிகைமறைக் கானப்பரி
பூரண னோமத்த மானவன் வில்லிடம் பொன்வெள்ளிமா
வாரண னோமத்த வாரணங் காத்திடு மாழிப்புவி
பாரண னோமத்த வேணியைத் தாங்கிய பால்விடையே.

௧௦௮

பாலம் பசுவன் மரிலுரைக் கோவியற் பாவைபங்கன்
ஓநாலம் பசுவன் மருப்பினிற் கீன்றிடு நாரணனாக்
கோலம் பசுவ னளின் மறைக்காடன் குருஉச்சிடை
மேலம பசுவ னெமையான் டருளுவன் மேதகவே.

௧௦௯

தகர நகரமுன் னைமந் தெழுத்தர் தறுகண்முகப்
புகர நகரத் தரவேழப் போர்வையர் பொங்கனலம்
புகர நகரத்தர் வேதங்கள் பூசித்த பான்மை பெற்ற
குகர நகரத்த ரொற்களிப் பார்முத்திச் செந்திருவே.

௧௧௦

மறைசையந்தாதி முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆக்கியோன்பெயர்.

செந்தா தியன்மணிப் பூண்புவி பூற்குச் சேர்ந்தவித்த
கிந்தாத் தியானஞ்செய் வில்லவ தாசன் நிருப்புகல்வ
னந்தா வளந்திகழ் நல்லைச்சின் னத்தம்பி நாவலன்
ரந்தாதி மாலையை வேதாட விசம் கணிந்தனனே.

MAHAMAHOBRADHYAYAT
DR. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY.
TIRUVANMIYUR. MADRAS-41.

MAHAMAHOPACHARYA,
DR. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY,
TIRUVANNAMUR, MADRAS-44.

சுவி. 114

